

Giới thiệu Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy

Truyện Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy, đã không còn yêu khi chia tay rồi không thể nói là ai đúng ai sai, chẳng qua là chúng ta chưa chấp nhận được sự thật này, đã từng yêu thương nhau hứa hẹn với nhau từng chăm sóc cho nhau hiểu được tất những gì đang nói và sắp nói.

Bỗng một ngày kia bất họ phải nói lời chia tay nhau thật sự rất khó, làm sao quên được những ký ức từng ngọt ngào hạnh phúc bên nhau mà trở thành dĩ vãng. Hình bóng của đối phương đã in sâu trong lòng họ, gắn bó với nhau trong một thời gian nói ngắn không ngắn mà dài cũng không dài. Nhưng chỉ cần chúng ta vẫn nghĩ về nhau thì dù có chia tay hay đi xa bất cứ nơi đâu thì chúng ta mãi mãi nhớ về nhau.

Hôm nay tôi viết cuốn nhật ký này là muốn cô ấy đọc hết tất cả những lời tôi nói và sẽ thay tôi chăm sóc cho anh khi tôi phải rời xa anh. Cô ấy cuối cùng cũng đã làm theo ước nguyện của cô gái đó thay cô chăm sóc cho anh. Khi thật sự hai người bắt đầu có tình cảm với nhau thì cô gái đó lại xuất hiện, sự xuất hiện của cô có làm thay đổi chuyện gì sắp xảy ra hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thứ 2, ngày 16 tháng 4. Trời nắng, nhiều mây.

Anh nói, tôi là một thiên sứ có đôi cánh dài trắng tinh khiết, ban đầu sống ở trên trời, nhưng vì gặp anh ấy nên mới cam tâm tình nguyện cắt bỏ đi đôi cánh hạ thế xuống trần gian. Anh ấy rất cảm động nên cả đời này sẽ hết sức hết lòng chăm sóc cho tôi.

Mùa hè sau khi thi xong, anh ấy dẫn tôi đến giáo đường Saint John ở bên bờ biển để cầu nguyện. Anh nói, anh nguyện lấy niềm vui cả đời của anh để đổi lấy sức khỏe cả đời cho tôi.

Từ hôm đó trở đi, đúng là tôi không bao giờ thấy nụ cười của anh ấy nữa, tôi biết anh ấy đang dùng cách của mình để trị bệnh tim bẩm sinh cho tôi.

Tôi xin cha cổ một cây thánh giá bằng thạch anh để tặng anh ấy, rồi nói với anh rằng, cha cổ nói nếu muốn bệnh của tôi mau khỏi thì ngày nào anh cũng phải mang cây thánh giá này theo.

Từ đó, anh coi cây thánh giá như là dây chuyền, ngày nào cũng đeo trên cổ, không phút nào rời,

Thực ra, tôi đã lừa anh ấy, cây thánh giá thạch anh đó không phải là để cầu cho sức khỏe của tôi bình phục lại, mà là để sau khi tôi rời bỏ thế giới tươi đẹp này, nó có thể giúp anh ấy kiên cường mà sống tiếp.

Vân Phi

01

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu rọi xuống mặt đất, từng đám mây trắng lơ lửng hững hờ trôi trên bầu trời tràn ngập ánh nắng. Từng đàn chim bay qua bay lại trên không trung, tất cả trông thật đẹp đẽ như tiên cảnh trong bài đồng thoại.

Buổi chiều, trong khu lâm viên xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây trước cổng trường trung học Eton, có một kẻ cứ lăm la lăm lét ngó đông, ngó tây.

“Chính là chỗ này! Đây là trường học của anh chàng trong nhật kí... Trường trung học Eton.” Hạ Nặc Kỳ mừng thầm, “Woa! Chả trách là trường quốc tế nổi tiếng, trông hoàng tráng hiện đại hơn so với trường học của mình rất nhiều.

Mặc dù cô không biết mặt anh, nhưng trong nhật kí có viết là anh chàng đó lúc nào cũng đeo cây thánh giá thạch anh tượng trưng cho lời thề ở trên cổ, hơn nữa trên cây thánh giá đó còn khắc tên người con gái anh ấy nguyện sẽ dùng tất cả hạnh phúc mình có để che chở, bảo vệ - Vân Phi.

Dựa vào điểm này, cô tin mình nhất định sẽ tìm thấy anh.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Nặc Kỳ vô cùng xúc động, cô vội bước vào ngôi trường oai phong của giới quý tộc.

Vừa bước vào cửa, cô bị khung cảnh trước mắt làm cho choáng ngợp.

Rất nhiều học sinh ăn mặc chỉnh tề xúm đen xúm đỏ ở phía trước, chặn đường đi của cô, rồi chúng làm náo loạn trên tòa giảng đường cao cao, chúng chia làm hai phe, ở giữa có một “Dây ngăn cách” màu đỏ.

Dưới ánh nắng mặt trời, nổi bật một nàu đỏ của “Dây ngăn cách”, lán át cả ánh sáng mặt trời, chói hết cả mắt.

Ở một phía của dây ngăn cách, tất cả mọi người đều giơ cao tấm bảng màu đỏ đề dòng chữ “Thề có chết cũng ủng hộ Bạo Long điện hạ”. Còn một bên cũng cầm một tấm biển như vậy, chỉ có điều nội dung đổi thành “Lam Ưng nhất định thắng”.

Trên mặt, trên tay mỗi người đều dùng màu rất đẹp vẽ hình rồng hoặc hình chim ưng, thậm chí còn có đội cổ vũ ăn mặc nóng bỏng đứng ở quảng trường rộng rãi la hét cổ vũ, tiếng tranh luận càng lúc càng to.

“Bạo Long điện hạ nhất định sẽ giành quán quân!”

“Lam Ưng thật pro! Bạo Long là một tên ngốc chỉ biết giờ trò, đâu hiểu gì tinh hoa biểu diễn chứ!”

...

“Kìa... bọn họ đang làm gì vậy nhỉ?” Hạ Nặc Kỳ tò mò mở to mắt nhìn, nhìn bên trái rồi lại nhìn sang bên phải, trong đầu hiện lên vô vàn câu hỏi không giải thích được.

“Thì ra cô ở đây!” trong lúc cô đang nghi hoặc, thì bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói mồm mạp.

“Hả?” Hạ Nặc Kỳ ngoảnh về phía có tiếng nói. Cô thấy một anh chàng cơ bắp vạm vỡ, cao to, khôi ngô đang nhìn cô từ đầu đến chân.

“Áo sơ mi trắng, váy ngắn kẻ caro đỏ..., sao cô không đeo giày thể thao?”

“Gi cơ?” Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên cúi đầu xuống nhìn đôi giày hiệu Italia màu đen trên chân của mình, sau đó mới ngẩng đầu lên tự tin mỉm cười, “Tôi thấy kết hợp trang phục thể này mới đẹp, có vấn đề gì không?”.

Anh chàng cơ bắp khinh khỉnh nhìn cô, rồi tiếp đó, có vẻ rất nôn nóng kéo cổ áo của cô, không chút thương hoa tiếc ngọc lôi cô xềnh xệch lên đằng trước.

“Anh làm gì vậy?” Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc, lông nga lông ngóng vùng vẫy. “Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra! Cứ cho là tôi không đeo giày thể thao, anh cũng không thể làm thế với tôi!”.

Cô cho rằng, cô hét to lên như vậy, có thể khiến cho anh chàng vạm vỡ buông tay cô ra, nếu không thì, ít ra cũng thu hút được sự chú ý của hai đám người gần đó, làm cho bọn họ đến giúp cô giải vây. Nhưng thật đáng tiếc, chẳng ai để ý đến tiếng hét nhỏ bé như con thú đang gặp nạn của cô.

“Im mồm! Cô ồn áo quá đi!” Anh chàng cơ bắp nhìn cô với ánh mắt giận dữ khinh thường, thờ hồng học như muốn ăn tươi nuốt sống cô, “Đến gì mà muộn thế, còn phải tận dụng thời gian”.

Anh ta là một kẻ điên sao? Tại sao mình không hiểu anh ta nói gì nhỉ? Hạ Nặc Kỳ không dám nói gì nữa, đành để mặc anh ta lôi lên phía trước.

Hu huh u... Hạ Nặc Kỳ bắt đầu sụt sịt khóc. Ai sẽ đến cứu cô đây? Lẽ nào, cô học hành chưa đâu vào đâu mà đã phải chết thật sao?

Anh chàng cơ bắp lôi Hạ Nặc Kỳ đi qua một hành lang trên vòm chạm trổ đầy hình hoa hồng, đây chắc chắn là hội trường lớn của trường Eton.

Quan sát tòa nhà lớn, trông nó vô cùng hùng vĩ, từng tấm thủy tinh được tạc khắc đầy mới lạ, dưới ánh sáng chiếu rọi của mặt trời, chúng phản chiếu lại ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Phía trước tòa nhà, chiếc đài phun nước nằm ở vị trí trung tâm đang phun ra từng dòng nước mát lạnh, những viên đá cẩm thạch màu trắng trải xếp thành một con đường ngay ngắn.

Hạ Nặc Kỳ trở mắt nhìn.

Hội trường của trường quý tộc có khác, so với hội trường của trường cô đang học đúng là một trời một vực.

Đúng lúc cô đang bị choáng ngợp bởi cảnh vật trước mắt, thì anh chàng cơ bắp vội vàng đẩy cô vào cửa: “Mau vào đi”.

“Gi cơ?” Hạ Nặc Kỳ loạng choạng, suýt nữa thì ngã nhào.

Nhưng cho dù cô đi vào hội trường với bộ dạng nào, cũng không thu hút sự chú ý của mọi người, vì lúc này bầu không khí trong hội trường đang rất là náo nhiệt!.

Tất cả mọi người đều đứng cả dậy, nhiệt liệt vỗ tay ầm ĩ.

“Giỏi quá! Màn trình diễn của Lam Ưng phải gọi là đỉnh của đỉnh!”.

“Sự sống còn của Lam Ưng khiến chúng ta thấy tự hào!”.

“Lam Ưng, em yêu anh!”.

“Chúng tôi luôn ủng hộ bạn, Lam Ưng!”.

...

Đám đông, kể nói người phụ họa ra sức khen ngợi, thậm chí có vài cô gái vì cảm động quá mà rơi cả nước mắt, dùng đôi tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lau khô nước mắt.

Chuyện gì vậy? Hạ Nặc Kỳ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn quanh bốn phía... Trên khán đài nhấp nháy dòng chữ phát quang “Hội thi kịch nói lần thứ hai mươi mốt”. Tấm màn che thù hình con thiên nga màu xanh da trời đậm đã được kéo xuống, như là vừa kết thúc một màn biểu diễn.

Cũng không đến mức phải kích động như vậy chứ! Lẽ nào, vừa có diễn viên nổi tiếng nào vừa biểu diễn ở đây sao? Hạ Nặc Kỳ trầm ngâm suy nghĩ.

“Còn đứng ngây người ra làm gì vậy?” giọng nói bất mãn của anh chàng cơ bắp vang lên bên tai cô, tiếp đó, một bình nước được nhét vào tay cô, “Đi mau lên, ban giám khảo vẫn chờ cô đến rót nước bung trà cho họ đấy!”.

“Rót nước bung trà? – Hạ Nặc Kỳ chớp chớp mắt không hiểu! – Sao tôi phải...”

Cô còn chưa nói xong, anh chàng cơ bắp chẳng biết tên đã biến đi đâu mất, lúc đó trên sân khấu, màn che cũng được kéo lên.

“Màn biểu diễn tiếp theo là của một trong những thí sinh nằm trong top sẽ được giải quán quân – Mục Dã Tinh Xuyên và bạn diễn của anh ấy – Mai Khả Lâm...” qua micro, giọng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình truyền đến tai mọi người trong hội trường.

“Woa, Bạo Long điện hạ diễn rồi!”

“Chờ lâu quá! Được cùng anh ấy biểu diễn thật là hạnh phúc!”

...

Tiếng của người dẫn chương trình vừa dứt, người xem ào lên từng đợt, may mà tâm lý của người dẫn chương trình cực kì tốt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí ầm ĩ huyên náo này, điềm tĩnh giới thiệu hết, rồi mới từ tốn rời khỏi sân khấu.

Có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, trong nháy mắt, tất cả mọi người trở nên yên lặng.

Hạ Nặc Kỳ giờ bình nước lên nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt một cách kinh ngạc, cô hét lên đầy oan ức: “Tôi không phải đến đây rót nước trà! Đây...”

“Suyt!”

Ban giám khảo ngồi thành nửa vòng tròn, ba vị giám khảo ngồi ở chính giữa, mặt nghiêm nghị nhìn cô tỏ ý bảo cô yên lặng.

Hạ Nặc Kỳ chẳng biết làm thế nào nên cúi đầu xuống.

Ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra không? Rất chi là kì cục vì bỗng dưng, cô bị bắt đến đây rót nước bung trà cho ba vị này, rốt cuộc thì cô đã đắc tội với ai mà phải ra nông nổi thế này?

Bây giờ cũng tìm không thấy anh chàng cơ bắp đã lôi cô đến đây, xem ra, cô đành phải giúp một tay vậy, đợi đến khi màn biểu diễn này kết thúc sẽ tính sau.

Sau khi quyết định, Hạ Nặc Kỳ liếc nhìn bộ mặt còn xạm xỉt hơn cả đáy nồi của ban giám khảo, cô ngượng ngịu cười một cái, rồi chạy nhanh ra chỗ máy rót nước gần đó, chuẩn bị rót nước vào đầy bình.

Đúng lúc cô đến chỗ máy rót nước, đột nhiên cảm thấy đằng sau có một ánh mắt bóng râm đang nhìn về phía cô. Cô vội quay lại để tìm, nhưng không thấy gì cả.

“Có lẽ tại mình đa nghi quá.” Cô nhủ thầm, quay lại tiếp tục rót nước, bắt đầu hãm trà.

02

Để hòa chung vào không khí, chiếc đèn sáng rực trên sân khấu đã chuyển sang màu vàng cam ấm nóng, không khí được bao trùm bởi mùi hương thơm ngát đang lan tỏa từ đóa hoa trắng nằm trong tay nữ diễn viên chính trong vở kịch, mùi thơm dịu dịu khiến cho mọi người đều cảm thấy thoải mái và tươi tỉnh.

Trong tiếng nhạc lắng mạn, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, nam diễn viên chính nhẹ nhàng từ sau cánh gà đi ra, đến bên cạnh nữ diễn viên chính, dưới sân khấu bỗng chốc sôi nổi hẳn lên.

“Woa! Cứu tôi với, tôi chết ngất trong vẻ đẹp của anh ấy mất.”

“Mục Dã Tinh Xuyên, em yêu anh! A a a...”

Sự xuất hiện của anh ta, khiến cho không khí bỗng chốc sôi sục như có một luồng nhiệt chạy qua, Hạ Nặc Kỳ cũng không thể không nín thở, nhìn chăm chăm vào anh ta. Mặt của cô bỗng nhiên ửng đỏ lên trông đẹp như bầu trời lúc hoàng hôn, tim cô đập loạn xạ: “Woa, woa! Cũng là học sinh trung học nhưng sao con trai ở đây có sức cuốn hút như vậy!”

Anh ta có làn da rám nắng khỏe mạnh, mặc một bộ đồ đua xe màu trắng đỏ, thân hình cao ráo, mỗi cử chỉ, mỗi hành động đều toát ra một sức cuốn hút không thể cưỡng lại được. Ánh đèn vàng trên sân khấu chiếu lên anh ta, khiến mắt anh ta bị chói, tưởng chừng như không mở ra được.

Toàn bộ đường nét của anh ta trông giống như bức tượng Apollo của nhà điêu khắc Michelangelo, mang vẻ đẹp và sự kiêu ngạo của thần mặt trời. Mái tóc cắt ngắn nhuộm thành một màu lá mạ chói mắt, từ đôi mắt hoa đào đầy mê hoặc ánh lên vẻ bất cần đời, mũi cao và thẳng, khóe môi hơi vênh nhẹ lên trên, trông rất ngạo mạn.

Anh chàng đẹp trai như vậy, ở trường của Hạ Nặc Kỳ rất hiếm thấy, hôm nay, coi như chuyển đi của cô cũng không uổng công.

“Đẹp quá!” Mục Dã Tinh Xuyên, một tay kéo lấy cổ tay Mai Khả Lâm, một tay cầm đóa hoa trắng trong tay cô ấy, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi, anh ta cất lên một giọng nói êm ái, “Anh vẫn nhớ mùi thơm này, cũng vào mùa này, lần đầu tiên em tỏ tình với anh, trong tay cũng cầm loại hoa này. Em đúng là một người con gái lãng mạn, vì thế, em đã làm cho anh cảm động.”

Hạ Nặc Kỳ phát hiện ra rằng, giọng nói của anh ta êm ái như dòng suối chảy, cô có chút bị mê hoặc, thậm chí còn quên mất là phải rót thêm trà vào cốc cho ban giám khảo.

Trên sân khấu, màn biểu diễn vẫn đang tiếp tục...

Nữ diễn viên chính Mai Khả Lâm tựa vào người của nam diễn viên chính Mục Dã Tinh Xuyên, ngượng ngùng gật đầu: “Em muốn trong thời khắc có ý nghĩa như thế này lại được một lần nữa cầm bó hoa này đến gặp anh, nó gọi lại bao kỉ niệm của chúng ta, vì thế em mới mang nó theo...” cô yêu thương trêu mếu chăm chú nhìn anh, dường như trên thế giới này chỉ có bọn họ, trong đôi mắt to tròn xa xăm của cô, phản chiếu vẻ đẹp mê người của Mục Dã Tinh Xuyên.

Đôi mắt hoa đào của anh ấy chợt ánh lên niềm vui: “Được đấy, anh cũng thích. Nhưng một bông hoa dù nở ra đẹp như thế nào cũng có ngày lại tàn...”

Anh ta thờ ơ nói, rồi tiện tay ném hoa xuống đất. Sau đó dùng chân giẫm nát bó hoa chứa đựng bao yêu thương của cô gái một cách không thương tiếc!

Khán giả có mặt ở đây, có không ít cô gái thờ dãi đầy thương cảm, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào Mục Dã Tinh Xuyên, nhập tâm vào vở kịch.

“A!” Mai Khả Lâm không dám tin, kinh ngạc thốt lên, “Tại sao? Tại sao lại giẫm nát bó hoa vô tội? Nó tượng trưng cho tình yêu sâu nặng của em dành cho anh! Tại sao anh có thể vô tình giẫm nát tình yêu của em như vậy?”

“Đúng! Tại sao có thể giẫm nát lên tình yêu của người ta như vậy? Quá vô tình, lạnh lùng!” Hạ Nặc Kỳ phẫn nộ lắm bầm, nắm chặt lấy bình trà trong tay!

Mục Dã Tinh Xuyên lạnh lùng nhếch mép, đôi tay giữ chặt bờ vai mỏng manh của nữ diễn viên chính, lãnh đạm nói: “Vì anh muốn chia tay, đối với anh mà nói, anh chẳng việc gì phải quý trọng tình yêu mà em dành cho anh. Chúng ta đã ở bên nhau quá lâu rồi, em cũng biết rằng, anh không có thói quen yêu một cô gái quá lâu, thế thì cuộc sống thật là vô vị đơn điệu, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Không có ý nghĩa sao?” Cô gái không dám tin, lấy tay bịt miệng lại, trong khung cảnh bi thương của vở kịch, từng giọt nước mắt của cô không ngừng tuôn rơi, “Chẳng phải anh nói, em là cô gái đặc biệt nhất mà anh từng gặp sao? Tại sao bây giờ lại nói là buồn chán đơn điệu, tại sao lại đột ngột đòi chia tay? Em không tin!”

“Ha Ha...” Mục Dã Tinh Xuyên bật cười, giọng có vẻ giễu cợt, “Sự tồn tại của mỗi người trên thế gian này chẳng phải đều đặc biệt sao? Vào lúc đó, đúng là anh rất thích em. Tiếc là, con người của anh bây giờ đã không phải là anh của thời điểm đó nữa.”

“Đúng là đồ xấu xa chỉ biết nói những lời ngon tiếng ngọt!” Hạ Nặc Kỳ phẫn nộ gờn nắm đấm lên, nếu cô mà là cô gái đó, thì đã không do dự tát cho cái tên công tử bột đó một cái!

Bốp!

“Anh là một tên lừa đảo! Chia tay thì chia tay, tôi nhất định sẽ không vì loại người như anh mà khóc lóc đau khổ đâu!” Dường như hưởng ứng lời kêu gọi của cô, nữ diễn viên chính trên sân khấu phẫn nộ tát cho Mục Dã Tinh Xuyên một cái thật mạnh!

Toàn bộ hội trường bỗng chốc trầm xuống, mọi người đều nín thở, hồi hộp đợi tình tiết tiếp theo của vở kịch.

Hạ Nặc Kỳ cũng bị kích động mạnh không kiểm soát được bản thân, phẫn nộ đến mức bỏ bình trà trong tay, nhiệt liệt vỗ tay. Bỗng...

“Chết tiệt!”

Trong không khí yên ắng của hội trường, một tiếng hét giận dữ, lồng lộn điên cuồng vang lên tưởng như có thể làm trần nhà đổ sụp xuống.

Mọi người nhất loạt dồn mắt vào chỗ phát ra âm thanh, chỉ nhìn thấy vị giám khảo với kiểu tóc có thể nói đẹp như “Địa trung Hả”, mặt đầy vẻ tức giận trợn mắt nhìn cô gái tóc ngắn tay đang cầm bình trà, giận đến nổi vãi sợi tóc thừa thốt trên đầu như cũng dựng ngược hết cả lên!

Điều khiến mọi người dở khóc dở cười đó là, cô gái hình như vẫn chưa phát hiện ra bản thân mình đã gây nên họa lớn, chiếc bình trà trong tay hơi nghiêng về một bên, từng giọt trà với màu xanh trong vắt vẫn đang không ngừng “tưới” lên quần bò của vị giám khảo...

Mọi người xúm xít lại, thì thầm bàn tán, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng cười nho nhỏ.

“Hôm nay cuối cùng cũng thấy thế nào gọi là giận đến mức tóc dựng ngược lên.”

“Nói thế nào nhỉ, trước chỉ là nghe nói, chứ chưa từng thấy, hôm nay mới được mở mang tầm mắt.”

“Đúng thế, thật là nực cười, hôm nay đi thật không uống công!”

Như là nhân vật trong một bức tranh biếm họa, sắc mặt của “Địa Trung Hải” từ xanh chuyển sang trắng, giận đến mức toàn thân run lên.

“Nói cô đây, con nha đầu không biết từ đâu đến này!”

“Sao vậy?” Hạ Nặc Kỳ bất chợt cầm bình trà lên, xem kỹ càng.

Khuôn mặt “Địa Trung Hải” sa sầm lại, quát lên một cách bức tức: “Đồ nha đầu kia, cô đổ nước đi đâu vậy?”

“Trà, trà? Hồng rồi.” Hạ Nặc Kỳ sợ hãi, miêng lắp ba lắp bắp trả lời, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng muỗi bay.

“Địa Trung Hải” nghiêng rặng nghiêng lợi nạt hô: “Mở to mắt cô ra mà xem đây này!”

Hạ Nặc Kỳ vội vã để bình trà lên bàn của giám khảo, dụi dụi mắt, rồi mới nhìn ông ta... không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy sợ! Phía bên trái quần của ông ta đều ướt cả!

Cô chợt hiểu ra, chỉ vì chăm chú xem kịch quá, trong lúc không cẩn thận cô đã làm đổ trà lên chân ông ấy!

“Á... Xin lỗi ông!” Cô chạy đến chỗ giám khảo với vẻ mặt đầy hối lỗi, mong muốn lau giúp ông ta, nhưng không ngờ vì tốc độ quá nhanh, dùng lực quá mạnh, không cẩn thận cô đã kéo cái khăn trải bàn trên bàn giám khảo ra, khiến cho tất cả trà trên bàn đổ hết!

Chỉ vừa nhìn thấy mấy cốc trà màu trắng, bằng sứ không đồ hăn, mà từng chiếc từng chiếc một nối nhau chao đảo, cô không chút ngại ngùng tỏ thái độ ngoan ngoãn sẽ “cùng chung hoạn nạn” với ban giám khảo.

Vốn dĩ đang xem trò vui, hai vị giám khảo còn lại bỗng chốc không cười nổi nữa. Quần của họ cũng được “tiếp đãi” như vị đồng nghiệp, đều bị ướt hết.

Choang! Choang! Choang!

Vài âm thanh cùng phát lên, những chiếc cốc sau khi hoàn thành sứ mệnh đồng loạt rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh gốm trắng.

Sắc mặt các vị giám khảo từ trắng chuyển sang xanh, bức đến nổi suýt chút nữa ngất đi. Tất cả đều nhìn cô đầy giận dữ: “Cô!”

“Ôi, không!” Hạ Nặc Kỳ kêu lên đầy đau khổ, mặt nhẵn lại. Lần này cô đã gây họa lớn rồi!

“Ha! Ha! Ha!” Khán giả có mặt ở đó đều cười to.

Tiếp theo là học sinh A, học sinh B, học sinh C...

“Cô hề nhỏ gây cười!”

“Cô ấy cố ý để tăng thêm tiếng cười phải không?”

...

Trong hội trường chốc lát nóng lên như cái lò, mọi người đều cười lăn cười lộn, kẻ đập bàn, người giậm chân cười phá lên, đến cả những cô gái thực nữ e thẹn nhất cũng chẳng lo mất hình tượng bật lên cười ha hả.

Trong hội trường đầy tiếng nói cười, ban giám khảo vừa bị châm chọc tròn mắt giận dữ nhìn “kẻ gây chuyện”.

Trên sân khấu thật khó để hình dung chuyện gì đã gây ra một không khí như vậy, lại bị màn hài kịch này làm gián đoạn. Sắc mặt của nam và nữ diễn viên chính trông thật khó coi, đặc biệt là Mục Dã Tinh Xuyên, ánh mắt của anh ta như muốn ăn tươi nuốt sống Hạ Nặc Kỳ.

Cảm thấy có người đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng, Hạ Nặc Kỳ nhìn anh ta cười tỏ ý có lỗi, rồi gơ tay, mếu máo giải thích với ban giám khảo: “Thưa các thầy, xin hãy tin em, thật sự là em không cố ý. Em biết em đã làm bẩn quần bò của mọi người, mọi người mau cởi quần bò ra, em sẽ chịu trách nhiệm đem nó ra ngoài kia phơi, em đảm bảo chậm nhất là một tiếng sau nó sẽ khô!” nét mặt cô rất chân thật, miêng chắc chắn thề thốt “Một tiếng là khô! Nhất định sẽ khô ngay thôi!”.

Mấy thầy trong ban giám khảo bức quá không nói nên lời, cứ như là đang bị hôn mê.

Lúc này, trong không khí ồn ào của hội trường, tựa ở góc cửa sổ, một anh chàng khôi ngô, lạnh lùng nhìn Hạ Nặc Kỳ với ánh mắt khó hiểu, anh ta còn nhìn chăm chăm vào chiếc kẹp tóc tinh xảo trên mái tóc của cô. Chiếc kẹp tóc có hình một bông hoa tuyết đang bay nhè nhè trong không trung lúc tuyết rơi, dưới ánh mặt trời nó ánh lên một màu lấp lánh.

Dưới ánh nắng chiếu rọi trông anh thật mạnh mẽ rắn rỏi, chiếc quần bò màu trắng như càng tăng thêm vẻ đẹp của anh. Sắc mặt anh có vẻ buồn bã, đôi mắt như bao phủ một lớp sương, rất nhanh, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, từng cơn gió nhẹ thổi qua, những bông hoa không biết tên bị gió thổi lác lác, vài cánh hoa mềm mại rụng xuống... giống như trái tim vỡ vụn của người thất tình.

Cảm giác thật đau xót, dường như không khí ồn ào náo nhiệt này không ảnh hưởng đến anh, anh trầm tư trong suy nghĩ của mình, trên nét mặt trầm mặc như có từng đợt sóng lớn.

03

“Này, mời cô rời khỏi đây”, trong hội trường đầy tiếng nói cười, trên sân khấu Mục Dã Tinh Xuyên không thể chịu nổi nữa, anh ra lệnh.

“Xin lỗi, thật sự tôi không cố ý”, Hạ Nặc Kỳ meo méo.

“Vậy thì cô cố tình rời Lễ nào, cô là fan của Lam Ứng, nên mới đến đây làm loạn? Đừng cho rằng cô có ý đồ xấu, mà vì thế tôi mất đi cơ hội giành chức vô địch!”.

“Ồ... không... phải” Hạ Nặc Kỳ cúi gầm mặt, sợ hãi liếc nhìn ánh mắt sắc lẹm đủ giết chết người trên sân khấu. cô cảm thấy, hình như mình bị ánh mắt đó đâm đau nhói cả người.

“Được thôi, tôi tin cô không phải vậy, nhưng nếu cô không rời khỏi đây tôi sẽ cho rằng cô cố ý đến làm loạn, đến lúc đó sợ rằng cô muốn đi cũng đi không nổi!”

Haiz! Lại còn đe dọa uy hiếp người ta như vậy nữa! Cô không thể khuất phục được.

Nhưng... trong đầu Hạ Nặc Kỳ lại hiện ra cảnh tượng bất ngờ lúc này ở cổng trường, ắt hẳn lượng fan của cái tên Bạo Long này rất lớn, rất quy mô, vậy thì những lời uy hiếp này của anh ta cũng có thể thành sự thật.

“Còn do dự gì nữa hả?” Mục Dã Tinh Xuyên không kiên nhẫn được nữa, khuôn mặt đẹp trai của anh ta lạnh băng, “Tôi cho cô suy nghĩ trong thời gian ba giây, nếu cô còn không đi, thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!”.

“Hic, thật sự không liên quan đến tôi, tự nhiên tôi bị bắt đến đây bùng nước rót trà, tôi biết tìm ai giải thích bây giờ?” Vốn dĩ Hạ Nặc Kỳ đã có chút nhưng bộ nhưng nghe những lời hùng hổ hăm dọa của Mục Dã Tinh Xuyên, bao bức tức trong lòng cô lại bùng lên dữ dội, chốc lát quên đi mọi sợ hãi, cô cãi lại Mục Dã Tinh Xuyên.

Không khí rơi vào bế tắc, xung quanh không ai dám nói gì. Sắc mặt của Mục Dã Tinh Xuyên trông rất khó coi, anh lạnh lùng háng giọng một tiếng rồi bước xuống sân khấu.

Vừa lúc đó, một thân hình cao to xuất hiện.

“Xin lỗi...” anh chàng cơ bắp không quen biết đã quay lại hội trường từ lúc nào, mặt tỏ ý hối lỗi, anh ta thành thật xin lỗi ba vị giám khảo, “Vừa rồi em nhận nhầm người, đây mới là người bọn em chọn để chịu trách nhiệm phục vụ nước”.

Anh chàng cơ bắp nói, lùi ra từ đằng sau một cô gái... một cô gái để tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng và váy ngắn kẻ caro.

Hạ Nặc Kỳ sững người, nhìn cách ăn mặc của cô gái đó, rồi lại nhìn trang phục của mình, trong chốc lát mọi chuyện trở nên rõ ràng.

Thì ra, anh chàng cơ bắp cục cằn bậm trợn đó đã nhầm cô là người phục vụ mà bọn họ đã lựa chọn trước đó.

Ngon lửa bức tức lại cháy bùng bùng trong cô: “Đã bảo không liên quan đến tôi!”.

“Thật sao?” Mục Dã Tinh Xuyên cười nhạt, “Nếu không phải vì có người mặc đồ của nhân viên phục vụ chạy lung tung khắp nơi thì sao có thể bị nhận lầm chứ?”.

“Cái gì?” Hạ Nặc Kỳ có chút kinh ngạc, cùng quần không biết làm thế nào cho phải. Bộ trang phục rất đáng tự hào này của cô trong mắt người khác lại là bộ đồ của nhân viên phục vụ!

Ôi ôi ôi... Sau này cô làm sao còn mặt mũi gặp mọi người.

“Cô cũng đừng quá buồn”. Anh chàng cơ bắp đứng bên cạnh ngượng ngùng giải thích, “Thật sự chỉ là hiểu nhầm, cô với nhân viên phục vụ mà chúng tôi đã chọn không hên mà cùng mặc một bộ đồ giống nhau, duy có giày thì không giống, nhưng vì thời gian gấp gáp nên tôi cũng chẳng buồn để ý, thật là xin

lỗi.”

Nói một câu “Xin lỗi” là xong sao? Vừa nãy cô bị xem như một chú hề bị mọi người cười chê rất lâu.

Hạ Nặc Kỳ lòng đầy căm phẫn, ngẩng đầu nhìn lên nam diễn viên chính có vẻ ngoài mê hoặc lòng người, một mực không chịu buông tha cho cô đang đứng ở trên sân khấu, lớn tiếng nói: “Lại có thể nói là tôi cố ý, tôi không nhặt nhều vậy đâu.”

“Thật sao?” Mục Dã Tình Xuyên lắc đầu, “Dù thế nào, hình như người làm hỏng buổi biểu diễn là cô mà, lẽ nào tôi nói sai sao?”.

“Việc đó...” Hạ Nặc Kỳ đuối lý cúi thấp đầu, “Hình như... là đúng”.

“Vậy thì, cô có thể biến đi không? Cô cứ đứng đây mề nheo, làm sao chúng tôi biểu diễn tiếp được? Vì thế, mời cô đi cho, lập tức rời khỏi đây!”.

Câu nói như mệnh lệnh cộng thêm thái độ không dễ gì từ chối của anh ta, khiến cô vô cùng buồn bã. Nhưng, ai bảo mình làm gián đoạn màn biểu diễn đặc sắc của người ta chứ...

Hạ Nặc Kỳ không biết làm sao, xị mặt ra, lí nhí nói: “Được rồi, tôi đi.”

Vừa nghe thấy cô nói sẽ đi, mọi người đang yên lặng bỗng gào thét lên tiếng hô vui mừng: “Vạn tuế! Cuối cùng cũng đuổi được cái đồ phá hoại”.

Ban giám khảo cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Lẽ nào cô không được mọi người hoan nghênh thế sao? Thật là đen đủi quá đi mất! Nghĩ đến đây, Hạ Nặc Kỳ xấu hổ cúi mặt xuống tiu nghiu, chạy vụt như sao băng ra ngoài cửa.

Nói thật là, cô thực sự nhìn không rõ con đường phía trước, đi chưa được vài bước liền giẫm phải một vật gì đó thật mềm mại!

Hạ Nặc Kỳ vội mở to mắt, thì thấy chiếc giày thể thao màu trắng của đối phương đã bị in một vết giày to tướng của cô.

“Xin lỗi!” Cô bối rối ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một cặp mắt sâu thẳm của anh ta, giống như làn nước ở dưới ánh mặt trời, cứ thế từng đợt sinh ra từng con sóng sắc màu. Từng lớp, từng lớp, giống như những gợn sóng dập dờn trong cô, cứ nổi tiếp tràn ra... vô tận...

Dưới ánh nắng mặt trời, những tấm cửa sổ thủy tinh sáng bóng lấp lánh ánh sáng óng ánh như thạch anh.

Nếu như bây giờ đang đứng trên sân khấu, vậy thì, mọi vật chỉ là nền, chỉ có bọn họ là những diễn viên chính vĩnh hằng.

Cặp diễn viên nam nữ chính trong vở kịch này!

Bốn mắt nhìn nhau rất lâu.

Hồi lâu sao, cô có chút hoang mang rời mắt khỏi anh ta, sau đó cô nhìn một cách chăm chú vào viên đá quý màu trắng sáng như mặt trăng treo trước ngực anh ta, cô ngây như phỗng, đầu óc trống rỗng.

“Cái này...” vật mà người này đeo trước ngực, chẳng phải là cây thánh giá thạch anh mà cô đang tìm sao?

Hạ Nặc Kỳ chẳng sợ mất hình tượng của mình, không chút ngần ngại sấn sổ giật lấy sợi dây thánh giá đang treo ở trên cổ anh chàng kia, dán mắt vào nhìn, quả nhiên bên trên có khắc tên “Vân Phi”.

“Nếu như sau khi tớ rời xa thế giới này, hứa với tớ, cậu có thể giúp tớ chăm sóc anh ấy, có thể thay tớ yêu anh ấy không?”

Vân Phi nhìn Hạ Nặc Kỳ với vẻ mặt chờ đợi, ánh mắt đầy sự cầu khẩn.

Cô ấy đang cầu xin cô đi yêu một người mà cô chưa từng biết mặt, chỉ biết tên của anh chàng đó. Hạ Nặc Kỳ vội vàng xếp lại bút vẽ, giấy vẽ, thu dọn từng thứ một, giả vờ như không nghe thấy lời của Vân Phi.

Từ sáng sớm trời đổ mưa phùn, vì bị viêm ruột thừa cấp tính nên cô phải nằm viện, cô nhờ Vân Phi giúp cô tìm tập tranh phác họa hồi xưa của mình, chủ đề nói chuyện giữa hai người chỉ về một anh chàng tên Lam Tịnh Vũ.

Câu mà Vân Phi nói nhiều nhất với cô đó là: “Nặc, không phải là đùa với cậu đâu, dù không phải là người cậu thích, nhưng Vũ của tớ trông rất khôi ngô, cậu sẽ yêu Vũ thôi!”.

Hạ Nặc Kỳ không nói gì, cô không biết trả lời câu hỏi có tính đùa cợt thế này ra sao. Nếu như có thể trao đổi người yêu như vậy, thì thế giới này chẳng phải sẽ hỗn loạn sao?

“Vũ là người rất, rất tốt trên thế gian này, vậy cậu giao anh ấy cho tớ rồi, cậu thì sao? Cậu sẽ thế nào? Vì thế...” Hạ Nặc Kỳ lắc đầu lần thứ 1001, “Tớ không đồng ý!”.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả!”.

Trong chốc lát, gần trong gang tấc, dường như tim cô không đập, chân tay cũng cứng lại, không thốt nên lời... cô đứng im, bất động, mắt cô long lanh như ánh sáng của những vì sao.

Cũng không biết tại sao, mũi cô cay cay, không kìm nén được nước mắt cứ thế mà lăn dài. Từng giọt nước mắt long lanh, ấm nóng làm ướt nhẹp đôi bờ mi đang run run của cô, nước mắt cứ thế mà tuôn ra...

“Xin cô hãy buông tay ra.”

Rất lâu sau, bên tai cô vang lên một giọng trầm ấm, tiếp đó dây thánh giá trong tay Hạ Nặc Kỳ bị giật đi.

“Gi vậy?” Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu lên không hiểu gì cả, cô dường như vẫn đang chìm ngập trong một mớ hỗn độn.

Đến lúc cô lấy lại tinh thần, bóng dáng màu trắng đó đã rời khỏi hội trường.

Hay là đuổi theo nhỉ?

Cơ thể cô trước khi đợi phản ứng từ não, đã không làm chủ được mà vội vã đuổi theo.

04

Con gió nhẹ thổi qua cát bằng mặt cỏ xanh mượt, hương hoa dịu dịu tỏa khắp bốn phía. Hạ Nặc Kỳ yên lặng đi sau Lam Tịnh Vũ, cứ đi theo anh đến bờ hồ.

Mặt hồ gợn sóng dịu nhẹ, bên hồ, một con dê nhỏ màu trắng đang nhón nhờ gặm cỏ, thấy chủ quay về, nó lập tức phi ngay tới.

Lam Tịnh Vũ khom lưng xuống, nhẹ nhàng vuốt bộ lông mượt đầy, đáng yêu của con dê nhỏ màu trắng.

“Anh nhớ cô ấy không? Tôi rất nhớ cô ấy...” giọng nói rầu rĩ của anh ta thoảng bay trong gió nhẹ, như có vị của đu đủ xanh, đắng chát, chua xót. Đôi mắt của anh mênh mông sâu thẳm, dường như nhuộm quá nhiều màu xanh lam của nước biển nên mới trở nên u sầu như vậy.

Con dê ngừi ngừi chỗ đất cạnh chân anh, đôi mắt long lanh như biết nói nhìn anh, như một người bạn chân thành, yên lặng lắng nghe.

Anh đứng dậy nhìn ra phía đằng xa, trầm mặc như một ngọn núi tuyết, toàn thân phả ra sự lạnh lẽo và biệt ly. Hàng mi dài che mắt đi thần sắc của đôi mắt, khiến người ta không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Vài cô gái từ phía đằng kia đi qua thì thầm nói: “Woa! Đẹp trai quá! Trông cool ghê!”

“Tôi không thích những anh chàng đáng yêu như thế này, thấy không có hứng thú?” Không khí cũng truyền tai được âm thanh, vì thế bỗng nhiên cô nhận được vô số ánh mắt ngạc nhiên.

Hạ Nặc Kỳ lẳng lặng đứng lùi ra một chỗ gần đó, không hé răng nửa lời.

Một cơn gió mát rượi thổi qua, treu đùa mái tóc ngắn của cô, mái tóc ngắn màu đen như con bướm đang bay lượn trong gió.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Lam Tịnh Vũ rảo bước về phía cô đang đứng, trong ánh mắt dừng đọng của anh ta ánh lên thứ ánh sáng như thạch anh, nó long lanh khiến người khác rất khó đoán.

Hạ Nặc Kỳ do dự, không biết rốt cuộc thì có nên tiến lên phía trước hay không.

Cứ đi theo anh ta như thế này, không biết có vô duyên không nhỉ? Rốt cuộc thì, anh ta cũng đâu quen cô chứ! Cô biết nói thế nào đây?

Cô do dự nhìn Lam Tịnh Vũ không biết quyết định thế nào. Ánh nắng vàng rực chiếu lên khuôn mặt anh, mắt anh phản chiếu một tia sáng óng ánh.

Dưới bầu trời xanh mây trắng, ánh mắt của bọn họ kết thành một sợi dây mờ mờ ảo ảo.

Có lẽ, anh ta cũng đang nghĩ phải nói gì với cô! Trong đầu cô bỗng tràn ngập dòng suy nghĩ như vậy.

Cô chỉnh lại quần áo, cuối cùng cũng đủ dũng khí để bước lên phía trước, cười tươi như hoa nói: “Xin chào”.

“Cô...” Lam Tịnh Vũ đứng ngây ra nhìn chăm chăm vào cái kẹp tóc hình bông hoa tuyết đang ánh lên màu sáng bạc trên mái tóc đen của Hạ Nặc Kỳ, đôi mắt trong veo hiện lên ánh nhìn khó hiểu.

“Cô là cô gái vừa nãy ở trong hội trường à?” Vẻ mặt anh hơi lạnh lùng, hướng ánh nhìn ra xa, “Tại sao cô đi theo tôi?”

Giọng anh ta rất lạnh nhạt, nhưng cũng khiến cho Hạ Nặc Kỳ giật mình, đột nhiên cô cảm thấy trong đầu mình là một vùng trắng xóa.

Hạ Nặc Kỳ hít một hơi thật sâu, nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt mênh mang đọng đầy một thứ ánh sáng thuần khiết e lệ như ánh trăng. “Tôi đến là vì muốn... nói xin lỗi anh, lúc này, tôi quá bối rối, vì tôi cảm thấy rất tò mò, tại sao lại có người đeo một dây thánh giá thạch anh như vậy? Anh không thấy lạ sao?”

“Kì lạ ư?”

Đôi môi mỏng của Lam Tịnh Vũ hơi mấp máy, tay khẽ chạm vào cây thánh giá thạch anh ở trước ngực, sau đó ánh mắt dán vào chiếc kẹp tóc hoa tuyết trên đầu của cô: “Đúng là rất kì lạ!”

Một lọn tóc đen sẫm bị gió thổi tung bay vào vầng trán rộng của anh ta, che khuất đi đôi mắt dài hẹp xa xăm. Ánh mắt anh ta ẩn chứa sự lạnh lùng, xa cách, nhưng, giọng của anh ta âm áp như con gió nhẹ hiền hòa: “Chiếc dây chuyền này có thể ánh lên màu của tuyết, và chiếc kẹp tóc này của cô... tất nhiên cũng có thể ánh lên màu sắc đó, giống như một bông hoa tuyết óng ánh.”

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc, nhẹ nhàng sờ lên chiếc kẹp tóc đang chiếu lên ánh sáng óng ánh, cô không nói gì. Ánh mắt cô nhìn về phía vạt trời màu xanh phía sau anh ta. Bầu trời trong vắt, không một gợn mây.

Hạ Nặc Kỳ mím chặt môi, cho đến khi đôi môi yêu kiều của cô tái nhợt cả đi, cô mới mở miệng, thở một hơi nhẹ nhẹ.

Có lẽ người khác chắc sẽ không hiểu, nhưng cô hiểu rất rõ, cô biết đến từng chi tiết những chuyện giữa anh ta và Vân Phi, từng lời thề hẹn. Hình ảnh quen thuộc thoát cái hiện ra ngay trước mắt cô, hoảng hốt hỏi, dường như cô nghe thấy tiếng của Vân Phi văng vẳng bên tai...

“Vân Phi, cái kẹp hình bông hoa tuyết của cậu đẹp quá...”

“Cậu thích không? Vậy tớ tặng nó cho cậu nhé...”

“Như thế không được đâu...”

“Không sao đâu, vốn dĩ chiếc kẹp hoa tuyết này có ý nghĩa là để canh giữ cho tình yêu, sau khi tớ tặng nó cho cậu, hi vọng cậu sẽ thích Vũ giống như là thích chiếc kẹp tóc hoa tuyết này, chăm sóc Vũ cũng giống như cẩn thận bảo vệ chiếc kẹp tóc hoa tuyết này, cậu ở bên Vũ không rời cũng giống như ngày đêm cậu kẹp chiếc kẹp tóc hoa tuyết này... xin cậu thay tớ yêu anh ấy, bảo vệ anh ấy, không bao giờ rời xa anh ấy... mãi mãi...”

Dưới ánh mặt trời chói lọi, Hạ Nặc Kỳ ngửa đầu lên, cho ánh mặt trời chảy dài trên mái tóc, gọi lại bao hồi ức của cô.

Cô nhẹ nhàng vuốt chiếc kẹp hoa tuyết đang cài trên mái tóc, âm thanh mềm mại như một cánh hoa mịn: “Những bông hoa tuyết óng ánh sẽ tồn tại mãi mãi, dù miếng thánh giá bằng thạch anh này không óng ánh như tuyết không đẹp như chiếc kẹp hoa tuyết kia... những bông hoa tuyết long lanh luôn ở trong tim cậu, mãi mãi không bao giờ biến mất!”

Tiếng nói vừa trong trẻo vừa mạnh mẽ cứ vang lên bên tai cô, ánh mắt của cô còn sáng hơn cả chiếc kẹp hoa tuyết đang cài trên mái tóc.

Lam Tịnh Vũ đứng tần ngần, chớp mắt nhìn cô, đôi mắt ẩn chứa u sầu bỗng trở nên rạng rỡ. Anh ta mỉm cười, lẩm bẫm nhắc lại câu nói của cô: “Mãi mãi không bao giờ biến mất?”

Ánh nắng như dát vàng nhảy nhót trượt xuống, rơi trên thân hình cao to của anh, cây thánh giá thạch anh trên cổ anh, chiếu ra ánh sáng óng ánh rực rỡ.

“Ồ” Hạ Nặc Kỳ gật đầu chắc nịch. Dưới bầu trời xanh như màu lá, khuôn mặt thanh tú của cô ngẩng lên, ánh mắt cô dường như trở nên tinh anh hơn.

Trên khuôn mặt nho nhã khôi ngô của Lam Tịnh Vũ xuất hiện một nụ cười đẹp như đóa hoa rực rỡ dưới trời mùa đông mê hoặc lòng người.

Ánh mắt của hai người gặp nhau trong khoảng không, không khí dường như đóng băng, trầm mặc tĩnh lặng trôi qua. Những tia nắng chói chang lọt qua tán lá cây màu xanh động thành những hạt vàng, Lam Tịnh Vũ mỉm cười, đôi mắt sáng rực lên.

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ nhìn Lam Tịnh Vũ, trong khoảng thời gian rất ngắn đó, cô cho rằng Lam Tịnh Vũ sẽ có rất nhiều điều muốn nói với cô.

Nhưng, hai người cứ yên lặng như vậy nhìn nhau một lát, Lam Tịnh Vũ nhìn gương mặt trong sáng như tuyết của Hạ Nặc Kỳ, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Tạm biệt”.

“Gi cơ?” Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc lắc đầu, đôi mắt đầy sự thất vọng.

Chỉ như vậy thôi sao? Cô không muốn nói lời từ biệt, cô còn rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói!

Nhưng, Lam Tịnh Vũ đã dứt hai tay vào túi quần, chậm chậm đi về phía kí túc xá của trường, con dê nhỏ cũng nhanh nhẹn ngồi dậy, ngoan ngoãn đi theo sau anh.

Không một chút do dự, Hạ Nặc Kỳ lại một lần nữa đuổi theo anh!

Có thể nói lúc đầu vì thực hiện ước hẹn với Vân Phi nên cô mới đến tìm Lam Tịnh Vũ, nhưng, chỉ vừa gặp Lam Tịnh Vũ trong chốc lát, Hạ Nặc Kỳ lại

không do dự để tiếp cận anh ta. Không biết vì sao, từ lúc gặp Lam Tịnh Vũ, giống như có lực vô hình nào đó xúi giục cô, lôi kéo cô, từng chút, từng chút một gần lại với Lam Tịnh Vũ.

Lần này, Hạ Nặc Kỳ không dám mạo muội bước lên phía trước nữa, vì cô không biết phải bắt chuyện thế nào, phải nói những gì. Cô chỉ muốn âm thầm đi theo sau anh ta, cứ thế mà đi, không nghĩ đến cái gì khác.

05

Bọn họ cứ người trước người sau đi như vậy, đến lúc đi đến kí túc xá trường Eton.

Lúc này, người quản lí kí túc xá đã hoàn thành xong sổ ghi chép công việc hàng ngày, miễn nguyên cười sáng khoái, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên lại bắt gặp Lam Tịnh Vũ, lập tức xì mặt ra, bực tức đứng lên, mặt hầm hầm bước về phía Lam Tịnh Vũ: “Trường học quy định, trong kí túc xá không được nuôi động vật, đặc biệt là dê! Tôi đã nói với cậu cả tháng nay rồi, sao cậu không thay đổi!”.

“Vậy sao?” Lam Tịnh Vũ lạnh lùng nhìn ông ta, cây thánh giá trước ngực cũng nháy lên ánh sáng lạnh băng.

“Điều này thì cháu biết” mắt anh ta vẫn lạnh lùng, “chú đã nói với cháu rất nhiều lần rồi, không nhất thiết phải như cái máy ghi âm mỗi ngày nhai đi nhai lại những câu giống hệt nhau thế đâu.”

“Cậu!” người quản lí kí túc xá tức giận nói, “Vậy sao cậu còn vi phạm quy định, đừng tự cho rằng mình biết đua xe mà được nhận đặc quyền, trong mắt của tôi thì ai cũng như ai!”.

Lam Tịnh Vũ lắc đầu nhẹ: “Nhưng, nếu như không có con dê, cháu không biết phải sống trong kí túc xá thế nào”.

“Làm gì có ai dựa vào dê mà sống chứ? Không phải cậu đang đùa tôi đấy chứ? Thật là hài hước!” Sắc mặt của người quản lí ký túc xá càng trở nên khó coi.

Hạ Nặc Kỳ mắt nhìn chằm chằm vào mọi thứ, cô dường như có thể cảm thấy sau khi Lam Tịnh Vũ nghe thấy câu này, bao trùm toàn cơ thể anh ta là một sự cô độc đến xót xa.

Người quản lí ký túc xá vẫn thao thao bất tuyệt, thậm chí còn lấy “Bản quy tắc quản lí ký túc xá” ra đọc một hồi: “Lam Tịnh Vũ! Cậu không những vi phạm điều thứ nhất của “Bản quy tắc quản lí ký túc xá” đó là trong ký túc xá nghiêm cấm nuôi thú cưng, mà còn vi phạm điều thứ mười hai – đưa nữ sinh vào khu ký túc xá của nam sinh!”

Người quản lí ký túc xá đọc xong, liền nhìn con dê đáng thương bằng một vẻ mặt giận dữ, sau đó mau chóng hướng tầm mắt về phía Hạ Nặc Kỳ.

“Cháu ư?” Hạ Nặc Kỳ lắc đầu, “Không phải anh ta đưa cháu đến, là cháu tự đến, bác đừng trách anh ấy.”

“Cũng như nhau cả thôi! Dù sao thì cô vẫn ở sau anh ta.” Người quản lí ký túc xá thật vô lý.

“Dường như là...” Hạ Nặc Kỳ lắc đầu một cách thất vọng, đúng là cô đang ở đằng sau Lam Tịnh Vũ!

Không ngờ điều đó sẽ gây thêm phiền phức cho anh ta, nhưng Lam Tịnh Vũ không hề nói gì, không hề trách cứ gì cô, thậm chí đến một ánh mắt trách móc cũng không. Anh ta chỉ không nhìn cô.

Trong lòng Hạ Nặc Kỳ thấy bất an liền nói: “Lam Tịnh Vũ, thật sự xin lỗi...”

Lam Tịnh Vũ vẫn không nhìn cô, khom lưng xoa xoa vào con dê ở bên cạnh, trong ánh mắt trĩu mến đó dường như có chút nước. Đợi đến khi con dê không còn vẻ sợ sệt như lúc trước, anh ta mới đứng thẳng người, vẻ mặt lạnh lùng đối diện với sự phẫn nộ của người quản lí ký túc xá, phát ra một giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa lạnh lùng: “Bác nói hết chưa?”

Một nụ cười thoáng qua khuôn mặt anh ta: “Nếu đã nói xong, tôi có thể về kí túc rồi chứ?”

Nói xong, anh ta không đợi phản ứng của người quản lí ký túc xá liền ráo bước dứt khoát về phía ký túc xá nam. Con dê bé nhỏ cun cút theo sau, một tắc cũng không rời, ngoan ngoãn nghe lời như một con chó săn đã được huấn luyện trong một thời gian dài.

“Lam Tịnh Vũ! Cậu... Cậu thật là một thằng nhãi khó ưa! Cậu có thái độ gì vậy?” Thân hình béo ú của người quản lí ký túc xá – giận đến mức – như con gấu to béo bị mưa ướt sũng đang run lên bần bật.

“Tôi đã làm quản lí ký túc xá ở đây hơn hai mươi năm rồi, các thế hệ học sinh rất tôn trọng tôi, còn những kẻ bất kính như cậu thì chỉ đếm trên đầu ngón tay! Hổ không ra oai thì lại bị người khác cho là con mèo nhút nhát! Lam Tịnh Vũ, cậu hãy đưa ngay con dê của cậu rời khỏi ký túc xá!”

Người quản lí ký túc xá giận dữ đuổi theo. Hạ Nặc Kỳ thấy vậy cũng không do dự chạy theo sau. Bây giờ không phải là giờ lên lớp, nên ký túc xá có rất nhiều nam sinh. Đột nhiên thấy một đứa con gái xông vào, mọi người đều nhìn bằng con mắt hiếu kì, một số nam sinh nhiều chuyện còn hỏi xem có phải Hạ Nặc Kỳ đến tìm người để tỏ tình hay không.

Trên đường đi Hạ Nặc Kỳ đều hướng ánh mắt về phía sau của Lam Tịnh Vũ, thật ngại ngùng quá.

Cuối cùng cũng đến phòng của Lam Tịnh Vũ, Hạ Nặc Kỳ tò mò nhìn ngắm căn phòng gọn gàng này, lại thấy Lam Tịnh Vũ đi về phía cửa sổ như đang có tâm sự gì đó, ánh mắt cô đơn nhìn ra phía ngoài.

“Hoàng hôn sắp buông xuống rồi.” Lam Tịnh Vũ thở dài.

“Hoàng hôn cái gì chứ! Giờ cậu hãy rời khỏi đây cho tôi! Ngay lập tức rời khỏi đây! Rời khỏi phạm vi tầm mắt của tôi!” Người quản lý ký túc xá giận dữ quát lớn, cắt lời anh.

Lam Tịnh Vũ không hề chú ý đến vẻ mặt giận dữ đó, cười đầy cay đắng: “Sau này mình sẽ không được ngắm hoàng hôn từ bậc cửa sổ này nữa rồi.”

Sau đó anh không lãng phí thêm chút thời gian nào nữa, từ từ đi đến tủ quần áo của mình, nhanh chóng thu dọn hành lý.

Hạ Nặc Kỳ đứng ngây người, căn bản không biết nên giúp anh ta như thế nào, chỉ đứng nhìn anh ta đầy lo lắng: “Anh có chỗ nào để đi không?”

“Dù cậu ra có chỗ ở hay không, thì trong ký túc xá cũng không chấp nhận việc nuôi thú cưng! Nếu kiên quyết muốn nuôi thì phải rời khỏi ký túc xá!” Người quản lý ký túc trả lời cô.

“Nhất định phải rời đi sao?” Hạ Nặc Kỳ có chút không hài lòng, nhìn vào ánh mắt đầy ý của người quản lý ký túc khi thấy Lam Tịnh Vũ thu dọn hành lý, “Sao bác lại muốn anh ấy rời khỏi đây chứ? Nhất định phải đi sao? Căn phòng của anh ấy gọn gàng như vậy, có thể thấy là việc nuôi thú cưng cũng không làm mất vệ sinh! Sao cứ ép người ta như vậy?”

Nặc Kỳ dậm chân xuống đất, phòng má lên giận dữ.

Người quản lý ký túc xá lắc đầu: “Quy tắc quản lý ký túc xá” có ghi rõ, bất cứ ai cũng không được vi phạm, kể cả là học sinh xuất sắc đi nữa.”

“Nhưng...”

“Người trong cuộc còn không có ý kiến gì, tại sao một người ngoài cuộc như cô lại tham dự vào làm gì?” – Người quản lý ký túc xá nhìn Hạ Nặc Kỳ với ánh mắt kì thị, bắt đầu tỏ vẻ không hoan nghênh – “Em học sinh nữ này có thể đi được rồi, đây là khu kí túc xá dành cho nam sinh.”

“Cháu...” Hạ Nặc Kỳ muốn phát khóc, nhưng lại không phản bác được gì, dẫu sao người quản lý ký túc xá cũng làm theo quy định mà thôi, hơn nữa Lam Tịnh Vũ cũng không nói gì, cô cũng không biết giúp anh ra như thế nào, chỉ còn cách xuống dưới lầu đợi anh ta.

Lúc Lam Tịnh Vũ ra khỏi ký túc xá, trong tay chỉ có một túi hành lý.

Hạ Nặc Kỳ thấy anh ta, lập tức đi đến trước mặt và giải thích: “Tôi không có ý đâu, tôi không nghĩ là anh sẽ bị đuổi ra ngoài.” Cô không ngờ rằng mình theo anh ta sẽ làm anh ta thêm phiền phức.

“Không phải chuyện của cô, đừng tự trách mình làm gì, người quản lý ký túc xá sớm đã không thích tôi đem dê vào nuôi ở đây rồi.” Anh nói một cách bình tĩnh, cứ như thể người bị đuổi không phải là anh ta vậy.

“Nhưng anh có chỗ nào khác để đi không?” Đây là vấn đề cô quan tâm nhất, việc nhất, việc phải ở đầu đường xó chợ là điều vô cùng đáng sợ.

Lam Tịnh Vũ vẫn bình tĩnh nhìn cô: “Cô nói xem”

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu: “Tôi không biết”

Lam Tịnh Vũ nhìn cô, trên môi thoáng qua một nụ cười: “Đây không phải là vấn đề cô cần quan tâm. Nhưng, tôi vẫn muốn cảm ơn sự quan tâm đó.” Anh vừa nói, vừa chuyển ánh mắt của mình đến con dê ở bên cạnh, “Sao vậy? Không muốn đi à? Không muốn rời khỏi đây sao?”

Con dê ở bên cạnh cứ dụi mõm vào chân anh, dường như hiểu những gì Lam Tịnh Vũ đang nói.

Lam Tịnh Vũ nhẹ nhàng ấn ấn vào chiếc mũi ướt của nó, buồn bã nói với nó: “Nhưng chú quản lý ký túc xá không thích mày, chúng ta phải rời khỏi đây...”

“Be... be... be...” con dê tiu nguïu buồn bã, chiếc chân nhỏ không ngừng cọ lên chiếc túi hành lý.

Lam Tịnh Vũ cười hiền, cúi người vuốt cái đầu phủ đầy lông, mềm mại của nó: “Đừng buồn nhé, chú ấy không thích mày, nhưng còn có tao, tao sẽ không bao giờ vứt bỏ mày đâu, mãi mãi là thế”.

Con dê nhỏ yên lặng ngồi cạnh anh, nhìn anh chăm chú với cặp mắt tròn xoe mừng rỡ đầy cảm kích.

Lam Tịnh Vũ lại đi dí lên chiếc mũi đáng yêu của nó: “Đi thôi, chúng ta phải rời khỏi đây. Mặc dù, tao cũng không muốn rời xa nơi chốn chứa bao kỉ niệm này, nhưng phải đến một nơi mà không có người coi khinh mày, không có người đuổi mày đi”.

Nói xong, Lam Tịnh Vũ kéo va li đi tiếp, không nói thêm một lời từ biệt nào với Hạ Nặc Kỳ.

Con dê nhỏ dường như hiểu những lời của anh, lặng lẽ lảo đảo đi theo chân anh, không rời một bước.

Những cây ngô đồng ở hai bên đường trong trường không ngừng lay động, tiếng lá cây xào xạc.

Những cơn gió thổi từ phía trước, vuốt ve qua vầng trán rộng của Lam Tịnh Vũ, dưới ánh nắng chiều, anh dường như có ma pháp, không ngừng hút hết mọi tâm trí của Hạ Nặc Kỳ. Cô muốn gần anh, muốn hóa giải nỗi buồn trong đôi mắt anh, nhưng cô lại bị vẻ bên ngoài lạnh lùng của anh làm cho đóng băng.

Trên thế gian này sao lại có ánh mắt và giọng nói làm mê hoặc lòng người như vậy? Hạ Nặc Kỳ chớp mắt, dò dẫm nhìn bóng dáng đang dần khuất xa của Lam Tịnh Vũ, đứng người đứng lại, không nhắc nổi chân, chỉ thì thầm nói...

“Vân Phi, Vũ của cậu đúng là người đẹp trai nhất trên thế gian! Nếu không, tại sao vừa gặp anh ta, tớ chỉ muốn lại gần anh ta mà thôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thứ năm, ngày 7 tháng 5, trời nhiều mây.

Khi nghe anh ấy thông báo rằng sẽ tham gia cuộc đua xe, tôi vô cùng ngạc nhiên!

Trông anh yếu ớt như vậy, làm sao có thể lái được chiếc xe chạy với tốc độ nhanh được.

Tôi nhìn anh hoài nghi, lắc đầu lia lịa, kiên quyết phản đối, thế là anh ngoan ngoãn từ bỏ.

Nhưng, lúc nhìn vào đôi mắt đầy khao khát nhưng thất thần của anh, tôi lại nhượng bộ.

Tôi bí mật chuẩn bị cho anh một bộ quần áo đua xe trắng tinh. Lúc anh mặc bộ quần áo đua xe đó lên nhận giải vô địch, nhìn nụ cười tỏa nắng của anh, tôi vô cùng mãn nguyện, cảm giác như tìm được một lúc.

Vân Phi

01

Gió đêm hè thổi mát rượi, mặt trăng dần hiện lên, ánh trăng bạc dịu nhẹ lọt qua từng tán cây rơi xuống mặt đất. Trong màn đêm bao phủ, những khóm hoa hai bên đường tỏa ra mùi hương ngào ngạt.

Trong cơn gió thoảng thoảng mùi hương của cỏ cây, Hạ Nặc Kỳ như người mất hồn thất thủ đi về nhà; mặt cúi gằm xuống. Nghĩ lại những chuyện xảy ra hôm nay, Hạ Nặc Kỳ mặt hơi ngấn lệ, hôm nay cô đã gây ra bao chuyện... nhưng, coi như đi cũng không uống công, ít ra, cô đã biết được Lam Tịnh Vũ trông như thế nào.

Hạ Nặc Kỳ vuốt lên chiếc kẹp tóc hoa tuyết ở trên đầu, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Lam Tịnh Vũ.

Anh ưu tư như biển xanh sâu thẳm, nếu như, cô không quen Vân Phi, có lẽ cả đời này cô sẽ không biết được rằng, trên trái đất này lại có một người có thể dễ dàng làm rung động trái tim cô như vậy.

Nhớ lại ánh mắt ấm áp mà u buồn của Lam Tịnh Vũ, Hạ Nặc Kỳ đột nhiên dừng bước, đứng tần ngần ở giữa đường, dường như mọi thứ đều tan biến, trong đầu Hạ Nặc Kỳ chỉ còn hình dáng tinh khôi của Lam Tịnh Vũ...

Tít, tít, tít...

Đúng lúc Hạ Nặc Kỳ bất giác dừng lại, ở phía trước mặt chiếc xe phân phối lớn phóng nhanh như điện đang lao tới, vì không kịp tránh, người lái xe bóp chặt tay phanh. Bánh xe ma sát với mặt đất, phát ra một âm thanh nghe chói tai, làm Hạ Nặc Kỳ bừng tỉnh.

Chiếc xe loạng choạng chạy qua, đầu xe bị lệch phương hướng, lúc chạy qua chỗ Hạ Nặc Kỳ may mà không đâm vào cô mà chỉ lướt qua áo, rồi chạy thành một đường vòng cung tuyệt đẹp. Nhưng, đầu xe khựng lại, người lái xe ngã phịch trên mặt đất. Người này sau khi ngã từ xe xuống, lăn vài vòng, sau đó mới dừng cách chỗ con chó hoang không xa.

Một việc nguy hiểm đột nhiên xảy ra, khiến cho con chó sủa oang lên, rồi chạy lùi ra xa.

“Phù...” Hạ Nặc Kỳ thở một hơi nhẹ nhõm, may mà không bị thương nặng.

Cô chạy vội về phía người lái xe, lo lắng hỏi anh ta: “Anh có sao không?”.

Người đó không thèm để ý đến cô, vừa đứng dậy đã chạy ngay đến chiếc xe, cúi đầu xuống tỉ mỉ kiểm tra. Bấy giờ, Hạ Nặc Kỳ mới nhìn kĩ người này...

Bộ quần áo đua xe màu trắng xen đỏ, mái tóc ngắn thanh thoát nhuộm màu lá mạ chói mắt, vẻ ngoài rất đẹp trai. Trời ơi! Đây chẳng phải là Mục Dã Tinh Xuyên – kẻ mà trong buổi diễn kịch đã làm cô mất mặt, rồi đuổi cô ra khỏi hội trường đấy sao!

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Lúc này, Mục Dã Tinh Xuyên đã kiểm tra xong xe của mình, Hạ Nặc Kỳ run rẩy sợ hãi đứng cạnh, lo lắng nhìn cái chân trái bị thương của anh ta. Sau đó, cô thành khẩn cúi người về phía anh ta, miệng mỉm cười tỏ ý xin lỗi: “Xin lỗi, tại tôi mà anh bị tai nạn, anh có đau chỗ nào không, có cần đi bệnh viện kiểm tra không?”

Mục Dã Tinh Xuyên tức giận trừng mắt lườm Hạ Nặc Kỳ, rút điện thoại từ trong túi ra, giận dữ bấm số, rồi nói qua điện thoại: “Alô! Trên đường tôi xảy ra chút chuyện, xe bị hỏng, không chạy được nữa, cậu thông báo cho mọi người là hủy cuộc thi đi!”.

Việc này... đã làm cô hiểu rõ mọi chuyện? Hạ Nặc Kỳ có chút xấu hổ.

“Không có chuyện gì to tát đâu! Chỉ là gặp phải một con bé cực kì ngốc...”

Hả, một con bé... cực kì ngốc? Hai bên thái dương Hạ Nặc Kỳ nóng lên, cô ngượng nghịu nói: “Bạn Mục Dã Tinh Xuyên ời”.

“Đã bảo là ngốc rồi, cậu nghĩ chỉ số IQ của cô ta bao nhiêu chứ? Cô ta không chỉ ngốc, mà còn rất thô thiển nữa...”

“Bạn Mục Dã Tinh Xuyên!” - Hạ Nặc Kỳ với bộ mặt nhăn nhó, cố nói to, “Tôi có điều cần nói!”.

“Làm sao?” – Ánh mắt sắc lẹm như có thể giết chết người ném thẳng vào người cô.

“Tôi biết ngắt lời trong lúc anh đang nói gọi điện thoại là vô duyên, nhưng, không phải muốn trách anh vì nói tôi nào là loại con gái lỗ mãng, đồ cực kì ngốc, tôi chỉ muốn nhắc anh, quần bò của anh rách rồi, hình như chân bị thương, đang chảy máu...”

“Đáng ghét!” Mục Dã Tinh Xuyên chau đôi mày rậm, tức giận nói “Nhất định là lúc này bóp phanh gấp quá, không cẩn thận nên bị thương”

“Đúng thế, nhưng hình như anh không thấy đau, nên tôi mới nhắc anh, nếu như không mau chóng sơ cứu, thì có thể sẽ bị nặng hơn...”

“Điều đó không cần cô phải nói!” Mục Dã Tinh Xuyên tức nổ đom đóm mắt nhìn Hạ Nặc Kỳ, không giữ nổi bình tĩnh hét lên, “Chỉ cần bây giờ cô im mồm cho tôi, để tôi nói chuyện điện thoại xong đã!”.

Một cơn gió thoảng qua, những tán cây rậm rạp phát ra âm thanh rì rào, rì rào.

Mục Dã Tinh Xuyên vừa tắt điện thoại, Hạ Nặc Kỳ nháy mắt tinh nghịch cười tươi roi rói: “Vừa rồi lúc anh gọi điện thoại, tôi gọi 120 rồi, xe cứu thương sẽ đến ngay bây giờ, anh đừng lo, cứ ngồi yên mà đợi là được rồi.”

“Gọi cho 120 để làm gì?”

Hạ Nặc Kỳ xoa mũi, ngại ngùng cười nói: “Vì anh bị thương rồi, cần phải được chữa trị chứ, nhưng có vẻ anh đang rất bận, vì thế tôi gọi giúp anh xe cứu thương. Đó là những điều tôi nên làm, anh không cần phải cảm ơn tôi đâu!”.

“Cô đúng là đồ ngốc!” Mục Dã Tinh Xuyên tức giận nhảy dựng lên, “Ai bảo cô làm vậy chứ? Tôi chỉ bị sây sát nhẹ, đâu nặng đến mức phải gọi xe cứu thương?”.

“Hic...” Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên, “Tôi chỉ lo vết thương bị nặng hơn, chả phải như con sâu răng ban đầu chỉ ăn một lỗ nhỏ như hạt vừng sau đó mới to dần ra, cuối cùng là ăn sạch hết cả cái răng...”

“Không ngờ, ngoài vẻ ngốc nghếch ra, thì từng lời nói, từng hành động của cô đều tố cáo cô đúng là ngốc thật!” Mục Dã Tinh Xuyên đầu như muốn bốc hỏa.

“Anh!” Nụ cười tươi rói ban đầu bỗng chốc đóng băng, Hạ Nặc Kỳ có chút tức giận, cô thở dốc, hai má đỏ bừng bừng, “Anh đừng biến lòng tốt của người khác thành lòng lang dạ sói thế chứ!” Cái tên này thật đáng ghét, miệng chỉ nói những câu độc địa, cô còn chưa tính sổ anh ta vì hành động quá đáng của anh ta trong buổi diễn kịch thì thôi. Bây giờ dù cô là nguyên nhân làm cho anh ta bị thương, nhưng cũng đã xin lỗi anh ta và tỏ ý sẽ bồi thường rồi mà, ít nhất anh ta cũng phải nhìn cô với ánh mắt thân thiện một chút chứ.

Nhưng, anh ta lại tỏ thái độ căm ghét với cô như vậy. Cô cảm thấy bị chọc tức!

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó, Mục Dã Tinh Xuyên nhìn Hạ Nặc Kỳ tức nổ đom đóm mắt: “Cô có lòng tốt à? Vậy sao không nghĩ là tôi bị thương như thế này, là do ai chứ? Đim người ta xuống tận đáy bùn, sau đó lại cố hết sức kéo người ta lên? Lại còn hy vọng người bị hại thương tích đầy mình cảm ơn cô sao? Cô không cảm thấy bản thân mình thật nực cười sao? Cô có biết vì cô mà tôi đã bỏ lỡ điều gì không?”.

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc. Đây là kiểu suy luận gì vậy?

Nhưng, nghe thì đúng là cũng có lý.

“Tôi mệt mỏi với cái loại đàn như cô lắm rồi”. Nói xong, Mục Dã Tinh Xuyên bỏ luôn cái xe không còn khởi động được nữa ở đó, đi bộ về phía trước.

“Hic... anh không đi bệnh viện sao?” Hạ Nặc Kỳ vò đầu bứt tai, do dự một lát, cô đang định đuổi theo, thì tiếng còi xe cứu thương đã dồn dập hú ở đằng sau.

Rất nhanh chóng, những bác sỹ và y tá mặc bộ blouse trắng, đeo “ống nghe” – biểu tượng của bệnh viện đã đẩy giường bệnh đến trước mặt cô.

“Cô ơi, xin hỏi ở đây ai bị thương?” Một vị bác sỹ trong đó lo lắng hỏi.

“Là anh ta...” Theo bản năng, Hạ Nặc Kỳ chỉ vào Mục Dã Tinh Xuyên đang ì ạch lê từng bước chậm chạp ở phía trước.

“Cảm ơn.” Sau khi cảm ơn, đám người mặc áo blouse trắng chạy ủa đi, vội vàng đuổi theo Mục Dã Tinh Xuyên, nhanh chóng đưa anh ta lên giường đẩy.

“Bỏ tôi ra!” Mục Dã Tinh Xuyên giãy giụa la lên, “Các người là một lũ ngốc!”

Nhìn dáng vẻ khổ sở của anh ta, Hạ Nặc Kỳ không chịu được, muốn lên phía trước giải thích với bác sỹ y tá rằng: Tất cả chỉ là hiểu lầm, là do cô quá lo lắng, thực ra thì chân anh ta không bị thương quá nặng, hoặc là không cần phải đối xử với anh ta như người tàn tật.

Nhưng, chiếc giường đẩy mau chóng được đẩy qua, cô không kịp nói gì cả, chỉ nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Mục Dã Tinh Xuyên. Sau đó, cửa chiếc xe được đóng chặt lại!

Hạ Nặc Kỳ đứng thộn ra, cho đến khi tiếng la hét tức giận của Mục Dã Tinh Xuyên và tiếng xe cứu thương dần biến mất...

Màn đêm trở nên tĩnh lặng, cô vô đầu, cười ngọt ngào: Có phải cô đã làm một việc tốt không nhỉ? Ít nhất thì chỉ có người tốt mới đưa một người bị thương vào bệnh viện, dù người ta không cảm kích, nhưng cũng là làm một việc tốt.

Cứ nghĩ vậy, lòng cô vui hẳn lên.

“Tôi nay, thật là đẹp.”

Ánh trăng len qua những tán cây ngô đồng ở bên đường, rọi vào khuôn mặt đang mỉm cười của cô, cô đứng chống nạnh, phất phẩy đến nỗi chân nghịch ngợm đá một viên đá vào không trung.

Dưới ánh trăng, viên đá xoay vòng vẽ nên một đường cong đẹp tuyệt mỹ.

Ồ, hình như không phải viên đá.

Hạ Nặc Kỳ chạy nhanh tới, cúi người nhặt viên đá lên xem, thì ra là ví tiền,

“Ha ha...” cầm ví tiền, Hạ Nặc Kỳ dương dương tự đắc cười.

Lẽ nào lúc này Mục Dã Tinh Xuyên không cẩn thận đánh rơi sao?

Vậy thì phải suy nghĩ thật kỹ, xem có nên trả lại anh ta không. Ai bảo anh ta tỏ thái độ căm ghét với cô như vậy chứ, cô nhận được một ít bồi thường cũng đáng lắm chứ?

Hi hi...

02

Sang ngày thứ hai, ánh nắng long lanh rọi qua những tán cây thông rậm rạp ở trước bệnh viện Ngải Vi Sát, chiếu bóng lên mặt đất. Những cơn gió mang hương thơm của hoa và vị nồng nồng thanh thanh của đất, từ từ thổi vào cửa sổ.

Mục Dã Tinh Xuyên buồn chán nằm trên giường bệnh, hăm hăm nhìn vào cái chân phải đang bị bó thạch cao của mình.

“Đáng ghét! Tất cả đều do cái đồ ngốc đó hại mình!”

Anh nguyên rủa, đưa mắt nhìn vào góc tường, chỉ thấy mấy con muỗi vo ve mắc phải mạng nhện, đang vùng vẫy thoát ra. Con nhện tinh nhanh nằm ở giữa mạng nhện dùng lực giật mạnh, rồi nhanh như cắt từ cuối đuôi phun ra làn tơ, cuốn chặt lấy con muỗi.

“Làm hay lắm!” Anh lớn tiếng khen – “Không sớm thì muộn, cái đồ ngốc ghê tởm đó kết cục cũng bị thế thôi!”

“Kết cục tôi sẽ làm sao?” Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Mục Dã Tinh Xuyên ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, ngọn lửa giận dữ trong mắt anh như càng bùng lên.

Hạ Nặc Kỳ đang đứng ở trước cửa phòng bệnh, dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô càng trở nên rực rỡ, chiếc váy màu xanh của cô sáng trong như bầu trời đang phấp phới bay trong gió.

Cô nháy mắt ý nhị, mặt tươi cười hỏi: “Mục Dã Tinh Xuyên, xin hỏi, anh đang nghĩ kết cục của tôi sẽ như thế nào sao?”

“Cô đến đây làm gì?” Mục Dã Tinh Xuyên lạnh lùng đưa mắt, nhìn cô từ đầu đến chân.

Hạ Nặc Kỳ bước vào phòng bệnh, đứng cạnh anh, cô chân thành mỉm cười: “Tôi nghĩ là anh có thể bị đối, anh bị thương như vậy cũng là do tôi, nên tôi chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh.” Cô vừa cười vừa giơ hộp com lên, cặp lông mày của cô như cũng đầy thích thú, rướn hẳn lên.

“Không cần!” Mục Dã Tinh Xuyên nhăn mặt từ chối, nhưng một tràng “ùng ục ùng ục” bỗng vang lên trong phòng bệnh.

“Ồ, xem ra, bụng của anh chân thật hơn cái miệng của anh rất nhiều” Hạ Nặc Kỳ mỉm cười, đẩy hộp com trong tay về phía anh, “Mau ăn đi, canh xương lợn vừa ngon vừa đẹp mắt! Ngoài gia vị ra, tôi không cho thêm chất độc nào khác đâu.”

Cô mở hộp com cho anh, dùng mùi thơm của thức ăn để khiêu khích anh chàng đang cố nén nuốt nước bọt.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cuối cùng, Mục Dã Tinh Xuyên không chịu nổi nữa bê hộp com lên ăn lấy ăn để, nuốt xong ngum canh cuối cùng, anh thỏa mãn liếm liếm chút nước canh còn đọng trên môi, “Cô dùng cái gì để nấu canh này vậy? Mùi vị...thực sự đặc biệt.”

“Anh nói canh xương lợn này à?”, Hạ Nặc Kỳ cười, trông cô đẹp như đoá cúc trắng nhỏ xinh nở giữa ruộng đồng làm lay động lòng người.

“Đó là lúc bà ngoại tôi lấy ông ngoại, đã dùng những nguyên liệu quý giá nhất trên thế gian kết hợp với xương của con lợn đực to béo nhất, rồi kỳ công nấu thành cao, sau đó còn hầm trong bảy ngày bảy đêm”

“Bà ngoại của cô?” Mục Dã Tinh Xuyên tròn tròn mắt, “Thế chẳng phải đã nửa thế kỉ rồi sao?”

“Đúng thế.” Hạ Nặc Kỳ gật đầu, cổ nhin cười, “Lúc đó, ông ngoại không ăn hết, nói là muốn cho con cháu cùng được thưởng thức. Sau đó, cứ truyền từ đời này qua đời khác.”

“Vậy...canh để lâu như vậy, không bị ngộ độc sao?”

“Thời gian lâu như vậy rồi sao lại không bị ngộ độc được? Thực ra thì có một đám rêu mốc màu xanh xanh ở trên, nhưng tôi đã dùng thìa múc đi rồi...”

Lung của Mục Dã Tinh Xuyên cứng đờ dựng đứng hẳn lên: “VẬY... canh này... còn uống được không?”

“Đương nhiên là uống được, uống canh này còn có tác dụng rất tốt trong việc trị liệu cái chân bị thương này.”

Nhìn đường nét khuôn mặt thanh tú của anh ta từ trắng chuyển sang tái nhợt, rồi sau đó lúc tím tái, lúc sạm đen, Hạ Nặc Kỳ suýt nữa thì phì cười. Lần này mọi hận cũ thù mới đều trả được rồi.

“Thật là có ích sao?” Mục Dã Tinh Xuyên giọng căng thẳng, rồi ôm chặt lấy bụng: “Có ảnh hưởng đến ruột và dạ dày không?”

“Làm sao có thể chứ, nếu ảnh hưởng đến ruột và dạ dày, thì sẽ không có nhiều người phải đi xếp hàng thế đâu.”

“Đi xếp hàng?”

“Đúng thế, canh xương hầm của nhà hàng này rất nổi tiếng, nghe nói là có lịch sử hơn một trăm năm rồi. Dù đã mở cửa nhiều năm như vậy, nhưng vẫn được mọi người ca tụng và có vô số khách hàng, chưa từng có tiếng xấu gì cả, làm tôi phải xếp hàng lâu ời là lâu mới mua được, kết quả là, chưa đến một phút anh đã ăn hết rồi.”

“Cô!”

Hạ Nặc Kỳ vừa nói xong, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người găm gờ ném về phía cô.

“Cô dám lấy tôi ra làm trò đùa!”

“Tôi chỉ muốn chứng minh là tôi không ngốc như anh vẫn nói”. Cô lè lưỡi, thích thú với sự thành công của mình.

“Vậy sao?” Ánh mắt sắc như dao của Mục Dã Tinh Xuyên nhìn chăm chăm vào cô, “Mục đích của cô đến đây đâu phải chỉ có vậy.”

“Bị anh soi đúng tim đen rồi.” Hạ Nặc Kỳ nhăn nhăn chiếc mũi nhỏ xinh, cười bẽn lẽn, “Tôi muốn thăm dò về một người.”

“À?”

“Lam Tịnh Vũ. Hôm qua anh ấy bị đuổi khỏi kí túc xá của trường rồi, hôm nay cũng không đi học, tôi muốn biết nhà anh ấy ở đâu, tôi có đồ cần phải trả lại anh ấy, nếu anh không muốn cho tôi biết nhà anh ấy ở đâu, chỉ cần nói cho tôi số điện thoại của anh ấy cũng được rồi.” Số điện thoại mà Vân Phi để lại đã không còn liên lạc được, vì thế cô như một con ruồi mất đầu, cứ bay tứ phía để tìm vận may.

“Lam Tịnh Vũ?” Ánh mắt Mục Dã Tinh Xuyên lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Anh quan sát Hạ Nặc Kỳ một lát, ánh mắt có chút giả dối nói, “Tôi không quen.”

“Gì cơ? Chẳng phải anh ấy học cùng trường với anh sao, hôm qua anh ấy cũng xem anh biểu diễn mà, tôi không cần thận còn đâm phải anh ấy...”

“Ồ cùng trường với tôi, thì tôi phải quen sao? Hơn nữa, hôm qua nhiều người như vậy, làm sao tôi biết được cô đâm phải ai chứ?” Bộ dạng của Mục Dã Tinh Xuyên rất thần nhiên.

Hạ Nặc Kỳ bỗng tro mắt ếch ra. Đúng thế, mặc dù là học sinh cùng một trường, thì không phải ai cũng biết nhau!

“Nhưng, ở trường của anh, anh có vẻ cũng khá nổi tiếng, tôi muốn...anh có thể giúp tôi nghe ngóng một chút không?”

Hạ Nặc Kỳ làm vẻ mặt năn nỉ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên.

“Sao tôi phải giúp cô?”

“Vì anh đã uống canh của tôi, tôi nghĩ làm gì có lí do để từ chối chứ, chẳng phải đã ăn đồ của người khác rồi lúc người khác nhờ giúp thì không được từ chối chứ nhỉ, lẽ nào không phải sao?” Cô cố ý vừa nhìn vào anh ta, vừa nhìn vào hộp com đã sạch bong.

03

Gió đưa hương hoa dịu dịu từ bên ngoài thổi vào cửa sổ, Mục Dã Tinh Xuyên nhún vai, đưa tay xoa xoa ra bộ “đếm tiền” về phía Hạ Nặc Kỳ: “Vậy đưa đây.”

“Đưa cái gì?” Hạ Nặc Kỳ bắn khoăn nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, rồi lại nhìn tay anh ta, “Tôi đưa cái gì cho anh?” trong ấn tượng của mình, cô đâu có nợ anh ta cái gì đâu nhỉ.

Mục Dã Tinh Xuyên giơ ba ngón tay lên: “Ba trăm tệ.”

Hạ Nặc Kỳ hét lên: “Sao tôi phải đưa cho anh ba trăm tệ chứ?”

“Đây là phí để giúp cô, tôi sẽ bảo cho cô biết người cô đang cần tìm ở đâu, cô đương nhiên phải đưa tiền cho tôi chứ, trên đời này làm gì có ai ăn không của nhau cái gì, việc này cô cũng không hiểu sao?”

Đôi mắt long lanh của Hạ Nặc Kỳ tròn tròn lên ngạc nhiên, cô gãi gãi đầu: “Tôi không đem nhiều tiền như vậy!”

“Muốn tìm người sao lại không mang nhiều tiền một chút chứ?”

“Tìm người thì phải mang nhiều tiền sao?” Đây là lí lẽ lệch lạc của môn phái nào vậy, sao từ trước đến nay cô chưa từng nghe.

“Đương nhiên rồi, đây là quy định tôi đặt ra. Cô thấy không chấp nhận được, thì hoàn toàn có thể tìm người khác!”

Hạ Nặc Kỳ phồng mang trợn má tức giận, định đánh cho anh ta một trận. Nhưng lại chợt nghĩ, ở trường Eton cô cũng chỉ quen mỗi một mình anh ta, đành phải chịu nhục nén giận, nhìn anh ta với vẻ mặt tội nghiệp: “Thực sự là tôi không mang nhiều tiền như vậy.” Tất cả tiền cô đã dùng để mua canh xương hết rồi. Cái anh chàng này không ngại ngừng ăn uống hết canh của cô, lại còn dùng một tràng dài những lời lẽ điều ngoa để dụ dỗ cô, cuối cùng kết cục lại đi giằng co tính toán chuyện tiền công với anh ta!.

Trời ơi! Tại sao chuyện bất công như vậy lại xảy ra với cô chứ? Hạ Nặc Kỳ buồn bã xị mặt ra.

“Không có tiền à?” Mục Dã Tinh Xuyên nhìn cô cười ngặt nghẽo, gõ mạnh lên đầu cô một cái, “Xem ra, cô là đồ ngốc nghèo khổ rồi!”

Hạ Nặc Kỳ đau khổ gật đầu. Thực sự thì cô rất nghèo, ít nhất là trong hoàn cảnh hiện giờ, trong túi cô ngoài mấy đồng xu lẻ để đi xe bus ra thì chẳng còn gì, hay là dùng tiền của người khác nhỉ? Nghĩ vậy, rồi cô sờ lên chiếc balô đang đeo trên lưng.

Mục Dã Tinh Xuyên vừa nói “miễn bàn” xong, Hạ Nặc Kỳ ném “bịch” chiếc balô trên lưng xuống giường.

Mục Dã Tinh Xuyên né sang một bên, suýt nữa thì bị ném chiếc balô vào người: “Cô làm gì vậy?”

Hạ Nặc Kỳ bật cười, mặt tỏ vẻ nghiêm trọng mở ba lô. Sau khi lục lọi một lúc, cuối cùng cô lôi ra một chiếc ví tiền: “Này này này...anh xem đây là cái gì?”

Mục Dã Tinh Xuyên không dám tin vội vàng sờ soạng lục lọi trên người: “Sao ví tiền của tôi lại ở chỗ cô?”

“Tôi qua anh làm rơi, may mà tôi nhặt được, nhưng tôi không mang tiền bạc, đang định mang trả cho anh.” Hạ Nặc Kỳ mặt tươi cười, “Như vậy có tương đồng với số tiền ba trăm tệ phí giúp đỡ không? Giúp nhặt ví tiền cũng là một việc rất khó khăn đấy.”

Cô đứng ngây người vuốt chiếc ví tiền trong tay: “Đặc biệt với loại ví tiền có vẻ hiếm như thế này, thì chắc chỉ cái khóa thôi cũng hơn ba trăm tệ rồi đúng không?”

Mục Dã Tinh Xuyên cứ trừng mắt nhìn chiếc ví tiền trong tay cô, rầu rĩ nói: “Thỏa thuận thế đi”.

Hạ Nặc Kỳ cười ha ha đắc ý giơ chiếc ví lên cao.

Nhận được ví tiền, Mục Dã Tinh Xuyên không nói nửa lời rút điện thoại từ trong túi ra, bấm một loạt số: “Alô! Cho tôi biết thông tin về cái anh chàng Lam Tịnh Vũ!”

Hạ Nặc Kỳ vui vẻ nhìn anh, cảm động rơi nước mắt nói: “Cảm ơn.”

Con người này dù miệng nói những câu độc địa, nhưng lại là một người tốt và rất nhiệt tình. Cô đúng là gặp may! Có thể gặp được một người tốt giúp cô như vậy, cô đã có thể bớt đi bao nhiêu phiền phức.

Một lúc lâu sau, Mục Dã Tinh Xuyên cúp điện thoại, sắc mặt có vẻ trầm ngâm.

Hạ Nặc Kỳ cười tươi rói như hoa, lẳng lặng chờ đợi.

“Nói cho cô một tin không vui...” Mục Dã Tinh Xuyên ngoảnh đầu nhìn cô, giọng trầm xuống, “Cái anh chàng Lam Tịnh vũ đó bị thương nặng, sắp chết rồi!”

“Bị thương nặng? Sao lại thế được? Hôm qua lúc gặp anh ấy, tôi vẫn thấy anh ấy bình thường mà...” Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc thốt lên, sau đó, mặt không còn giọt máu, cô mở to mắt nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, “Nếu như là đùa thì cũng phải có chừng mực chứ, huống hồ, những lời anh vừa nói chẳng đáng cười chút nào cả!”

“Là thật mà!” Mục Dã Tinh Xuyên nhìn cô lạnh lùng, giọng nặng nề, tỏ ý rất nghiêm túc, “Sáng nay trường chúng tôi phải dỡ bỏ sân khấu hôm qua dựng tạm cho cuộc thi, rất nhiều học sinh tự nguyện đến giúp. Không ngờ một chiếc đèn chiếu bị rơi xuống, rơi trúng đầu của Lam Tịnh Vũ... bạn học của tôi lúc đó cũng ở đấy, bây giờ Lam Tịnh Vũ đã được đưa đến bệnh viện rồi, nghe nói, tình hình không khả quan lắm...”

Mục Dã Tinh Xuyên chau mày, không nhìn Hạ Nặc Kỳ nữa, mà chỉ thờ dài, rồi trầm tư như đang suy nghĩ.

“Sao lại có thể như vậy...” một lúc sau, máu trong người Hạ Nặc Kỳ như đóng băng lại, sắc mặt chuyển sang tái nhợt, “Không thể nào, không thể nào! Vậy tôi biết làm sao đối diện với...”

Hạ Nặc Kỳ nói ngắt quãng, rồi im lặng, trước mặt cô hiện lên hình ảnh lúc Phi Vân nhờ cậy cô chăm sóc Lam Tịnh Vũ.

“Nặc...” mở cửa sổ phòng bệnh ra, Hạ Nặc Kỳ đứng bên cạnh cửa sổ, thư thái đón nhận từng cơn gió phá vào mặt. Vân Phi không biết từ đâu xuất hiện nắm chặt cổ tay cô, “Cậu có biết, để trốn ra được khỏi phòng bệnh này là việc rất khó không? Vì thế, cậu nhất định phải thay tã yêu Vũ!”

“Đây là kiểu logic gì vậy?” Hạ Nặc Kỳ đứng ngây ra, nhưng rất nhanh cô phản ứng lại, nắm lấy cái bím tóc nhỏ nhỏ của Vân Phi, như không nghe thấy gì, “Cậu trốn ra ngoài thì chỉ mình cậu biết là được, nếu cậu không quay về, tớ sẽ đến chỗ y tá nói với họ một câu, rằng cậu lại trốn ra ngoài chơi rồi.”

Vân Phi ủ rũ xì mặt ra, ậm ậm ừ ừ lùi về phía góc tường: “Ai người ta lại trốn ra ngoài chơi chứ...”

“Tớ không quan tâm cậu trốn ra ngoài làm gì, cứ trốn ra ngoài là được! Tớ sẽ coi như cậu giúp tớ tìm lại tập vẽ phác thảo quý báu của tớ, hết lần này đến lần khác bỏ qua cho cậu rồi, nhưng cậu đừng có quá đáng thế chứ, lòng kiên nhẫn của con người cũng có hạn...”

“Được rồi, được rồi! Nặc, cậu không phải nói nữa, lần này tớ sẽ quay về phòng bệnh, nhưng cậu nhất định không được nói với y tá trưởng là tớ trốn ra ngoài nhé. Bọn họ ở đây hắc xì dầu lắm, nhất định sẽ lại bảo với bố là tớ không ngoan, sau đó bố sẽ không cho Vũ đến gặp tớ nữa.”

“Cậu biết thế là tốt rồi, vậy thì không mau quay về phòng bệnh đi” nhìn bộ dạng đáng thương của Vân Phi, Hạ Nặc Kỳ bỗng trùng giọng xuống. Thực ra, cô cũng chỉ muốn tốt cho Vân Phi.

“Được, tớ đi ngay đây.” Vân Phi từ từ đi vào cửa, rồi đột nhiên quay lại, yếu ớt thờ dài, “Hic, một tuần nay tớ không được gặp Vũ rồi, tớ rất nhớ anh ấy! Nặc, tớ cũng không biết chuyện gì xảy ra, tớ càng nhớ Vũ, thì lại càng không chịu được mà muốn trốn ra ngoài tìm cậu, tớ cứ cảm thấy giữa cậu và Vũ sẽ xảy ra một chuyện gì đó, dù cậu và anh ấy không quen biết nhau, nhưng thứ cảm giác đó rất mãnh liệt!”

“Có lúc giác quan thứ sáu của người con gái là rất chính xác, nhưng về mặt tình cảm, giác quan thứ sáu của con gái là kém chuẩn xác nhất!” Hạ Nặc Kỳ vô tình giội một gáo nước lạnh vào khuôn mặt đầy sự kỳ vọng của Vân Phi, làm dập tắt mọi suy nghĩ hão huyền của cô ấy.

Đúng là nực cười, bảo cô đi yêu một anh chàng không quen biết ư? Trừ khi mặt trời cũng tự quay mình như trái đất!

Dùng lời lẽ mật ngọt không được, Vân Phi đành phải dùng nước mắt để công kích. Mắt cô ngân ngấn nước nhìn Hạ Nặc Kỳ, thiếu não nói: “Nặc, hôm nay cậu xuất viện rồi, từ giờ về sau tớ lại là người cô đơn rồi, không có một người bạn nào khác, về sau cứ cho là có cơ hội trốn ra ngoài, cũng không biết tìm ai để nói chuyện... Hãy để tớ nán lại một chút, coi như là lần cuối cùng trước khi từ biệt...”

Một giây, hai giây, ba giây...

Hạ Nặc Kỳ cứ tự nói với bản thân mình: Phải cố chịu đựng, đừng để bộ dạng đáng thương của cô ấy lừa! Nhưng ... “Được thôi, cậu cứ ở lại đi.” Cuối cùng cô cũng phải chịu thua trước khuôn mặt đau khổ và đáng vẻ vô cùng đáng thương của Vân Phi.

Một lúc sau, Hạ Nặc Kỳ lại đưa ra một quyết định khiến mình phải đau đầu!

Vân Phi vừa được sự đồng ý của Hạ Nặc Kỳ liền giả vờ mở to mắt, cười hi hi nói: “Hi hi hi hi, Nặc, tớ biết cậu là người tốt nhất mà. Cậu tốt như thế, nên tớ mới thích cậu đến vậy, cũng thích cả Vũ nữa! Hi hi, nếu hai người mà ở bên nhau thì nhất định sẽ rất hoàn hảo! Vì thế... hi hi...”

“Vì thế cậu muốn tớ phải thế nào?” Hạ Nặc Kỳ nguyệt Vân Phi.

Cô biết cô nàng đại tiểu thư này sẽ nói gì tiếp theo, cô đi guốc trong bụng rồi ấy chứ!

“Nặc, cậu thật đáng ghét!” Y Vân Phi nũng nịu nói, “Cậu biết rồi còn hỏi, từ đầu đến cuối người ta chỉ yêu cầu cậu một chuyện thôi... xin cậu hãy thay tớ yêu Vũ!”

“Không!” Hạ Nặc Kỳ một mực lắc đầu nguầy nguậy hết như một cái trống lúc lắc.

“Nhưng...” Vân Phi vừa mở miệng định nói gì đó, bỗng một cơn đau tim ập đến.

Cặp lông mày của cô ấy cau lại, cô ôm chặt lấy ngực, đau đớn rên rỉ kêu lên.

“Cậu sao vậy?” Hạ Nặc Kỳ thất kinh hét lên, vội vàng đỡ cô ngồi vào giường, cô vô cùng lo lắng nói, “Nghỉ ngơi chút đi, đừng nói nữa.”

“Nhưng... Nặc... Bây giờ tớ không nói... sau này... rất có thể không có cơ hội... mà nói nữa...”

Y Vân Phi cố ôm lấy ngực, nằm trên giường thoi thóp nhìn cô.

Hạ Nặc Kỳ vừa vội vàng thông báo cho bác sĩ và y tá, vừa cố nghe Vân Phi nói.

“Nặc, thực sự tớ rất yêu... rất yêu Vũ, nhưng lúc tớ biết... tớ biết tớ không thể mãi mãi yêu anh, mãi mãi ở bên anh ấy, cậu có biết tớ đau khổ đến thế nào không? Phải để cho người khác thay tớ yêu anh ấy, cậu biết tớ buồn thế nào không? Nhưng ... từ nhỏ Vũ đã rất cô đơn... lần đầu tiên tớ gặp anh ấy ở cô nhi viện... Người anh ấy... trên người anh ấy bị thương ... góc mắt cũng bị một vết thương... nhưng... trong đôi mắt của anh ấy, tớ lại có thể nhìn thấy được màu của đại dương... dù đây chỉ là ảo tưởng, nhưng chính từ đôi mắt đó, mà tớ đã thích anh ấy... tớ cầu xin bố mẹ nhận nuôi anh ấy... anh ấy cũng chỉ nói chuyện với một mình tớ... thế giới của anh ấy chỉ có mình tớ... người khác đều không thích về lập dị đến cô độc của anh ấy...”

Bác sĩ và y tá nhanh chóng đến nơi, bọn họ để Vân Phi nằm trên giường, rồi lập tức kiểm tra.

“Vân Phi, cậu đừng nói gì nữa... đợi lúc cậu khỏe một chút, chúng ta nói tiếp nhé.” Hạ Nặc Kỳ lo lắng dậm đi dậm lại.

“Tớ cũng biết yêu cầu này thật hoang đường... thật vô lý... thật không ra làm sao cả... nhưng, tớ không muốn Vũ lại phải chịu sự cô đơn giống như hồi nhỏ...” Vân Phi thở gấp, tiếp tục nói, “Vì thế... xin cậu cậu nhất định phải đồng ý với tớ... thay tớ yêu Vũ!”

Lời nhờ cậy của Vân Phi vẫn còn lờn vờn bên tai cô, nhưng lúc này, thực sự Hạ Nặc Kỳ không biết phải làm thế nào. Đầu óc cứ loạn hết cả lên, đau nhói.

Làm thế nào đây? Cô vừa tìm được Lam Tịnh Vũ, mới vừa biết Lam Tịnh Vũ là một anh chàng tốt như thế nào, vậy mà lại nhận được tin Lam Tịnh Vũ sắp chết...

Thật... đau lòng.

Dường như mọi thứ đều tĩnh lại, trong đầu cô chỉ hiện ra một màu xanh thăm thẳm vừa hiền hòa vừa buồn bã.

Không biết từ lúc nào, những y tá đi qua đây đã nhẹ nhàng mở cửa sổ thông gió ở hành lang, không khí nóng bức đưa tới mùi hoa khô héo.

Hạ Nặc Kỳ ôm đầu đứng ngây ra. Tiếng gió tĩnh mịch cứ lờn vờn thổi quanh người cô, giọng của Vân Phi như vọng lại từ khoảng không, rồi từ từ nhỏ lại, nhỏ lại, cuối cùng mất hút trong không trung...

Mọi chuyện, dường như đều chưa từng xảy ra, Hạ Nặc Kỳ cảm thấy toàn thân trống rỗng.

Mục Dã Tinh Xuyên mím chặt môi, một lúc sau đó, mới mở miệng hỏi: “Cô sao rồi?”

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu, cảm vội lấy balô, chạy như bay ra khỏi phòng bệnh, bỏ mặc Mục Giả Tinh Xuyên gọi với đằng sau.

Trong phòng bệnh.

Rèm cửa sổ khẽ tung bay, từng tia nắng nhỏ len lỏi vào phòng, nhưng cũng không làm tan chảy được sự lạnh lẽo trên bờ môi Mục Dã Tinh Xuyên. Anh nắm chặt điện thoại, dõi mắt nhìn cánh cửa đang khép hờ, lòng có chút hụt hẫng.

Cô ấy... quan tâm đến Lam Tịnh Vũ vậy sao?

Tại sao? Cô ấy trông không xinh đẹp, làm việc gì cũng rất hậu đậu, nhưng tại sao lúc nhìn thấy cô ấy lo lắng cho Lam Tịnh Vũ như vậy, lòng mình lại cảm thấy bức bối khó chịu như thế này?

Mục Dã Tinh Xuyên nhú cặp lông mày, có vẻ như rất khổ não.

Lẽ nào là vì từ lúc Lam Tịnh Vũ xuất hiện ở trường Eton, dù là ở trường hay là trong những cuộc đua xe anh ta luôn phá vỡ kỉ lục của anh, nên anh thấy không cam tâm sao?

Không cam tâm vì bị Lam Tịnh Vũ đánh bại, nên cũng không cam tâm khi một con bé vô duyên thích Lam Tịnh Vũ sao?

Mục Dã Tinh Xuyên nhẹ thở dài, và vẫn trong điệu bộ khổ não, anh nhắm mắt nằm ngủ.

04

Người động nghìn nghịt, đứng ở đoạn đường gió đang thổi lồng lộng, phải đợi rất lâu cuối cùng xe bus cũng đến.

Hạ Nặc Kỳ thở dài nặng nề, đứng ở giữa đám đông chen chúc, cô đứng ở bên cạnh cửa sổ, khẽ kéo rèm ra, vu vơ nhìn cảnh vật bên đường ở ngoài cửa sổ.

Ở hai bên đường, từng tán lá xanh biếc mịn màng đang hòa reo trong gió, những con chim trên cây đang cất tiếng hót lanh lớt.

Sau khi người lên chật ních, chiếc xe bus chậm chạp di chuyển, Hạ Nặc Kỳ đôi mắt vẫn xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng di chuyển theo từng bước chiếc xe chuyển động.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, vuốt ve khuôn mặt của cô, lòng cô đang rất hỗn loạn, khó chịu như có vô vàn sợi bông siết chặt vào lồng ngực.

Tại sao lại như vậy? Sao lại thành ra thế này? Cô vừa mới tìm thấy Lam Tịnh Vũ... anh chàng mà Vân Phi vô cùng yêu, người mà... dường như đã làm cho chính cô cũng có chút rung động.

“Anh ấy rất ít nói, gặp phải bất cứ chuyện gì anh ấy cũng giữ thái độ “im lặng là vàng”, chỉ lúc nào ở cùng với tớ, anh ấy mới nói nhiều lên một chút...”

“Anh ấy biết tớ thích dê con, nên đã một mình vào vùng quê đem một con dê màu trắng về cho tớ, anh ấy vốn không quen đi đường ở quê nên bị ngã, toàn thân bầm tím, lúc đó tớ rất đau lòng chỉ biết ôm anh ấy mà khóc. Anh ấy thật ngốc! Tớ thích dê con, nhưng tớ thích anh ấy hơn tất cả...”

“Thế giới của anh ấy rất lạnh lẽo, rất cô đơn... cô độc đến mức chỉ có tớ và con dê con...”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, cũng đủ biết rằng Vân Phi quan tâm anh ấy đến mức nào, cô hòa mình vào thế giới của anh ấy.

Tình cảm giữa một người với một người, nếu như không phải là thứ tình yêu khắc cốt ghi tâm, thì làm sao có thể quan tâm đến đối phương như vậy chứ?

Nhưng tình yêu đó vẫn không đủ để đổi lại những phút giây vĩnh cửu bên nhau.

Vậy thì thật là tiếc nuối và không cam tâm biết bao?

Chả trách, Vân Phi mới điên rồ cầu xin cô thay cô ấy chăm sóc Lam Tịnh Vũ, nhưng vào lúc này, chính bản thân Hạ Nặc Kỳ cũng muốn thay Vân Phi tiếp tục kéo dài tình yêu không thể định nghĩa được này, có phải cô cũng đang trở nên điên cuồng không?

Đột nhiên, một bóng hình trắng trắng đập vào mắt cô!

Người này... hai tay thành thoi để ở trong túi quần, đứng ở ngay chỗ vừa nãy cô đứng, mắt đang dõi theo chiếc xe bus đang chạy dần ra xa. Hình như là bị lỡ chuyến xe này, nhưng không thất vọng mà bật lên tiếng cười như những người bình thường khác, mà lại bình thản nhìn chiếc xe bus đang chạy ra xa, mặt rất thờ ơ, mái tóc ngắn đen sẫm đập dòn bay theo làn gió.

Người này chẳng phải là... Hạ Nặc Kỳ không dám tin vào mắt mình, cô bị kích động đến mức không thể kiềm chế được bản thân.

Anh ấy không gặp nạn! Anh ấy vẫn bình thường!

Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được tâm trạng của Hạ Nặc Kỳ vào giây phút đó, cũng không kịp suy nghĩ là có quá đột ngột không, vừa nhận ra anh cô vội giơ tay trái lên vỗ anh: “Này... Lam Tịnh Vũ...”

Đám mây mù mịt u tối như được gạt bỏ, cô vui vẻ gọi to, đôi mắt tinh nhanh đen lay láy ánh lên niềm vui rạng rỡ.

Thì ra, Mục Dã Tinh Xuyên đã lừa cô! Lần sau gặp lại, cô nhất định nhổ sạch răng cái tên xấu xa đó.

Chiếc xe bus màu cam từ từ chạy trên đường Bách Dầu, bóng dáng màu trắng rời đi, đi theo hướng ngược lại. Hạ Nặc Kỳ ở trên xe bus ra sức vỗ tay về phía anh, những âm thanh hỗn tạp lẫn át tiếng gọi khẩn thiết của Hạ Nặc Kỳ.

Khoảng cách giữa cô và anh ngày càng kéo dài.

Mất cứ nhìn theo cái bóng dáng màu trắng đó cho đến lúc biến mất khỏi tầm nhìn, cơ thể Hạ Nặc Kỳ vẫn chưa trở lại trạng thái cân bằng, hai tay vẫn cứ vẫy vẫy, mồm vẫn không ngừng với gọi ra ngoài cửa sổ: “Lam... Tịnh... Vũ... em ở đây! Em ở đây! Mau nhìn em đi!”

Tất cả mọi người ở trên xe bus đều nhìn cô với ánh mắt kì lạ, tựa như đều coi cô là sinh vật khoa học kì lạ mới được phát minh ra ở thế kỉ này.

Có người còn cười mỉa mai: “Đồ điên.”

Nhưng Hạ Nặc Kỳ còn tâm trí đâu mà để ý những điều đó, cô vẫn ra sức vỗ tay, càng lúc càng vỗ mạnh hơn, dường như cả sinh mệnh cô ở đó vậy.

Chỉ hy vọng anh ấy có thể quay lại nhìn cô một cái, dù là chỉ một cái thôi, cũng được.

Tuyết – tuyết – tuyết

Cuối cùng cũng đến bến xe, cửa xe vừa mở, Hạ Nặc Kỳ vội vã nhảy xuống xe, cầm đầu cầm cổ chạy theo hướng bóng dáng màu trắng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngày 19 tháng 6 Thứ hai. Nắng

Thích được đứng đằng kia, lặng lẽ nhìn hình dáng chăm chú nghe giảng của anh ấy lúc lên lớp.

Tôi của lúc đó sẽ thấy rất hạnh phúc, một cảm xúc gì đó sẽ từ từ trào dâng, không bờ bến.

Thích nghe anh ấy chậm rãi đọc cho tôi nghe thơ của Shelley, đặc biệt là bài “Khúc khải hoàn của sinh mệnh”.

Mỗi lần đều muốn anh ấy đọc cho tôi nghe vài lần, tôi mới có thể an tâm đi ngủ.

Thích cái cảm giác anh ấy dựa vào sofa trắng, chỉnh sửa các ghi chép cho tôi.

Thình thoảng anh ấy sẽ ngước mắt lên, vuốt ve mái tóc tôi, sau đó tôi sẽ ôm chặt anh, vùi đầu vào lồng ngực vạm vỡ của anh...

Vậy nên, tôi càng thích thú mùi hương của anh, nó tinh khiết như sương buổi sớm

Vân Phi

01

Ánh nắng chói rọi, từng đám mây hồ hững hờ trôi, gió rất nhẹ mang theo hơi ẩm của hơi nước, nhẹ nhàng đem đến hương thơm man mác.

Bên cạnh cái hồ nhỏ trong công viên, Lam Tịnh Vũ ngồi trên chiếc ghế dài, nhắm mắt nghĩ ngợi điều gì đó.

Hôm nay anh cảm thấy rất mệt, có lẽ là kiệt sức.

Vừa rồi, anh lại nhìn thấy người con gái đó, người con gái mang chiếc kẹp tóc hình bông tuyết. Thế là, anh yên lặng đứng ở bên đường nhìn cô, sau đó

thấy cô leo lên xe bus...

Anh cứ ngắm mãi chiếc kẹp tóc hình bông tuyết đó, đến khi nó biến thành một màn sương mờ ảo, xa xăm, trong lòng anh đột nhiên rất đau, giống như lúc biết Vân Phi rời đi vậy, đau trong vô vọng. “Trái đất rất tròn, những người yêu nhau dù cách xa bao lâu, chỉ cần cứ đi mãi, sẽ có ngày gặp lại...”

Vân Phi đã nói như vậy, hình bóng đó càng đi càng xa, cuối cùng trở thành một điểm nhỏ trong lòng anh. Cái điểm nhỏ đó dường như tồn tại với một vết thương sâu thẳm trong trái tim, chỉ cần anh vừa nghĩ đến, trái tim sẽ thấy đau đớn.

Trái đất rất tròn, những người yêu nhau dù cách xa bao lâu, chỉ cần cứ đi mãi, sẽ có ngày gặp lại. Nhưng, tại sao anh đi mãi, đi mãi... đi qua rất nhiều nơi mà không thể gặp lại cô ấy?

Lam Tịnh Vũ mở to mắt, trái tim dần dần rơi vào hư vô. Anh thở dài một tiếng, những đầu ngón tay lạnh buốt mò mẫm bức ảnh trong túi quần.

Sau khi cô xuống xe bus, liền âm thầm đi theo hình bóng trắng xóa đó đến công viên yên tĩnh này. Chỉ có một mình anh ta ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế dài, than thở với mặt hồ, rồi uể oải dựa đầu vào thành ghế.

Với tâm trạng thất vọng, Hạ Nặc Kỳ cố gắng chế ngự sự xao động trong lòng, nhẹ nhàng đến trước mặt Lam Tịnh Vũ, dựa vào cái cây trước mặt, quan sát anh ta đang mộng mị trong im lặng.

Một trận gió nhẹ thoảng qua, vài sợi tóc của anh nhẹ nhàng theo gió thổi rủ xuống lông mày, tấm ảnh trong tay cũng bị gió thổi lay động. Nhìn từ đối diện mà nói, cô chỉ thấy trong ảnh là một cô gái có mái tóc dài đen tuyền, dày và mượt như tảo biển.

Có một cảm giác rất quen thuộc đang dần dần trào dâng trong lòng cô... khiến cô muốn tìm hiểu. Hạ Nặc Kỳ không thắng nổi sự hiếu kỳ, rón rén bước tới, muốn nhìn rõ bức ảnh.

Cô nhẹ nhàng tiến đến gần Lam Tịnh Vũ, thấy anh vẫn nhắm chặt hai mắt, khi chắc chắn rằng không làm phiền đến anh ta, mới dám cúi đầu xuống nhìn bức ảnh.

Quả nhiên là Vân Phi.

Hạ Nặc Kỳ giật mình, ánh mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

Đột nhiên Lam Tịnh Vũ cầm chặt tay cô, sau đó lại dần dần buông tay cô ra...

“À... Không sao đâu!” Hạ Nặc Kỳ sững người, nhất thời không nhận ra được tình hình lúc này.

Sau đó cả hai đều thấy bối rối, không khí trở nên âm đạm

02

Trong công viên rất yên tĩnh, ánh mặt trời dịu dàng chiếu lên người họ.

Một trận gió thổi qua, bức ảnh vốn đã ở trong tay của Lam Tịnh Vũ nhưng đột nhiên bị thổi bay xuống đất do sự sợ hãi của anh.

Lam Tịnh Vũ vội vàng cúi xuống nhặt.

Trong lúc ngón tay của anh chạm vào bức ảnh, một bàn tay ấm áp khác cũng đưa ra, đặt trên tay anh.

Cả Lam Tịnh Vũ và Hạ Nặc Kỳ đều cùng nắm chặt bức ảnh đó!

Lam Tịnh Vũ cũng giật mình.

Nhưng anh vẫn điềm nhiên nắm bức ảnh trong tay mình: “Cảm ơn, tự tôi lấy được rồi.”

Một trận gió mát lạnh đột nhiên thổi qua, trong lúc mơ hồ, dường như anh thấy trong mắt cô hiện lên một nỗi đau buồn tang thương.

Cô ấy đang đau khổ sao?

Sao cô ấy lại đau khổ chứ? Vì người trong ảnh sao, hay là anh ta nhầm lẫn? Nhưng sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

“Cô...” Anh nhìn cô gái này với ánh mắt nghi hoặc, “Có phải cô luôn đi theo tôi không? Tại sao cứ đi theo tôi vậy?”

Ôi... bị đoán trúng tim đen rồi?

Bị anh ta nắm chặt hai tay, Hạ Nặc Kỳ bối rối lắc đầu: “Không phải, tôi không đi theo anh.”

“Vậy sao?” Lam Tịnh Vũ không truy hỏi thêm, giọng nhạt dần, “Vậy tôi phải đi đây, cô đừng có đi theo.”

Nói dứt, anh đứng dậy, giống như một con gió thoảng qua cô vậy.

“Này, cứ thế mà đi sao? Tôi còn chưa giới thiệu mình mà!” Hạ Nặc Kỳ cố nín lấy lý do cuối cùng để có thể giữ chân anh.

“Giới thiệu ư?” Lam Tịnh Vũ dừng lại một chút, quay người, mắt nhìn về phía hàng cây xanh mượt trước mặt. Anh cắn chặt môi, đôi môi tuyệt đẹp bỗng nhiên trở nên trắng bệch, sau đó, anh từ từ nhìn về phía Hạ Nặc Kỳ đang đứng dưới gốc cây, trong mắt là sự thăm dò cộng thêm một chút ngạc nhiên: “Có cần phải như vậy không?”

“Có chứ, đương nhiên là cần phải giới thiệu chứ!” Hạ Nặc Kỳ hít một hơi dài, trong lòng tự động viên bản thân mình. Cô chớp chớp mắt, cười nhẹ với anh, trong nụ cười có chút cổ quái và tình nghịch, “Lẽ nào anh không muốn nghe sao? Lẽ nào anh không thấy hiếu kỳ với một cô gái mà anh bất ngờ gặp gỡ tận năm, bảy lần sao? Ví dụ như tên của cô gái đó, và cô ấy...?”

“Xin lỗi, tôi không muốn biết.” Lam Tịnh Vũ lắc đầu, ánh mắt anh dừng đọng vô cảm, như hoa tuyết trắng muốt ngày đông, khiến người ta cảm thấy đẹp nhưng không dám động vào.

Bị anh ta nhìn như vậy, Hạ Nặc Kỳ đột nhiên cảm thấy gió trở nên lạnh lẽo: “Tại sao vậy?”

Lam Tịnh Vũ nhìn cô, lắc đầu nhẹ tênh: “Không có lý do.” Giọng nói của anh lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông nhưng cũng rất ân cần.

Hạ Nặc Kỳ sờ nhẹ mũi mình, chán nản nói: “Nhưng tôi muốn nói!”

“Vậy cô hãy nói với nó đi, có thể nó sẽ muốn nghe cô nói.” Lam Tịnh Vũ chỉ cái cây ở bên cạnh chiếc ghế dài. Nói xong, anh thu lại tầm mắt của mình, sau đó vội bước đi.

Hạ Nặc Kỳ ở đằng sau tức đến mức chỉ biết giậm chân xuống đất.

“Như vậy có thể đánh bại tôi sao? Thật không may, tôi lại là người càng gặp khó khăn càng trở nên dũng mãnh!” Hạ Nặc Kỳ gất gồng nói, sau đó cô lại đứng trước cái cây cạnh ghế, nói lớn: “Ngài cây thân mến, tôi biết với ngài thì tôi là người xa lạ, vì thế nên bây giờ, tôi trình trọng giới thiệu với ngài! Tôi tên là Hạ Nặc Kỳ, Hạ trong mùa hạ, Nặc trong nặc ngôn, Kỳ... ừm, Kỳ trong Hạ Nặc Kỳ. Ngài cây à, ngài nhất định phải nhớ tên tôi đây nhé! Bởi vì... bởi vì tôi rất có thể sẽ trở thành thiên thần hộ mệnh của ngài!”

Hạ Nặc Kỳ cười tình nghịch, rồi quay người lại nhìn về phía hình bóng màu trắng đang dần đi xa kia. Cô lè lè lưỡi, vừa chạy vừa cười ha hả đến chỗ anh: “Anh nghe thấy rồi chứ? Tôi tên Hạ Nặc Kỳ đây nhé! Anh nhất định phải nhớ lấy cái tên này, có lẽ trong cuộc đời về sau của anh, cái tên này sẽ trở nên vô cùng quan trọng đấy!”

Lam Tịnh Vũ không nói gì, vẫn giữ nguyên một thái độ lạnh lùng và tiến về phía trước.

“Này, anh có thể đừng kiêu ngạo như vậy được không?”

Hạ Nặc Kỳ có chút thất vọng, sau đó nháy mắt rồi nói: “Tôi vừa mới nghe anh đọc một bài thơ, tôi cũng rất thích đấy!”

Cô không đợi phản ứng của Lam Tịnh Vũ liền đọc những câu thơ đó: “Đi đến nơi đó, những cánh đồng hoa lại nở giữa đồng hoa, mộng cảnh lại hóa mộng cảnh, chúng ta kẻ vai bước qua bờ sông hoang vắng, ngắm nhìn bầu trời đêm.”

Cô còn chưa đọc xong, Lam Tịnh Vũ đã dừng bước, đứng sững lại, đối diện với cô. Trong ánh mắt dừng đọng của anh ta ánh lên một tia sáng yếu ớt, giọng nói cũng không còn bình tĩnh nữa: “Cô cũng thích bài thơ này sao?” Hạ Nặc Kỳ vội vàng gật đầu: “Thích chứ, cực kì thích!”

“Chắc chắn là cô thích nó rồi, nếu không sao lại có thể đọc với tâm trạng như vậy được chứ!” Ánh nắng chiếu rọi lên người Lam Tịnh Vũ, đôi mắt vốn lạnh lùng vô cảm bỗng trở nên ấm áp, “Đây thực sự là một bài thơ khiến người khác thật khó quên.”

Giọng nói của anh khiến người nghe có cảm giác đang đứng trước một bờ biển xanh ngắt, trầm mặc.

“Nếu tôi đọc lại cho anh nghe một lần nữa thì anh có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi không?” Hạ Nặc Kỳ nhìn anh không chớp mắt.

Lam Tịnh Vũ nhìn lại cô, rồi không nói gì mà lẳng lặng bước tiếp.

“Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!” Hạ Nặc Kỳ vội vàng hét lên, “Tôi chỉ muốn đến trường anh nghe một bài giảng...”

Nói là cô muốn nhưng thực ra là ước muốn của Vân Phi.

Trong nhật ký, Vân Phi viết cô ấy rất muốn ngắm nhìn ánh mắt chăm chú nghe giảng của Lam Tịnh Vũ, nhưng sau chuyện phá quấy ở cuộc thi kịch nói, cô đã bị liệt vào danh sách đen của trường ETON, dù hóa trang thế nào để trà trộn vào trong, đều bị cánh cửa ra vào khép lại một cách vô tình, thậm chí còn bị đuổi đi...

Không đợi Lam Tịnh Vũ trả lời, Hạ Nặc Kỳ lại đọc bài thơ: “Đi đến nơi đó, những cánh đồng hoa lại nở giữa đồng hoa, mộng cảnh lại hóa mộng cảnh, chúng ta kẻ vai bước qua bờ sông hoang vắng, ngắm nhìn bầu trời đêm”

Hạ Nặc Kỳ vừa đọc, vừa đi đến trước mặt Lam Tịnh Vũ.

Còn Lam Tịnh Vũ thì bất giác dừng lại, ánh mắt của anh đột nhiên trầm tư, cơ hồ như bị một đám mây dày che khuất, đôi mắt lóng lánh như những vì sao đêm đông, phản chiếu ánh sáng mơ hồ huyền ảo.

Khuôn mặt dung dung vô cảm lộ ra một chút bi ai, cả người anh bỗng nhiên mềm nhũn, cảm tưởng như chỉ chạm nhẹ vào là vỡ tan.

Đọc xong bài thơ, Hạ Nặc Kỳ từ từ ngắm nhìn một Lam Tịnh Vũ đang chìm trong suy tư, không biết anh ta sẽ nói gì.

Lam Tịnh Vũ không nhìn cô, vẫn cứ bước về phía trước, giọng nói mềm mại theo con gió nhẹ nhàng thổi tới tai cô: “Ngày mai, Steven Johson sẽ đến phòng học đa năng trường tôi diễn giảng, cô có thể đi nghe, tôi sẽ nói với chủ tịch hội học sinh, để cô có thể thuận lợi đi vào.” Hạ Nặc Kỳ thấy rất vui, cô nhảy cẫng lên vì sung sướng, vừa cười vừa nói: “Tốt quá rồi!”

Lúc này, một bài hát truyền đến từ xa...

Hiding from the rain and snow,

Trying to forget but I won't let go,

Looking at a crowded street,

Listening to my own heart beat,

So many people all around the world,

Tell me where do I find someone like you girl.

Ánh nắng giữa buổi trưa nhuộm vàng khuôn mặt của Hạ Nặc Kỳ, khiến cô trở nên đặc biệt thu hút người khác.

Cành cây bị cuốn theo gió phát ra những tiếng xào xạc.

Cô nhẹ nhàng nói với anh: “Tôi hy vọng trong lúc tôi nghe Steven Johson giảng bài thì anh cũng sẽ đến ngồi nghe, cho dù là không cùng một hàng ghế”

Nghe thấy vậy, đôi mắt trong như thủy tinh của Lam Tịnh Vũ bỗng hiện lên một chút ngạc nhiên.

Anh vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, hàng lông mi dài và cong trên mặt đang rủ xuống như hình chiếc quạt.

Không lâu sau, anh gật đầu đồng ý.

03

Ánh nắng chan hòa chiếu xuống mặt đất, trên bầu trời trong vắt có những đám mây thông thả trôi hờ hững. Trước cửa sổ có một chú chim thân hình bé nhỏ đang run run, bộ lông màu cây gai cũng theo mà lay động.

Mắt trái lại bắt đầu nháy rồi! Tối hôm qua từ lúc lên giường, mắt trái của Hạ Nặc Kỳ nhấp nháy không ngừng, hôm nay vừa dậy, nó thậm chí còn nháy ác liệt hơn.

Người ta nói, mắt phải nháy thì có hại, mắt trái nháy thì có tài sản. Như vậy là cô sắp phát tài sao?

Hạ Nặc Kỳ vừa thích thú nghĩ vừa trang điểm, sửa sang lại đầu tóc.

Hôm nay xem ra là một ngày đẹp, cô muốn đến trường ETON nghe bài giảng của vị học giả nổi tiếng Steven Johson kia.

Những trang nhật ký của Vân Phi cũng nhắc tới sự kính trọng dành cho ông ta. Hạ Nặc Kỳ nghĩ, Vân Phi thích thú với Steven Johson như vậy thì Lam Tịnh Vũ cũng sẽ như thế.

Hơn nữa, điều quan trọng là, anh ta đồng ý hôm nay sẽ xuất hiện, cùng với cô nghe bài giảng này, cũng vì thế, Hạ Nặc Kỳ mới trang điểm đặc biệt như vậy, giống như đang đến một cuộc hẹn cực kỳ quan trọng.

Nhưng trong lúc cô đang đầy hứng khởi đến phòng học đa năng của trường ETON, thì một linh cảm không hay bỗng chợt ủa đến, cũng đúng lúc này, mắt trái của cô nháy càng mạnh!

Lẽ nào dưới chân có tiền sao?

Cô thích thú nghĩ, rồi liền cúi xuống tìm, nhưng trên mặt sàn không có lấy một xu lẻ, chứ đừng nói đến là tiền có mệnh giá lớn.

Nghĩ đến tiền mà phát điên mất! Hạ Nặc Kỳ tự cười bản thân.

Cô nắm chặt laptop, hít một hơi thật sâu rồi đi vào phòng học.

Sau khi vào bên trong cô mới phát hiện, phòng học đa năng rộng lớn đã đầy chật người, trừ hàng ghế đầu, chỉ còn lại vài chỗ ở hàng ghế cuối.

“Xem ra người yêu thích Steven Johson khá là nhiều. Nhưng vẫn may, còn một chỗ trống.” Hạ Nặc Kỳ hí hửng cười, đi đến hàng ghế cuối và ngồi xuống. Cùng lúc, chỗ trống bên cạnh cô cũng có người ngồi.

Dường như là một nam sinh mặc bộ đồ đua. Cảm giác bất an lại ủa đến, Hạ Nặc Kỳ vội vàng đưa mắt sang bên cạnh. . .

“A!” Hạ Nặc Kỳ còn chưa kịp nhìn rõ người ngồi bên cạnh là ai thì một đứa con gái ở gần đó đã kêu lên.

Tiếp đến, thêm một đứa con gái gọi to: “Bạo Long! Đúng là Bạo Long điện hạ của chúng ta rồi!”

Lúc đó, tất cả ánh mắt đều hướng vào vị trí ghế ngồi cạnh Hạ Nặc Kỳ.

“Đúng là Bạo Long rồi! Trời ơi, anh ấy vào lúc nào vậy, sao mình không biết!”

“Mình thật không dám tin Bạo Long lại nghe bài giảng bài với chúng ta.”

“Dường như đang nằm mơ vậy, chúng ta thật hạnh phúc quá!”

Vài đứa con gái vừa nói vừa ôm lấy nhau, kích động đến mức không biết nói năng gì.

Thật là oan gia ngõ hẹp, lại là tên mồm miệng độc địa này! Một luồng khí lạnh từ ngón chân của Hạ Nặc Kỳ phút chốc đi lên đến đỉnh đầu, kích thích não bộ của cô! Cô cảm thấy trước mắt là một vùng màu trắng phau, tựa như sắp ngất vậy.

Cô vội vàng cúi đầu, không muốn nhìn thấy người ở bên cạnh, lòng cầu trời khẩn phật: “Mong anh ta đừng nhìn thấy mình. . . đừng nhìn thấy mình! Đừng nhìn thấy mình!”

Nhưng. . . thật bất hạnh!

“Theo tôi biết” Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên bên tai cô, “Học sinh này đâu phải ở trường mình.”

Hạ Nặc Kỳ suyt nữa thì ngã từ trên ghế xuống. Cô nhanh chóng quay đầu lại, miệng tươi cười nói: “Nhiều người như vậy, chỉ cần anh không nói, thì không ai chú ý đến một hạt cát như tôi đâu.”

“Cô đến tìm Lam Tịnh Vũ sao?” - Mục Dã Tinh Xuyên lờm cô một cái. — “Không phải tôi đã nói với cô, anh chàng đó bị thương nặng sắp chết rồi sao, sao cô còn đến đây quấy rầy?”

Tức quá! Thà không nhắc đến còn hơn.

Nụ cười khiêm nhường của Hạ Nặc Kỳ bỗng biến mất, thay vào đó là một bộ mặt phần nộ chăm chăm nhìn vào Mục Dã Tinh Xuyên: “Anh còn dám nói sao, anh là tên lừa đảo! Dám nói ra những lời như vậy mà không thấy xấu hổ, hết lần này đến lần khác lừa tôi, thật là đáng ghét! Tiếc là ông trời không giúp anh, hôm qua sau khi tôi từ bệnh viện về, đã gặp một Lam Tịnh Vũ khỏe mạnh, bình an, không bị thương tích gì rồi, còn hôm nay cũng là ngày tôi hẹn anh ấy đi nghe giảng của Steven Johson đấy! Dừng lại đi, không phải trong lòng anh đang ghen tị đấy chứ? Không có việc gì sao mà lại đi rủa người khác sắp chết?”

Nói xong, Hạ Nặc Kỳ cũng lờm lại Mục Dã Tinh Xuyên với con mắt không thân thiện chút nào, sau đó quay đầu sang một bên, không nhìn anh ta nữa.

Lúc này, giọng nói trịnh trọng của thầy giáo MC cũng cất lên trên bục giảng: “Các em học sinh thân mến, mọi người hãy dành một tràng vỗ tay nồng nhiệt nhất để chào đón sự hiện diện của học giả Steven Johson!”

Tràng vỗ tay như sấm rền vang lên, Hạ Nặc Kỳ cũng vỗ tay theo nhịp.

“Nếu như. . .?” — Mục Dã Tinh Xuyên nhìn cô, miệng cười đầy nham hiểm, “Bây giờ tôi đứng trước mọi người và nói cô không phải học sinh trường này, cô đoán xem sẽ có chuyện gì xảy ra. Cần phải biết là học sinh trường ETON trước nay đều bài trừ học sinh bên ngoài!”

“Cái gì. . .?” Hạ Nặc Kỳ ngây người, trên mặt lộ rõ sự tức giận, nhưng kèm theo đó là tâm trạng bất an.

“Ha ha, yên tâm, tôi sẽ không nói đâu, hơn nữa có nói cũng vô ích, cô có thể trà trộn vào đây có lẽ Lam Tịnh Vũ đã nói với chủ tịch hội học sinh rồi.”

“Sao anh lại biết chuyện đó?”

“Bởi vì sau cái lần cô phá hoại vở kịch của tôi, tôi đã báo hội học sinh liệt cô vào danh sách đen, vĩnh viễn không được vào trường ETON nữa. Bây giờ, cô lại có thể ngồi đây, ngoài Lam Tịnh Vũ ra thì ở trường này sẽ không có ai có bản lĩnh như vậy đâu, dám cãi lại lời nói của tôi.”

Hạ Nặc Kỳ cười đắc ý: “Xem ra Lam Tịnh Vũ khá là xuất sắc.”

“Vậy sao?” Mục Dã Tinh Xuyên không cho là như vậy, đôi mắt như hoa đào của anh hiện lên cái nhìn giễu cợt, “Dù cho anh ta có xuất sắc, nhưng bây

giờ anh ta ở đâu chứ? Theo như tôi biết, anh ta không hề đến nghe giảng, còn kẻ ngốc như cô lại cứ nhớ nhung anh ta, hỏi làm sao anh ta có thể xuất hiện chứ.”

Hạ Nặc Kỳ nghe thấy lời này thì bỗng giật mình, bắt giác nắm chặt hai tay, không chịu được mà đảo mắt tìm bóng dáng màu trắng đỏ trong đám người đông nghịt này.

Lúc trước thì cô chỉ mải quan tâm đến đám đông, không chú ý xem Lam Tịnh Vũ có ở đây không. Nhưng lúc cô mới vào hình như có nhìn thấy anh ấy. Lẽ nào, anh ấy không xuất hiện sao? Cô càng nắm chặt tay, những đầu ngón tay bị ép chặt vào lòng bàn tay, đột nhiên lòng cô thấy hơi đau nhói.

“Đừng lãng phí thời gian tìm kiếm nữa, anh ta không có ở đây đâu.”

Ánh mắt lạnh băng của Mục Dã Tinh Xuyên nhìn về mặt nửa bồn chồn nửa chờ đợi của Hạ Nặc Kỳ, rồi cười đắc ý và nói: “Từ bỏ đi, đồ ngốc.”

Trong lòng Hạ Nặc Kỳ thấy phiền muộn, cô không thèm nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, vẫn cố chấp tìm khắp nơi, tìm hình dáng quen thuộc ấy. Cô tin rằng, chỉ cần nỗ lực đi tìm, anh ta sẽ xuất hiện.

Trong phòng học đa năng rất yên tĩnh. Nội dung bài giảng của Steven Johson cũng rất sinh động, các học sinh đều vừa chăm chú nghe vừa ghi chép, đột nhiên cánh cửa phòng học bật mở, tất cả mọi người đều dừng sờ.

“Két... két” Tiếng mở cửa không đến nỗi to, nhưng cũng đủ gây sự chú ý của toàn bộ học sinh có mặt.

“Xin lỗi” Một giọng nói thanh khiết, nhã nhặn như sương mai buổi sớm vang lên ở cửa. Tất cả học sinh đều hạ bút xuống, mọi ánh mắt đều chú ý vào nam sinh toát ra vẻ trầm mặc đó.

Lúc Hạ Nặc Kỳ nhìn về hướng đó, cảm thấy toàn thể giới dường như biến mất, trong mắt cô chỉ có anh. Cô chớp mắt liên hồi, sau khi xác định đây không phải là mơ, bắt giác nở một nụ cười sung sướng.

Dã Mục Tinh Xuyên chau mày, liếc Hạ Nặc Kỳ một cái rồi hướng hai con mắt ghen tị về phía người con trai đứng ở cửa, mặt biến sắc.

“Xin lỗi, tôi đến muộn, tôi rất xin lỗi.” Lam Tịnh Vũ mặc một bộ đồ trắng đứng ở giữa cửa, ánh nắng bên ngoài chiếu vào khiến cả người anh bùng lên một màu trắng, anh như một hoàng tử tuần tú bước ra từ trong truyện tranh, không giống như những người phàm tục tồn tại trên thế giới này, vẻ anh tuấn của anh khiến người ta không thể rời mắt khỏi.

Đúng lúc này, anh cúi đầu nhẹ, hàm ý muốn xin lỗi Steven Johson, mái tóc theo đó mà rũ xuống, che đi đôi mắt sâu thẳm của anh. Dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, trên từng lọn tóc của anh ánh lên một thứ ánh sáng mê hoặc lòng người, dường như đó là món quà mà thượng đế ban tặng riêng cho anh vậy.

Steven Johson đang giảng bài chăm chú trên bục giảng cũng phải dừng lại một chút hỏi Lam Ứng bằng giọng tiếng Trung lơ lơ: “Vị học sinh này, cậu có biết việc làm gián đoạn bài giảng của người khác là không có lễ phép không?”

Thấy ánh mắt tỏ ý không hài lòng của Steven Johnson, anh khẽ gật đầu, nói: “Em biết hành vi của mình là không lễ phép, em rất xin lỗi. Em không muốn tìm lý do cho việc đến muộn của mình, em chỉ rất hy vọng là mình sẽ không bỏ lỡ những bài giảng đặc sắc của thầy.”

Trong phòng học, những tiếng hoan hô vang lên rào rào, tất cả học sinh nữ đều tỏ vẻ vui mừng!

“Hôm nay là ngày gì mà may mắn vậy? Thật không ngờ, Lam Ứng cũng đến nơi này nghe giảng!”

“Trời ơi, lần đầu tiên con nghe Lam Ứng nói nhiều đến như vậy, hôm nay thật may mắn quá!”

“Bạo Long và Lam Ứng đều đến nghe giảng! Trời ơi, nếu bài giảng này có kéo dài đến thiên trường địa cửu thì con cũng tình nguyện nghe hết.”

“Lam Ứng” Hạ Nặc Kỳ nghe thấy cái tên này, trái tim bỗng đập liên hồi, “Hóa ra Lam Tịnh Vũ chính là Lam Ứng! Ôi, không ngờ Vũ của Vân Phi lại được mọi người trong trường mến mộ như vậy.”

Hạ Nặc Kỳ cảm thấy trong một thời gian rất ngắn, Lam Tịnh Vũ đã đem lại cho cô rất nhiều bất ngờ thú vị.

Điều càng khiến cô bất ngờ hơn là hôm nay anh ta đã đến đây, anh ta đến đây thật rồi! Và anh ta đã giữ lời hứa mà đến!

Hạ Nặc Kỳ vui đến mức cắn chặt môi, đầu óc cô sôi sục, cô cảm thấy có chút chóng mặt, trước mặt dường như là một màn sương mờ ảo, cô kích động đến mức không nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa. Cô vui sướng vẫy vẫy tay chào Lam Tịnh Vũ, cố tình cho anh biết là cô đang ở đây!

“Đồ ngốc!” – Mục Dã Tinh Xuyên ngồi bên cạnh nhìn thấy cô như vậy, không kìm được cảm xúc mà hậm hực, hừ một tiếng, cười chế nhạo cô, “Cô cho rằng, ở đây đông người như vậy mà Lam Tịnh Vũ sẽ nhận ra cô sao?”

“Uh...!” Hạ Nặc Kỳ giật mình, hai tay gãi đầu, gãi tai, cười trừ, “Cũng đúng, sao anh ấy có thể thấy tôi chứ” Nói xong, cô bỏ tay xuống.

Nhưng, trong lúc cô bỏ tay xuống, đôi mắt lạnh lùng vô cảm của Lam Tịnh Vũ lại như vô tình hướng về phía cô.

Hạ Nặc Kỳ thấy vui vẻ trở lại, nở một nụ cười rạng rỡ với anh... Nhưng, Lam Tịnh Vũ không có phản ứng gì với cô, dường như không thấy cô trong tầm mắt của mình.

“Thật là lạnh nhạt!” Hạ Nặc Kỳ cúi đầu đầy thất vọng, nhưng ngay lập tức cô tự an ủi bản thân “Ít nhất thì anh ấy cũng đến rồi! Đến rồi là tốt rồi, đến rồi là tốt!”

Nghĩ đến đây, tinh thần Hạ Nặc Kỳ lại phấn chấn hẳn lên, cô ngẩng cao đầu, ánh mắt dán vào Lam Tịnh Vũ.

Mục Dã Tinh Xuyên nhìn thấy hết những điều đó, trầm ngâm hướng về phía Lam Tịnh Vũ, rồi lại chuyển sang Hạ Nặc Kỳ, đôi mắt đẹp như hoa đào kia ánh lên nhiều cảm xúc phức tạp, dường như còn có cả sự cô độc của sao Bắc Cực.

“Nếu cậu nói cậu không thể bỏ lỡ bài giảng của tôi, vậy chắc hẳn cậu cũng có chút hiểu biết về nội dung tôi diễn giảng chứ. Nếu cậu có thể trả lời một câu hỏi của tôi, tôi sẽ tha thứ cho tội đến muộn của cậu.”

Steven Johson cười mỉm, sau khi thấy Lam Tịnh Vũ đồng ý, liền dùng tiếng Anh nói một tràng dài. Lần này, thầy giáo MC không dịch nữa.

“Trời ơi, ông ấy hỏi những gì vậy? Mình không hiểu gì cả!” Trái tim Hạ Nặc Kỳ đập không ngừng, nhìn Lam Tịnh Vũ không chớp mắt, không biết anh ấy sẽ giải quyết kiểu gì.

Lam Tịnh Vũ trầm ngâm một chút, sau đó, trả lời câu hỏi của Steven Johson bằng một giọng tiếng Anh chuẩn.

“Ôi, tiếng Anh của Lam Ung thật tuyệt vời, anh ấy thật lợi hại!” Một cô gái hết lòng ca ngợi Lam Tịnh Vũ.

“Đã nói mà, không ngờ Lam Ung lại hiểu biết như vậy.”

“Mình càng ngày càng hâm mộ anh ấy rồi” Một vài học sinh khác tán thưởng.

Lúc này, Mục Dã Tinh Xuyên ngồi im lặng, đôi môi nhợt nhạt của anh cuối cùng cũng nở một nụ cười như nụ hoa chớm chín sắp nở. Nhưng sau khi Lam Tịnh Vũ trả lời xong câu hỏi của Steven Johson và tìm đúng chỗ ngồi của mình thì bỗng chốc nụ cười đó của anh ta tắt hẳn.

Hạ Nặc Kỳ tuy rằng không hiểu Lam Tịnh Vũ đang nói gì, nhưng khi thấy Steven Johson cười gật đầu và xung quanh tiếng reo hò không ngừng vang lên, cô có thể thấy rằng anh đã trả lời một cách xuất sắc!

Trong sự hò reo cổ vũ, Hạ Nặc Kỳ chợt bừng tỉnh và thu lại ánh mắt ngây dại của mình.

Đột nhiên, một cánh tay ấn nhẹ lên bờ vai gầy gò của cô, Hạ Nặc Kỳ quay sang, chỉ thấy ánh mắt như hoa đào của Mục Dã Tinh Xuyên đang nhìn cô chăm chú. Không lâu sau, anh ta hắng giọng nói: “Chút nữa, tôi có cuộc đua xe, cô có muốn đi xem không?”

Sau khi gạt cánh tay không được hoan nghênh ra khỏi vai cô, Hạ Nặc Kỳ kiên quyết lắc đầu: “Không đi! Tôi không muốn xem anh đua xe!”

“Ồ” Bộ dạng của Mục Dã Tinh Xuyên như một con thỏ con yếu ớt đang bị thương, “Thật sự không muốn đi sao? Nhưng Lam Tịnh Vũ cũng sẽ tham dự đấy, không phải cô rất có hứng thú với anh ta sao? Lẽ nào cô không muốn nhìn thấy anh ta đua xe?”

Hạ Nặc Kỳ lại gạt mình, hít một hơi dài.

Vân Phi từng nói với cô, Lam Tịnh Vũ rất thích đua xe. Tuy cô không có hứng thú với chuyện đua xe nhưng có thể thấy hình ảnh Lam Tịnh Vũ trên đường đua thì cô cũng sẽ rất hạnh phúc, hơn nữa cô cũng rất hiếu kỳ, muốn tận mắt nhìn thấy người mà chỉ dùng những sợi tơ mềm mại màu xanh lại có thể thêu thành đôi cánh chim ưng hùng mạnh có thực sự đáng yêu như mọi người đồn đại không?

Hạ Nặc Kỳ chớp chớp mắt, thân thiện cười: “Nếu như anh có thiện tình muốn mời thì tôi cũng sẽ đi xem!”

“Thật sao?” Mục Dã Tinh Xuyên lắc đầu nghi hoặc, trong mắt hiện lên một vẻ cô đơn: “Hy vọng có một ngày cô sẽ vì lời mời của tôi mà đi xem đua xe, chứ không phải vì lý do nào khác.”

Hạ Nặc Kỳ đột nhiên cảm thấy không quen với thái độ của Mục Dã Tinh Xuyên lúc này, cô cố gắng không nhìn vào ánh mắt cô đơn mà đẩy chân thành, banh mặt ra, cô cười thật tươi và nói: “Tôi xin thề với lời thề chân thành nhất, cái ngày mà anh mong đợi sẽ đến vào ngày 31 tháng 2 của năm nay.”

Mục Dã Tinh Xuyên mau chóng thu lại ánh mắt cô độc vốn có, và quay trở về với sự cao ngạo, coi trời bằng vung bình thường của mình, anh gõ nhẹ một cái vào đầu Hạ Nặc Kỳ: “Cò bị sốt đến mức đầu óc không còn tỉnh táo nữa sao? Tháng 2 năm nay đã qua lâu lắm rồi, và lại tháng 2 thì đâu có 31 ngày.”

“Ha ha, chỉ đang đùa anh một câu thôi, không ngờ lại bị anh đoán ra nhanh như vậy.” Hạ Nặc Kỳ lè lưỡi.

Steven Johson đang giảng đến phần nội dung chính thì đột nhiên dừng lại, đứng trên bục giảng ra hiệu cho thầy giáo dẫn chương trình: “Trong giờ học thì không được yêu đương này nọ, chuyện tình cảm thì để sau khi tan học.”

Ánh mắt của ông nhìn về phía Mục Dã Tinh Xuyên và Hạ Nặc Kỳ. Trong chốc lát, toàn bộ học sinh trong phòng học đều nhìn họ chằm chằm khiến khuôn mặt của Hạ Nặc Kỳ đỏ hết lên.

Mục Dã Tinh Xuyên đứng dậy, nở nụ cười đầy quái dị.

Trong đầu Hạ Nặc Kỳ rối loạn, cô nói nhỏ với Mục Dã Tinh Xuyên: “Anh đứng dậy làm gì vậy?”

Mọi ánh mắt vẫn đổ dồn vào hai người họ.

Mục Dã Tinh Xuyên càng cười rạng rỡ hơn.

Anh vừa cười vừa nói: “Thật xin lỗi ạ, em và bạn gái của em sẽ chú ý hơn ạ.”

Hạ Nặc Kỳ sững người, không nói lên lời.

Một bầu không khí ngột ngạt bao trùm phòng học, toàn bộ học sinh đều bàn tán xôn xao, trong mắt các học sinh nữ ánh lên ngọn lửa đố kỵ, họ nhìn Hạ Nặc Kỳ với vẻ mặt đầy trách móc.

Hạ Nặc Kỳ muốn phát khóc, nhìn về phía những ánh mắt đố kỵ kia, vội vàng lắc đầu phân bua: “Không, không phải như vậy đâu...”

Không ai để ý đến cô. Tất cả mọi người đều đang nghĩ về câu nói “Tôi và bạn gái của tôi” của Mục Dã Tinh Xuyên.

Hạ Nặc Kỳ thấy sống lưng càng ngày càng lạnh, cô chỉ muốn đào ngay một cái hố chôn mình đang ngồi, chui vào đó để mà trốn tránh tất cả.

Trong vô vàn ánh mắt đan xen đang đổ dồn về phía mình, có ánh mắt thì đang nhìn cô đầy khao khát, có ánh mắt thì chỉ như đang vô tình mà nhìn cô, nên cô càng cảm thấy xấu hổ nên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh ta hiểu lầm rồi, nhất định hiểu lầm rồi.

Vì sự trong sạch của bản thân, Hạ Nặc Kỳ ưỡn ngực vươn vai, lập tức đứng dậy, giọng nói gấp gáp: “Thưa thầy, em và bạn Mục Dã Tinh Xuyên không hề yêu đương gì cả, em chỉ đang hỏi bạn ấy một vài vấn đề.”

Mặt của Mục Dã Tinh Xuyên bỗng biến sắc, vì anh cúi đầu nên không rõ thần thái trong mắt anh là gì.

Một lúc sau, Mục Dã Tinh Xuyên lại oai phong ngẩng cao đầu lên, nói với Hạ Nặc Kỳ: “Em yêu à, anh biết là em đang ngại, em muốn phủ nhận cũng được, nhưng giờ đừng có làm gián đoạn bài giảng sinh động của thầy giáo.”

Em... yêu... sao?

Hạ Nặc Kỳ chỉ thấy ghê tởm, cô nhìn Mục Dã Tinh Xuyên với ánh mắt căm hận, cô muốn òa lên khóc, nhưng lại bị những đứa con gái bên cạnh tranh mất.

“Ôi, chính miệng Bạo Long điện hạ thừa nhận đang hẹn hò với cô ta, sao cô ta còn phủ nhận! Thật là quá đáng!”

“Đồ ngu ngốc.”

“Đúng vậy, đúng là có phúc mà không biết hưởng!”

“Sao Bạo Long điện hạ lại thích cô ta chứ? Cô ta thật xấu xí!”

Một trận gió lạnh thổi qua, hai chân Hạ Nặc Kỳ run rẩy, chút nữa thì ngã ra đất. Sự trong sạch của cô... càng lúc càng bị vấy bẩn rồi.

Cô ngồi xuống bất lực, ánh mắt vô hồn nhìn về phía hình bóng quen thuộc, trong lòng thầm nghĩ: Người khác nghĩ sao cũng được, chỉ cần anh ta không hiểu lầm, chỉ cần anh ta tin mình là được. Nhưng, khi nhìn vào bóng dáng lạnh lùng ấy, Hạ Nặc Kỳ bỗng nhiên muốn anh ta hiểu lầm, bởi vì ít ra bị hiểu lầm vẫn còn hơn là không coi ra gì!

04

Trong suốt bài giảng, Lam Tịnh Vũ không hề hướng ánh mắt về phía Hạ Nặc Kỳ. Sau khi bài giảng kết thúc, anh cũng không thèm ngoái đầu lại, cứ thế rời khỏi phòng học.

Thậm chí, Hạ Nặc Kỳ còn chưa kịp đứng dậy, thì anh ta đã đi ra khỏi cửa rồi.

“Đều là anh hại tôi đấy.” Hạ Nặc Kỳ cắn chặt môi, nhìn chằm chằm Mục Dã Tinh Xuyên.

Mục Dã Tinh Xuyên nhìn lại Hạ Nặc Kỳ, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào cả hai, anh ta cười hấp háy, đưa cánh tay trái ra vỗ vào đôi vai gầy của Hạ Nặc Kỳ: “Hình như càng giải thích càng bị hiểu nhầm rồi, là do cô gây ra đấy chứ”

“Anh!” – Hạ Nặc Kỳ tức nổ đom đóm mắt.

Mục Dã Tinh Xuyên buông tay ra: “Đừng quên chuyện cô đã đồng ý.”

“Tôi không đi!”

“Nếu cô không đi, thì cô sẽ mất đi một cơ hội giải thích đấy!” Nói xong, anh cầm tay cô kéo đi.

“Bỏ ra” Hạ Nặc Kỳ vội vàng rút tay lại. Cô không hiểu tại sao Mục Dã Tinh Xuyên luôn muốn đối đầu với cô. Mỗi lần ở cạnh Mục Dã Tinh Xuyên, cô đều gặp phải những chuyện phiền phức.

“Lẽ nào cô muốn chạy cùng họ sao?” Mục Dã Tinh Xuyên ra hiệu cho Hạ Nặc Kỳ quay đầu lại. Lúc này Hạ Nặc Kỳ mới để ý thấy là sau lưng họ có một đám fan cuồng, lũ con gái này nhất định cho rằng cô và Bạo Long điện hạ của chúng đang hẹn hò, cũng may là Mục Dã Tinh Xuyên đang cầm tay cô kéo đi, nếu không với tốc độ của cô thì... đợi đấy, nếu như vậy thì chuyện cô với người tên là Mục Dã Tinh Xuyên này không phải càng khó giải thích hay sao?

Đám người đằng sau đang cố ra sức đuổi theo, mà lại nhìn thấy hai người nắm chặt tay thế này, Hạ Nặc Kỳ hít một hơi thật sâu, đưa ra quyết định đầy khó khăn, hay là đi theo anh ta thì sẽ an toàn hơn. Dù bị đuổi kịp, thì đám fan cuồng cũng sẽ không dám làm chuyện gì với cô trước mặt thần tượng.

Cứ như vậy, cô và Mục Dã Tinh Xuyên trốn được sự truy đuổi của đám fan cuồng, dừng lại trước một góc nhỏ cách cổng trường không xa.

Hạ Nặc Kỳ dừng lại thở hồng hộc không ra hơi, chạy thoát thân quả là không phải việc dễ dàng mà người thường có thể làm được. Mục Dã Tinh Xuyên hơi thở dồn dập, còn cô thì như sắp ngạt thở đến nơi.

Đến cả ý thức bản thân... cũng sắp biến mất.

Đúng vào lúc này, Mục Dã Tinh Xuyên như biến thành ảo thuật gia vậy, anh vạch tám bạt dày đang che lên cái vật to cỡng kèngh nằm ở dưới gốc cây.

Hạ Nặc Kỳ lập tức bị chiếc xe moto huyền ảo màu hồng trước mặt hấp dẫn. Cả người cô lập tức bị mê hoặc bởi nó.

“Đây là điều chỉ có trong tranh!” Cô vừa tán dương, vừa vuốt ve chiếc xe không rời tay, chăm chú nhìn nó.

Mục Dã Tinh Xuyên cười mỉm, vút cho cô một chiếc mũ bảo hiểm, với phong thái nho nhã lịch sự, mời cô lên xe.

Hạ Nặc Kỳ đội xong mũ bảo hiểm, trèo lên xe, sau đó giờ cao tay phải, giống như một võ sĩ hùng hồn tuyên bố: “Ok! Đi nào!”

Xe mới đi qua ngõ nhỏ, vừa lên đến đường cao tốc, Mục Dã Tinh Xuyên đã chạy xe với vận tốc cao nhất!

Bên tai chỉ còn nghe tiếng gió xào xạc, Hạ Nặc Kỳ thấy như gió đang đuổi theo gào thét, phong cảnh hai bên chạy vun vút về phía sau, dường như đang nói thành một hàng.

Cảm thấy sinh mạng bé nhỏ của cô có thể ngay lập tức bay ra phía sau, cô lo lắng ôm chặt lấy Mục Dã Tinh Xuyên, nhắm tịt hai mắt lại.

Thật hối hận! Đáng ra không nên leo lên xe của cái tên này. Trong lòng cô chỉ biết cầu trời khẩn phật: “Mau mau đến điểm dừng đi... mau đến điểm dừng đi...”

Đến một đoạn đường có đèn đỏ? Mục Dã Tinh Xuyên bỏ mũ bảo hiểm xuống, quay lại nhìn thấy Hạ Nặc Kỳ đang nắm chặt áo mình, bèn nói: “Sao nào, sợ rồi sao? Sao gan cô bé vậy?”

Mục Dã Tinh Xuyên cười đắc ý: “Đua xe, chính là tận hưởng cảm giác gió bay như điện giật này, cô thật không biết hưởng thụ.”

Hạ Nặc Kỳ không trả lời, sợ rằng Mục Dã Tinh Xuyên sẽ tận dụng cơ hội mà chạy xe nhanh hơn nữa.

Nhưng, lúc tiếp tục đi Hạ Nặc Kỳ thấy tốc độ của xe đã giảm đi nhiều. Không ngờ, tuy ngoài miệng luôn nói lời thâm độc nhưng trong lòng Mục Dã Tinh Xuyên lại ân cần triu mến như vậy. Hạ Nặc Kỳ âm thầm cho thêm Mục Dã Tinh Xuyên mười điểm ấn tượng.

05

Cuối cùng cũng đến nơi thi đấu.

Ánh mặt trời chói lọi, bầu trời xanh trong vắt. Trước mặt Hạ Nặc Kỳ là một đường đua nhỏ, hôm nay có thể là một trận đua xe thông thường, trên khán đài rộng lớn chỉ có một vài vị khán giả.

Sau khi Mục Dã Tinh Xuyên giúp cô tìm chỗ ngồi, dặn dò vài câu, liền đi đến chỗ thay đồ, chuẩn bị thi đấu.

Bất chợt có một cơn gió lạnh, thổi qua mái tóc ngắn của cô, Hạ Nặc Kỳ mở to mắt nhìn bốn phía tìm kiếm Lam Tịnh Vũ, tìm đến nơi cả mắt cô mới thấy hình dáng của anh.

Dưới ánh nắng, Lam Tịnh Vũ mặc một bộ quần áo thi đấu trắng toát, toàn thân anh tựa hồ như được mạ lên một lớp ánh sáng chói lóa, khiến cho Hạ Nặc Kỳ chóng mặt lóa mắt.

“Có lẽ rằng, Vân Phi cũng từng giống như mình bây giờ, ngồi ở vị trí này nhìn Lam Tịnh Vũ đua xe?” Một mình Hạ Nặc Kỳ ngồi trên ghế ở một vị trí cao của khán đài, nhìn một lượt các tuyến thủ, trong lòng nghĩ ngợi mông lung.

Một tiếng súng vang lên, cuộc đua bắt đầu!

Đột nhiên, cô cảm thấy máu nóng trong người như bị kích thích, cô nuốt nước bọt liên hồi, trong lòng thầm nghĩ: “Hóa ra trong Lam Tịnh Vũ cũng có một con người cuồng cuồng đến vậy. Bình thường lạnh lùng, ôn hòa như vậy, nhưng giờ như biến thành một người khác, đẹp trai quá đi mất.”

Trên đường đua, Lam Tịnh Vũ lái xe chạy nhanh như vẽ ra một tia chớp trước mặt khán giả. Anh không ngừng tăng tốc, thậm chí đến đoạn cua xe cũng không giảm tốc độ, mà rất khéo léo lái xe lách sang một hướng khác, thân hình nghiêng sát đất... Nhưng ngay một phút sau anh rẽ ga tiến lên phía trước.

Lam Tịnh Vũ khi lên xe như một con chim ưng dũng mãnh, chỉ biết đến việc phi lên phía trước, toàn thân tỏa ra một sức hấp dẫn chết người.

Nhưng vừa xem một tí, Hạ Nặc Kỳ đã thấy khó chịu rồi.

Brùm brùm brùm...

Hạ Nặc Kỳ nghe thấy toàn những âm thanh khó chịu, trong đầu như muốn nổ tung. Cô khổ sở dùng hai tay bịt tai lại, chịu không nổi mà nói: “Ồn ào quá.”

Cô đâu có biết âm thanh của cuộc đua lại to đến như vậy, chỉ muốn dùng bông bịt kín tai lại.

Không, nói thật ra, cô muốn rời khỏi đường đua vô vị này.

Nói thật, cô cảm thấy mấy chiếc xe cứ chạy qua chạy lại mấy vòng, thì có gì đáng xem chứ. Nếu không phải để ngắm nhìn Lam Tịnh Vũ oai dũng trên đường đua, cô nhất định sẽ đào một cái hố mà trốn vào đó để trốn tránh sự ồn ào này.

Cuối cùng, cuộc đua xe cũng kết thúc, Hạ Nặc Kỳ nhìn mãi mà chẳng biết ai là quán quân cả.

Người xem cuộc đua dần dần rời khỏi khán đài, Hạ Nặc Kỳ cũng sung sướng bước đến cửa ra, lặng lẽ đợi Lam Tịnh Vũ đi qua, hỏi thăm vài câu.

Một phút, hai phút, năm phút, mười phút...

Ánh nắng chói chang vẫn đang chiếu rọi xuống, đến khi đôi chân của Hạ Nặc Kỳ mỏi rã rời, Lam Tịnh Vũ mới xuất hiện.

“Này! Lam Tịnh Vũ, anh còn nhớ tôi không? Tôi là Hạ Nặc Kỳ.” Cô cười thật tươi, chỉ vào mũi của mình. “Cảm ơn anh đã giữ lời hứa đến nghe bài giảng của thầy Steven Johson.”

Lam Tịnh Vũ có vẻ hơi bất ngờ với sự xuất hiện của Hạ Nặc Kỳ, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào cô, sau đó, dần dần bị chiếc kẹp tóc hình bông tuyết của cô thu hút.

Người con gái này rốt cuộc là ai?

Sự nghi hoặc trong lòng Lam Tịnh Vũ càng ngày càng lớn. Tại sao khi thấy cô, anh luôn có cảm giác thân thuộc như vậy? Dường như là đã quen với cô rất lâu, cũng như là anh thấy một bóng dáng khác từ cô vậy.

Không! Trên đời này không thể xuất hiện một Vân Phi thứ hai được.

Còn cô ta, là trùng hợp mà thôi. Hoặc có lẽ là do bản thân quá thương nhớ Vân Phi, nên mới để cho sự trùng hợp đó nói rộng, nói rộng thành cảm giác thân quen.

Nghĩ đến đây, Lam Tịnh Vũ bỗng thu tầm mắt của mình lại, sau đó nhìn và bình thần cười với Hạ Nặc Kỳ, hồ hững với cô vài câu: “Còn chuyện gì không? Nếu không thì tôi đi đây.” Nói xong, Lam Tịnh Vũ quay người đi thẳng.

“Này!” – Hạ Nặc Kỳ vẫn đứng sững ở một chỗ, tay nhí nhánh chỉ lên mũi mình, đột nhiên cô hét lớn sau lưng Lam Tịnh Vũ, “Này, tôi còn muốn nói với anh tôi không phải là bạn gái của Mục Dã Tinh Xuyên đâu!”

Nghe xong câu nói này, Lam Tịnh Vũ thấy bất ngờ, anh từ từ quay người lại, bối rối nhìn Hạ Nặc Kỳ. Trong lòng Hạ Nặc Kỳ vui sướng, anh ta dừng lại và đang nhìn mình, chắc chắn là anh ta để ý đến mình, nếu không anh ta sẽ không vì câu nói của mình mà dừng lại và quay đầu về phía mình.

Hạ Nặc Kỳ chờ đợi anh sẽ đi về phía cô, nhưng Lam Tịnh Vũ nhìn cô và lạnh băng hỏi: “Tại sao cô lại nói với tôi điều đó, việc cô và anh ta có hẹn hò nhau không đâu có liên quan gì đến tôi.” Nói xong, Lam Tịnh Vũ lại quay người, đi thẳng không do dự.

Thời gian chậm chậm trôi... Hạ Nặc Kỳ thấy tim mình đang vỡ ra từng mảnh, không khí xung quanh bỗng trở nên ngột ngạt khiến cô thấy mình ngột thở.

Lúc này, một âm thanh vang lên bên tai.

- “Lam Tịnh Vũ đã đi xa lắm rồi.”

“Tôi biết.” – Hạ Nặc Kỳ lắc đầu khổ não, - “Không khiến anh phải nói điều đó.”

“Vậy...” Mục Dã Tinh Xuyên liếc nhìn cô, trên miệng mở một nụ cười, “Cô có muốn làm bạn gái tôi không?”

“Cái gì? Bạn gái sao?” Hạ Nặc Kỳ há hốc miệng không dám tin. Là ai với ai chứ, mọi chuyện xảy ra thật là đột ngột. Thậm chí đến tên cô hẳn ta còn chưa biết, lại còn ngông cuồng muốn cô làm bạn gái hẳn! Cô không nghe nhầm chứ?

Hạ Nặc Kỳ bất ngờ đến mức há hốc mồm, ngay sau đó lại cảm thấy rất giận dữ: “Trò đùa của anh ở trong phòng học vẫn chưa chấm dứt sao? Không phải anh lại muốn phá hoại quan hệ của tôi và Lam Tịnh Vũ chứ? Anh đạt được mục đích của mình rồi đấy! Tại sao anh lại muốn tôi làm bạn gái anh chứ? Trêu đùa tôi anh thấy rất vui sao? Tôi chỉ là sợ ý hại anh nằm viện mà thôi, tôi đã xin lỗi rồi, lại còn nấu canh cho anh bồi bổ, rốt cuộc anh muốn tôi phải thế nào?”

Mục Dã Tinh Xuyên có vẻ bị tổn thương, anh lặng lẽ nhìn cô, đột nhiên chau mày, nói giọng bức tức “Đúng vậy, tôi thấy trêu đùa cô rất vui! Cô có biết không, từ trước đến nay chưa từng có người con gái nào dám trước mặt tôi mà coi tôi không ra gì, càng chưa từng có người nào như cô, đứng trước mặt tôi nói về sự quan tâm của mình dành cho Lam Tịnh Vũ. Khiến một đứa con gái thích cậu ta chuyển sang thích tôi, đối với tôi là một thách thức cần phải vượt qua, điều đó rất thú vị”

“Thách thức sao?” Hạ Nặc Kỳ nhìn anh ta như nhìn một người điên.

“Không sai! Mục tiêu cuộc đời tôi là đi thách thức người khác, diễn kịch cũng là vì thế, trở thành một vận động viên đua xe cũng là vì thế, những mạch máu trong người tôi tồn tại cũng là vì sự thách thức cả.”

Hạ Nặc Kỳ bỗng thấy mình thật ngốc nghếch.

Mục Dã Tinh Xuyên tiếp tục nói: “Cô không còn lựa chọn nào khác đâu, từ ngày thấy cô ở bệnh viện, tôi đã nói với bản thân mình “Người con gái này sẽ yêu mình,” cho dù lúc này cô không đồng ý thì tôi cũng sẽ theo đuổi đến cùng”

Nhìn dáng vẻ vô cùng tự tin của Mục Dã Tinh Xuyên, Hạ Nặc Kỳ bỗng có cảm giác rằng cái người đứng ngay bên cạnh cô đây là một tên ma quỷ. Chả trách từ đêm qua đến hôm nay, mắt trái của cô cứ nháy liên tục, thì ra không phải là “báo có tiền” mà là “báo họa”!

Cô hy vọng bây giờ, tất cả các bệnh như cảm cúm, sốt, trĩ cấp tính, ruột thừa đều đột nhiên phát tác trên người anh ta! Tóm lại, giây phút này, cô chỉ mong anh ta chết bất tỉnh nhân sự.

Ít nhất thì, làm cho cô không phải thấy cái tên điên rồ này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thứ 7, ngày mùng 1 tháng 7. Trời râm

Từ nhỏ anh đã rất trầm tĩnh, có lúc thậm chí anh ấy còn có thể đứng ngắm cả ngày dưới bầu trời xanh, không buồn nói một câu.

Dù anh là “ông cụ non” của nhà họ Y, nhưng trong con mắt của mọi người trong nhà, anh cũng chỉ có một thân phận đặc biệt – đó là chăm sóc tôi một ngày 24 tiếng mà thôi.

Tôi biết, anh ấy không muốn cả cuộc đời mình phải gắn chặt ở một nơi mà anh ấy không thích, không sớm thì muộn anh ấy cũng đi thôi. Hic, nếu như có một ngày, anh ấy bỏ đi thật, tôi biết phải đi đâu để tìm anh ấy đây?

Anh nói, mùa thu vùng ngoại ô phía tây đẹp rực rỡ sắc màu như bức tranh sơn dầu của Claude Monet, sáng đẹp đến nỗi khiến cho người ta không tài nào rời mắt khỏi.

Tôi nghĩ, nếu như lần sau khi bố hỏi tôi muốn có quà sinh nhật gì, tôi sẽ nói: “Cho con một căn hộ riêng, nằm ở ngoại ô phía tây.”

Món quà này không chỉ dành cho tôi, mà là dành cho cả tôi và anh. Lúc anh ấy không có nhà để về, không có chốn dung thân, nơi đó sẽ là nơi duy nhất để anh ấy an phận.

Vân Phi

Mặt trời đang dần khuất núi, ánh sáng ảm hiện sau những đám mây, chiếu xuống những tia nắng vàng vọt.

Vùng ngoại ô phía tây, đẹp rực rỡ sắc màu như bức tranh sơn dầu của Claude Monet... hai bên đường hàng ngọc lan đều tắm tấp, hết lớp này đến lớp khác, xếp hàng chen chúc nhau, trên cây từng chiếc lá to bản xanh ngắt đang bay lạo xạo trong gió.

Hạ Nặc Kỳ khệ nệ xách chiếc túi đựng đầy đồ, nghiêng răng nghiêng lợi bước qua con đường trải đầy đá.

Đi được một lúc, cô dừng lại, cô thở lấy hơi, lau những giọt mồ hôi đang túa ra ở hai bên trán. Thì ra nơi mà Vân Phi viết trong nhật ký lại hoang vu như vậy, người lái xe taxi chỉ đồng ý đưa cô đến chỗ con đường nhỏ này, còn một đoạn đường rất xa thì cô phải đi bộ.

Nhưng, vì cô cảm thấy rất hào hứng, nên cho dù phải đi bộ một đoạn đường dài, cô vẫn nhảy nhót vui mừng mà đi tiếp.

Hạ Nặc Kỳ biết cô cứ ấp ủ một niềm hy vọng mù mịt mong manh như vậy thật là buồn cười. Chắc gì Lam Tịnh Vũ đã đến đây chứ, nhưng không hiểu sao trực giác của cô cảm thấy rằng, nhất định anh ấy sẽ đến đây. Vì thế cô mới mang một đồng túi to túi nhỏ đồ dùng hàng ngày, muốn đến xem nơi anh ấy đang ở, để có thể thay Vân Phi làm người che chở cho Lam Tịnh Vũ.

Nghĩ đến Vân Phi, Hạ Nặc Kỳ bỗng chốc lại cảm thấy hơi lúng túng.

Chẳng phải cô đã quyết liệt từ chối yêu cầu của Vân Phi sao? Tại sao bây giờ chính bản thân cô dường như càng ngày càng tình nguyện làm chuyện đó, hơn nữa, không hiểu sao trong suy nghĩ của cô cũng tự hiện ra cái ý nghĩ muốn mối quan hệ giữa cô với cái anh chàng u sầu như biển xanh sâu thẳm kia tốt một chút, tốt một chút nữa.

Cuối cùng cũng đến rồi. Nhà số 401 khu khuôn viên ngoại ô phía tây.

Nhìn nắm đầm cửa sạch sẽ, Hạ Nặc Kỳ mừng thầm trong bụng, quả nhiên Lam Tịnh Vũ ở đây.

Trong nhật ký Vân Phi có nhắc đến một thói quen của cô ấy, đó là giấu một chiếc chìa khóa dự phòng ở dưới chậu hoa trước cửa nhà cô ấy. Vì thế, từ dưới chậu hoa bày trước cửa nhà số 401, Hạ Nặc Kỳ lôi ra được một chiếc chìa khóa bị phủ một lớp bụi mỏng.

Cô nhắm chặt mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt, tra khóa vào ổ, mở chiếc cửa sắt chạm trổ hoa.

“Be...”

Sau khi mở cửa, đập vào mắt cô đầu tiên là hình ảnh một con dê nhỏ trắng mũm mĩm đang nhìn cô với ánh mắt đầy cảnh giác.

“Hi hi, còn nhớ tao không? Lại được gặp mày rồi, xin mày chỉ bảo thêm!”

Cô thân thiện giơ tay ra, định xoa đầu con dê, nhưng lại bị sừng nó húc vào tay một cái đau điếng.

“Này! Mày chào đón khách như vậy sao?” Xoa xoa lòng bàn tay bị thương, Hạ Nặc Kỳ xót xa nhìn con dê, “Với những con vật không thân thiện, bình thường là tao đá bay rồi đấy.”

Con dê nhỏ màu trắng tỏ ý phản đối, dùng chân dụi dụi vào sàn nhà, sàn nhà bị cọ sạch bong phát ra những tiếng “kin kít.”

Nhìn cái móng chân của con dê sắc nhọn hơn nhiều so với của cô, Hạ Nặc Kỳ hậm hực bỏ cái chân vừa mới giờ lên của mình xuống.

“Sau này tính sở với mày sau.” Cô vừa nói, vừa kéo hành lý vào trong nhà. Ai ngờ cô đi về hướng nào, là con dê chạy theo hướng đó, đứng chặn ở cửa, giống như con chó trông nhà đang bảo vệ nhà của chủ nhân, không cho cô đi vào.

Trong lúc đùn đẩy đi đùn đẩy lại, chiếc túi xách bị rách, đồ đạc trong túi rơi vãi hết ra nền nhà, Hạ Nặc Kỳ vội vàng cúi người xuống nhặt. Đúng vào lúc cô nhặt xong món đồ cuối cùng, vô tình cô nhìn thấy chiếc hộp thức ăn trống rỗng ở trên nền nhà. Tục ngữ có câu, đã ăn đồ của người khác rồi thì người ta nhờ nhất định phải giúp. Trong dòng suy nghĩ vẩn vơ, câu nói nổi tiếng nhất được lưu truyền từ hồi Bàn Cổ khai thiên lập địa bỗng lóe lên trong đầu cô. Hê! Cuối cùng cô cũng nghĩ ra là lấy cái gì để dụ dỗ con dê giữ cửa trung thành kia rồi.

“Dê con trong truyền thuyết ời, mày đã từng được ăn cỏ non chưa?” Hạ Nặc Kỳ cúi xuống, giọng ba hoa khoác lác về hươu về vượn, “Bỏ những đám cỏ xanh non vào trong nồi rồi dùng dầu lạc thêm chút dầu quả trám xào đều lên... lúc nhắc nồi xuống thì cho thêm nước khoáng tinh khiết mát lạnh... woa, mùi vị đó, ngon biết bao nhiêu, hương thơm còn lưu lại ở môi và răng, đó là mùi vị ngon nhất trên nhân gian dành cho dê...”

Cô còn chưa nói xong, con dê với chiếc bụng đang sôi ồng ọc đã thêm nhỏ dãi kêu mấy tiếng “be be,” và nói lòng tư thế phòng bị.

Nhìn thấy vậy, Hạ Nặc Kỳ kéo chiếc túi xách khệnh khạng bước vào trong nhà, cứ thẳng phòng bếp mà đi, con dê con bám sát theo sau, đáng vẻ như đang rất chờ đợi...

Vừa bước vào phòng bếp, Lam Tịnh Vũ cứ tưởng mình vào nhầm nhà.

Căn phòng vốn ngăn nắp, sạch sẽ gọn gàng, giờ bỗng lộn xộn hệt như vừa có cơn bão rất to quét qua, thậm chí đến chỗ để chân thoi cũng không có. Trên sàn vung vãi một đồng đĩa hát, đĩa phim, truyện tranh... trong không khí còn có mùi như thức ăn bị cháy.

Àm! Từ phòng bếp bỗng vang lên tiếng của xoong nồi bị rơi xuống sàn.

Trong lúc chưa hiểu chuyện gì xảy ra, anh chạy vội về phía có tiếng âm thanh phát ra...

Trong căn bếp nhỏ, ánh sáng màu vàng của chiếc đèn hắt lên người cô gái tóc ngắn và con dê con, tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt.

“Tao nếm thử rồi, mùi vị rất là tuyệt!” Hạ Nặc Kỳ giờ đĩa thức ăn của con dê lên, miệng đang say sưa ăn một cách ngon lành một cọng cỏ xanh, “Thực sự là rất ngon.”

Cô bỗng trở nên tốt bụng, không quên chia cho con dê con một phần: “Này, mày lại đây nếm thử xem.”

Con dê con nửa tin nửa ngờ nhìn cô, lại nhìn cái món ăn đen không ra đen, xanh không ra xanh trong cái đĩa trên tay cô, miễn cưỡng ăn một miếng nhỏ.

Nhưng con dê con còn chưa kịp nuốt, đã vội nôn hết ra ngoài, sợ hãi nhìn đĩa thức ăn, chiếc chân nhỏ không ngừng lùi về phía đằng sau.

“Thật là chả biết nể mặt ai cả?” Hạ Nặc Kỳ chau mày lên trách móc, “Thực sự khó ăn thế sao? Tao thấy cũng tạm được mà!”

Vừa nói, cô vừa nhặt một cọng cỏ nửa xanh nửa đen, nhấp nháp một cách ngon lành: “Đúng là có hơi đắng, nhưng mà người thì chỉ có một dạ dày, nên không tốt cho tiêu hóa lắm, nhưng mày thì không giống, mày là động vật nhai lại! Ăn một miếng đi, ăn một miếng thôi mà...”

Cô bê đĩa thức ăn, từ từ tiến lại gần con dê đã lui vào góc tường: “Nhanh nào! Nhanh! Mau ăn hết cho tao đi nào!”

Lam Tịnh Vũ kinh ngạc đứng nhìn mọi chuyện đang diễn ra, nhìn cái cô gái tóc ngắn đó ra “độc thủ” với con dê của anh, còn con dê trắng đáng thương của anh thì không còn đường lui rồi!

Nhìn vào thứ đồ ăn trông thật khiếp đảm đó, Lam Tịnh Vũ chán nản lắc đầu.

Bếp ga vẫn đang mở, ngọn lửa này càng bùng lên dữ dội. Anh nhẹ nhàng không gây ra tiếng động bước qua, tắt bếp ga, quay người lại, nhìn cô chăm chăm. Trong căn bếp nồng nặc mùi dầu mỡ, ánh mắt của anh toát ra một vẻ gì đó thật bí hiểm.

Hạ Nặc Kỳ phì cả cọng cỏ trong miệng ra, cố tình không chú ý đến ánh mắt không mấy thân thiện của Lam Tịnh Vũ, đôi mắt của cô ánh lên niềm vui: “Lam Tịnh Vũ, anh về rồi à!”

“Sao cô lại ở trong nhà của tôi?”

Lam Tịnh Vũ không thèm để ý đến ánh mắt vui vẻ của cô, mà hỏi một cách vô cùng lạnh lùng, cái giọng lạnh nhạt lộ rõ sự giận dữ mà anh đang cố ra sức kìm nén.

“Tôi...” Hạ Nặc Kỳ bị ánh mắt lạnh lùng bất thường của Lam Tịnh Vũ dọa cho sợ hãi, nên bỗng chốc cô không biết phải giải thích thế nào.

Thực ra, cô cũng không biết giải thích thế nào. Lẽ nào lại bảo với anh ấy rằng là do đọc nhật ký của Vân Phi, nên mới biết là có khả năng anh sẽ ở đây, nên đến đây thăm anh? Lẽ nào lại bảo với anh rằng Vân Phi nhờ cô thay cô ấy chăm sóc anh? Lẽ nào bảo với anh rằng, Vân Phi nhờ cô thay cô ấy yêu anh?

Không! Không thể được.

Cô đã hứa với Vân Phi là sẽ không nói. Hơn nữa... vào giây phút này dường như cô cũng có một chút lòng ích kỷ, không muốn nói ra sự thật.

“Sao cô lại ở nhà tôi?” Lam Tịnh Vũ hỏi lại một lần nữa, giọng còn lạnh đanh hơn lúc nãy.

Hạ Nặc Kỳ rùng mình một cái, nhưng rất nhanh nảo bộ liền phản ứng lại.

Cuối cùng, trong đầu Hạ Nặc Kỳ cũng lóe lên một lý do có vẻ rất gượng ép nhưng cũng có thể tạm chấp nhận được: “Tôi... tôi vừa đến đây để đọc sách, cả bố và mẹ tôi đều không còn nữa, chỉ có một mình tôi. Tôi cũng giống anh vì vi phạm nội quy quản lý của ký túc xá nên bị đuổi ra ngoài, không có nơi nào để ở nữa, tôi rất sợ hãi, nhưng mà ở thành phố này, tôi chỉ quen mỗi anh, nên mới lén lút đi theo anh, nên biết anh đang ở đây. Sau đó... tôi nhìn thấy anh giấu chìa khóa dự phòng ở dưới chậu hoa, liền...”

Hic, lưng Hạ Nặc Kỳ toát mồ hôi lạnh toát, trong lòng vô cùng lo lắng, cái lý do mà cô bịa đặt ra dường như chính bản thân cô cũng không thể tin nổi nữa là, ôi trời ơi, làm thế nào bây giờ?

Hạ Nặc Kỳ hai tay lo lắng nắm chặt vào vạt áo, cúi nhẹ đầu sợ hãi, len lén nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Lam Tịnh Vũ.

Lam Tịnh Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Hạ Nặc Kỳ.

Thực sự anh rất giận dữ! Cái lý do củ chuối này của cô, có kẻ ngốc mới đi tin! Cũng thật là khâm phục chỉ số IQ của cô gái đứng trước mặt, một lý do như vậy mà cũng có thể bịa ra được.

Không cần biết lý do của cô ta là gì, tự ý xông vào thế giới của anh và Vân Phi, thì không khiến anh tức sao được!

Chỉ là, lúc ánh mắt của anh chạm phải chiếc kẹp tóc bông hoa tuyết trên đầu Hạ Nặc Kỳ, tất cả mọi bức tức như đám phải một núi băng rồi đột ngột tan biến, từ tận đáy lòng anh như trào lên một cảm giác dịu nhẹ không tên.

Không biết từ lúc nào ánh trắng dịu dịu đã lặng lẽ len lỏi vào trong phòng.

Ánh trắng nhòe đi, giống như sương mù bị đóng băng lại, trong căn phòng bếp nhỏ nhỏ bao phủ một lớp sương mù.

Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn treo tường hắt lên khuôn mặt của Lam Tịnh Vũ, phác thành một chiếc bóng trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

“Xin cô để chìa khóa lại chỗ cũ.”

“Anh nên cất nó cho cẩn thận, ngộ nhỡ người khác biết được, hoặc là bọn trộm mà phát hiện ra thì thật là tội tệ.”

“Để nó vào chỗ cũ.” Lam Tịnh Vũ không chút do dự lạnh băng nhắc lại lần nữa.

“Hic...” Hạ Nặc Kỳ có chút xấu hổ, cô bặm môi lại, không muốn lấy chiếc chìa khóa màu bạc từ trong túi ra, cô lắc người trước mặt Lam Tịnh Vũ, nói: “Dù anh kiên quyết như vậy, nhưng để bảo đảm an toàn, chúng ta chôn nó ở chậu hoa có được không? Như vậy sẽ an toàn hơn là để nó dưới chậu hoa.”

Giọng Lam Tịnh Vũ có chút buồn bã: “Cứ để nó ở dưới chậu hoa.”

“Như vậy thì thực sự không an toàn chút nào! Cứ cho là anh đang chờ đợi đi, thì đối phương không thể nào mà mất đi lòng tin của anh chỉ vì anh thay đổi vị trí của nó đâu.” Đôi mắt to tròn sáng trong của Hạ Nặc Kỳ nhìn anh, giọng nói lạnh lốt làm rung động lòng người, giống như dòng nước tinh khiết mát lạnh từ khe nước trên núi chảy xuống.

Lam Tịnh Vũ đột nhiên bị một con chấn động như bị một đàn ong mật đốt, ký ức ào ạt như từng con sóng ủa về tràn ngập trong đầu anh... Lúc Vân Phi phản bác lại người khác, cái giọng bướng bỉnh cũng lạnh lốt làm rung động lòng người như nước chảy từ khe núi ra vậy...

Mặt Lam Tịnh Vũ bỗng trở nên thiếu ngủ.

Anh không nói một lời kéo chiếc túi xách của Hạ Nặc Kỳ ra ngoài cửa, sau đó, “mời” Hạ Nặc Kỳ cũng ra ngoài cửa, sau đó vội khóa cửa lại, thì bỗng một bàn tay thò vào chặn lại: “Những món đồ này đều là mua cho anh mà.”

Hai tay Hạ Nặc Kỳ nắm lấy song cửa, ngó vào cái khe cửa nhỏ hẹp, tội nghiệp nhìn anh.

“Tôi không cần. Cảm ơn!” Anh lạnh nhạt nói.

“Anh đừng có độc ác như thế chứ? Tôi không cha không mẹ, cũng không có người thân nào khác, chỉ có một người độc nhất...” Hạ Nặc Kỳ chớp chớp mắt, cổ dẫn ra mấy giọt nước mắt, tiếp tục ra vẻ đáng thương, “Có bao giờ anh nghĩ rằng, một cô gái nửa đêm canh ba ngủ ngoài trời ở trên đường thì nguy hiểm biết bao nhiêu... tôi thấy sợ lắm...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ xuống, nhỏ dần, nhỏ dần. Nhìn ánh mắt không tỏ một chút thái độ gì, Hạ Nặc Kỳ hoàn toàn không biết cái giọng meo meo giả nghèo giả khổ của cô có thể làm động lòng một người trước bất cứ chuyện gì cũng tỏ ra lạnh nhạt như anh.

Hạ Nặc Kỳ lo lắng đến nỗi mồ hôi toát ra ướt hết lòng bàn tay. Cô nheo mắt, lén lén lút lút quan sát anh.

Một con người, thật là tội nghiệp... hành lang trong nháy mắt bỗng trở nên yên lặng, tiếng thở dài nhẹ nhẹ của anh nghe rất rõ ràng.

Anh nhìn cô, ánh mắt đó tựa hồ như bông hoa tuyết đang lay động trong không trung.

Chiếc đèn ở hành lang hắt ra ánh sáng vàng sáng rõ, ánh sáng dịu dàng chiếu lên người cô, khiến cho thân hình mảnh mai của cô trở nên đơn độc lạ thường. Lam Tịnh Vũ khó nhọc lắm mới thốt ra được một câu: “Cô có thể ở lại đây.”

Trong hành lang lạnh lẽo, giọng nói nhỏ nhẹ của anh gây ra một tiếng vang nhẹ. Anh vừa nói xong, liền vội vàng nói thêm: “Nhưng chỉ ở một đêm thôi.”

“Tốt quá!” Lam Tịnh Vũ vừa nói dứt lời, Hạ Nặc Kỳ nhanh như một con thỏ, kéo chiếc túi xách nhảy chân sáo vài bước rồi chui ngay vào trong nhà. Trong lúc Lam Tịnh Vũ chưa kịp phản ứng, cô như một làn khói chui nhanh vào chiếc phòng ngủ còn trống.

Căn phòng hướng về phía mặt trời.

Hạ Nặc Kỳ dùng tay phải từ từ mở cánh cửa sổ thủy tinh bên trên viết tên của Lam Tịnh Vũ.

Hi hi, cuối cùng thì anh ta cũng phải nhượng bộ, đồng ý để cô dọn vào đây ở!

Cho dù ngày mai có khả năng cô sẽ bị đuổi ra ngoài, nhưng cô vẫn tin rằng dựa vào trí thông minh và tài năng của mình, mọi vấn đề nhất định sẽ được giải quyết dứt điểm! Trên đời này có chuyện gì khó đến mức mà cô không thể vượt qua chứ? Cô là Hạ Nặc Kỳ đẹp không ai sánh bằng trong vũ trụ này cơ mà! Hehe...

Nhìn khuôn mặt tươi roi rói phản chiếu trên tấm cửa sổ thủy tinh, Hạ Nặc Kỳ thủ thỉ: “Lam Tịnh Vũ, anh biết không? Cảnh đêm ở dưới nhà nhìn qua cái cửa sổ thủy tinh có viết tên anh này trông thật mê hoặc lòng người!”

Chiếc đồng hồ hình con cánh cam được làm bằng gỗ treo trên bức tường trắng thô ráp, phát ra những tiếng “kẹt kẹt,” dưới chiếc đồng hồ, quả lắc hình tròn đang đung đưa qua trái rồi qua phải trong một chiếc khung nhỏ hình chữ nhật phát ra tiếng “Tích ta tích tắc...”

Chiếc đèn ở trên cái tủ đầu giường tỏa xuống ánh sáng dịu nhẹ, từng tia sáng nhỏ nhoi tinh nghịch nhảy nhót trên mái tóc đen sẫm của cô.

Tấm rèm cửa sổ màu xanh lam, khẽ lay động bên cạnh cô, nhìn chăm chăm vào cái tên viết trên cánh cửa sổ thủy tinh, nụ cười của Hạ Nặc Kỳ long lanh như ánh mặt trời mới ló ra khỏi đám mây mù che phủ.

“Ngủ ngon nhé, Lam Tịnh Vũ.”

Ngoài cửa sổ, từng cơn gió đêm mát lạnh thổi tới, mang theo mùi thơm thanh thanh của hoa cỏ. Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu hít hà không khí trong lành ngọt ngào, hy vọng ngày mai thời tiết lại đẹp, không mây mù.

03

Một buổi sáng ngọt ngào như hương quả vải, ánh sáng ở bên ngoài xóa đi màn đêm, dốc mình tận hưởng ánh mặt trời mới mọc.

“Ngủ ngon thật!” Hạ Nặc Kỳ dụi dụi mắt, bước ra khỏi phòng ngủ.

Vừa bước đến phòng khách, đập vào mắt cô là một bữa sáng thịnh soạn trên bàn! Vậy là, cô chạy “lạch bạch” ra trước bàn ăn, đôi mắt của cô ánh lên thích thú.

“Woa! Bữa sáng thịnh soạn quá! Vũ, anh đúng là người tốt nhất trên vũ trụ này! Không chỉ đẹp trai, tài hoa, lương thiện, mà còn có thể nấu ăn ngon thế này... Thật là lợi hại! Pro quá đi!” Hạ Nặc Kỳ giơ ngón tay cái lên khen ngợi, “Nhưng, anh cũng không cần phải khách sáo vậy đâu, đặc biệt làm một bữa sáng thịnh soạn để chiêu đãi tôi thế này, tiện thì nấu cho tôi một ít cháo hạt kê hoặc đại loại thế, là tôi hài lòng lắm rồi, hehe.”

Hạ Nặc Kỳ hết sức hào hứng chạy nhào lại, thò tay bốc một ít điểm tâm, bỏ tọt vào mồm, cô vừa ăn miếng vừa không ngừng khen: “Ngon quá, thật là ngon!”

Lam Tịnh Vũ bỏ cái bát trong tay xuống, ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn cô một hồi, sau đó không gây ra tiếng động kéo đĩa thức ăn về bên cạnh mình, điềm nhiên nói: “Đây là bữa sáng của tôi.”

Hạ Nặc Kỳ lại vội vàng kéo đĩa thức ăn về phía mình, sau đó vừa dùng ngón tay gõ xuống bàn, vừa ra dáng nghiêm nghị lên lớp cho cái anh chàng có thái độ lạnh lùng kia một bài: “Từ bao giờ phân thành của anh, của tôi vậy? Đã sống cùng nhau, thì không được phân chia như thế, của anh là của tôi, của tôi thì chỉ là của tôi thôi.”

“Cô muốn ăn thì tự đi mà làm.” Giọng của anh lạnh lùng, ánh mắt nhìn cô lạnh băng như nước, “Còn nữa, tôi muốn nhắc nhở cô, chúng ta không phải là sống cùng nhau, cô chỉ là ở tạm đây một ngày, hơn nữa phải dọn đi ngay.”

“Hic, anh là con trai, mà sao có thể nhỏ nhen như vậy? Thật đáng thương cho tôi tới hôm qua phải ngủ ở căn phòng hướng về phía mặt trời, nóng đến mức thờ còn không nổi nữa là, sáng nay vừa mới thức dậy, cả người cứ thấy dờ dờ dần dần, còn đâu tinh thần để mà nấu cơm chứ?” Thực ra căn bản là cô không biết làm cơm, dù bố mẹ phải đi ra ngoài làm rất lâu rồi, cô chỉ sống có một mình, nhưng cùng lắm cô chỉ biết nấu mì, xa xỉ hơn một chút thì là luộc trứng, chứ hầu hết thời gian cô đều gọi đồ ăn vừa ngon vừa rẻ ở ngoài về ăn.

Lam Tịnh Vũ lặng lẽ quan sát màn diễn thuyết khoa chân múa tay của cô xong, vẫn trầm ngâm không nói mà cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng của anh.

Gì chứ? Hạ Nặc Kỳ không nản lòng vẫn áp ủ một ý định, đôi mày cô cong lại, cười lớn đầy tinh quái: “Này, Lam Tịnh Vũ, anh biết mùa hè không?”

Thấy Lam Tịnh Vũ vẫn không nói một lời, cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn cô, mà vẫn lặng lẽ cắm đầu vào ăn cơm, Hạ Nặc Kỳ lườm anh một cái, rồi tiếp tục nói: “Vào mùa hè, những con sâu đậu xanh mượt, béo mụm mụp bò lổm ngổm trong những cánh đồng lúa mênh mông xanh bạt ngàn...”

Trong không khí chỉ vang lên tiếng nhai thức ăn nho nhỏ dứt quãng, Lam Tịnh Vũ vẫn không phản ứng gì, duy trì tác phong im lặng là vàng.

“Ha ha, anh biết sâu đậu không? Cái loại màu xanh ấy, nó rất thích lê cái thân béo mụm mụp của nó bò đi bò lại dưới ánh nắng...” Thấy anh không thèm trả lời, Hạ Nặc Kỳ tiếp tục cố gắng, “Tôi nói cho anh biết nhé, cái món hải sản mà anh đang ăn cực kỳ giống sâu đậu, lúc còn nhỏ tôi thích nghịch sâu đậu nhất, chơi chán, tôi vứt nó xuống đất, sau đó dùng chân giẫm mạnh lên nó một cái, ‘pẹt’ một tiếng, thế là nó thịt nát xương tan, nào là ruột, nội tạng, rồi cái dịch màu xanh xanh đều bắn cả ra đất...”

Đôi đũa đang gấp cái món hải sản màu xanh dừng lại trong không trung một lúc, nhưng Lam Tịnh Vũ vẫn cho vào mồm nhai ngon lành.

Hạ Nặc Kỳ vẫn không nhụt chí, ngừng cao đầu, mắt cô sáng lên, cô nở nụ cười vừa có chút nghịch ngợm, vừa có chút gì đó ranh mãnh, lại thêm một chút bất cần đời: “Mùa hè sắp đến rồi, sấu đậu đã chui vào bát com của anh rồi, sấu đậu sau khi xòa qua dầu ruột nó cũng màu xanh như thế đấy, không khác cái món hải sản anh đang ăn tí nào đâu, ha ha!”

Cuối cùng... thì chịu cũng không nổi nữa rồi...

Lam Tịnh Vũ nhìn Hạ Nặc Kỳ một cái, sau đó bỏ đũa và bát xuống, im lặng rời khỏi bàn ăn.

“Này! Này! Này! Anh không ăn bữa sáng thơm ngon này của anh à?” – Nhìn cái bóng màu trắng đang đi xa dần, Hạ Nặc Kỳ nhảy căng lên, sung sướng hét to, “Hi hi... anh không ăn! Tôi ăn!”

Nhìn bàn thức ăn thịnh soạn, cái bụng đói của cô đã kêu ừng ục từ lúc nào.

Đây là thành quả thắng lợi dựa vào tài ăn nói có một không hai trên thế giới của cô mà có được! Cuối cùng cũng có thể thưởng thức ngon lành rồi.

Nhưng lúc cô cầm miếng hải sản, định đưa vào mồm, thì đột nhiên nghĩ ra, hải sản có màu xanh, mà sấu đậu cũng có màu xanh...

Sấu đậu màu xanh với hải sản màu xanh...

Rồi còn cái ruột xanh mon môn nữa...

“Híc...” Trong chốc lát, cô không có bụng dạ nào mà ăn nữa, cô ngập ngừng bỏ đũa xuống.

Hạ Nặc Kỳ định quay lưng bỏ đi, vừa lúc đó thì cô thấy một cái bóng màu trắng đang tiến về phía cô.

Cô liền cố ý thông báo: “Bữa sáng thanh đạm như vậy, đại tiểu thư ta đây ăn chán rồi. Hơn nữa, hôm nay Tiểu Do yêu quý nói là sẽ mời tôi đi ăn món tôi yêu thích nhất KFC!”

Lam Tịnh Vũ đã ăn mặc gọn gàng, anh đi qua cô, nhưng cô vô hình như không khí vậy, anh không thèm để ý hay ngó ngang đến.

Con dê con đi sát theo lưng anh, sau khi nhảy qua hai chân của Hạ Nặc Kỳ, còn đùa nghịch kéo gót chân phải của cô ngoạm lấy, dăm dứ tạo thành hai vết cắn.

Sau đó, cứ như là chưa xảy ra chuyện gì, nó liền chạy vội đuổi theo chủ nhân, rồi còn thích chí kêu lên hai tiếng “Be be.”

“Được lắm! Cái con dê con xấu xa này!” Hạ Nặc Kỳ khệnh khạng chống nạnh đứng sau cái bóng màu trắng đó hết lớn, cô cảm thấy mình không được coi trọng, hơn nữa còn có một cảm giác nhục nhã như kiểu mình phải đi ăn nhờ ở đậu vậy.

Tại sao cô không thêm ở căn phòng đẹp đẽ của mình, mà cứ nhất định phải đến đây chịu sự đối xử trói buộc của người khác? Lẽ nào, chỉ đơn thuần là để thay Vân Phi trở thành người ở bên cạnh anh ấy thôi sao?

Nhưng, sao cô không chịu được mà cứ tìm mọi cách tiếp cận anh... dù anh lạnh lùng đến nỗi khiến cô tức giận răng nghiến lợi. Hạ Nặc Kỳ quý ngời xuống, kéo cái khăn trải bàn ở trên bàn ăn lau sạch vết con dê gặm.

Có lẽ là do cô cao tay, vừa dùng lực lau sạch vết gặm của con dê, bất ngờ một vật thể màu vàng khiến người ta phát nôn dính vào gót chân của cô, lau thế nào cũng không hết! Cô lo lắng thờ dài, mắt cô mọng nước, nước mắt như chực trào ra.

Đúng vào lúc này, một bàn tay ấm nóng nhẹ nhàng cầm lấy đôi tay đang cố hết sức để lau chân của cô.

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì trông thấy Lam Tịnh Vũ trong bộ quần áo màu trắng, khôi ngô tuấn tú như hoàng tử đang giúp cô lau sạch vết bẩn màu vàng ở gót chân, con dê con bên cạnh anh dường như biết mình đã làm sai điều gì, cúi đầu xuống rất thấp, thấp đến nỗi sắp chạm sàn nhà đến nơi.

Ngón tay thon dài của người thanh niên cứ lau đi lau lại ở gót chân cô, dù cách một lớp giấy vệ sinh dày, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay của anh truyền lại.

“Tình hình thế này thì lau không hết được rồi, chỉ có thể dùng nước xả vào thì mới có thể rửa sạch.” Lam Tịnh Vũ dừng dừng nói. Dù anh đang có lòng tốt giúp đỡ người khác, nhưng cũng đem lại cho người ta một cảm giác xa vời như biển cả, mãi mãi không có cách nào có thể tiến lại gần được, nhưng tâm hồn anh lại thánh thiện đến nỗi khiến mọi người xung quanh đều cảm thấy ấm áp.

Khóe miệng của Hạ Nặc Kỳ ẩn hiện một nụ cười, xem ra cái anh chàng vẻ ngoài lạnh lùng này, thực ra từ sâu thẳm đáy lòng thì lại rất biết quan tâm người khác, dù bị anh ấy giấu giếm một cách kỹ lưỡng như vậy, nhưng có thể thấy chuyện của anh không chỉ đơn giản như Vân Phi nói, điều đó khiến cô có một động lực muốn khám phá con người anh.

Hạ Nặc Kỳ nhếch lông mày, len lén quan sát anh: “Có phải con dê của anh đã gây họa rồi, nên anh sợ nhân lúc anh không có ở nhà tôi thịt nó làm thức ăn, nên mới tốt với tôi như vậy phải không?”

Lam Tịnh Vũ không nói gì, ánh mắt anh trầm tư rất khó đoán.

“Này, anh nói một câu không được sao? Con dê của anh là gái hay trai vậy?” Hạ Nặc Kỳ giờ ngón tay trở lên đung đưa trước mắt anh.

Lam Tịnh Vũ nhìn cô một lát, rồi liền nhìn sang hướng khác, lạnh nhạt trả lời: “Là cái.”

“Ồ, là cái sao vẫn mọc râu dài như vậy?”

Mặt Lam Tịnh Vũ cứng đờ, không biết trả lời ra sao, Hạ Nặc Kỳ như một con gà mái nhỏ vui vẻ, “khùng khục” cười lớn: “Ha ha ha... buồn cười chết mất... ha... ha... ha...”

Đáng buồn cười thế sao? Anh chẳng thấy đáng cười chút nào. Lam Tịnh Vũ lắc đầu bó tay, sau đó lạnh lùng kéo Hạ Nặc Kỳ đang cười lăn cười lộn vào nhà vệ sinh, giúp cô rửa sạch cái vết màu vàng – “sản phẩm” của trò đùa quái ác của con dê trắng.

Nước từ trong vòi “Ào ào lộp độp” xối xả chảy ra. Hạ Nặc Kỳ không cười nữa, hít một hơi thật sâu. Lần này tay của anh trực tiếp chạm vào gót chân cô, trong lòng cô có cảm giác như có vô số con cá nhỏ mềm mại đang bơi qua bơi lại, trời ơi! Cô có cảm giác như muốn ngất đi.

Thì ra, cô lớn đến từng này rồi, đây là lần đầu tiên trong đời cô tiếp xúc ở cự li gần với con trai như vậy.

Vì anh muốn giúp cô rửa sạch gót chân, nên cơ thể anh gần như áp sát vào cô, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng tim đập theo nhịp của anh. Tiếng tim đập nghe như tiếng gió nhẹ thổi qua mặt biển xanh thẳm, khiến người ta say lòng.

Qua cặp lông mi rậm và dài, Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú của Lam Tịnh Vũ.

Từng hơi thở của anh, giống như một bông hoa tuyết mềm mại sắp nở, vẻ mặt của anh điềm tĩnh giống như thiên sứ, chiếc áo sơ mi trắng anh mặc, vô tình dính phải mấy giọt nước, xoay tròn vẽ ra những hình thù thần bí.

Anh không biết dùng những lời ngon tiếng ngọt để lấy lòng con gái, anh chỉ lặng im, bí ẩn như biển cả thế này thôi, nhưng lòng anh cũng rộng lớn như biển vậy, mệnh mông vô bờ bến!

Người con trai như vậy nếu đã yêu một người con gái nào, thì nhất định sẽ nồng nhiệt yêu hết mình, mà người con gái nào được người con trai như vậy yêu thì chắc chắn sẽ là người hạnh phúc nhất trong vũ trụ này! Vân Phi chính là người đó...

Không biết tại sao, nghĩ tới đây đột nhiên trong lòng cô cảm thấy có chút gì đó buồn bã, đau nhói.

Rất lâu sau, cô hít một hơi thật sâu, mở tròn mắt lên hỏi: “Tại sao? Tại sao lại giúp tôi?”

“Ý cô là sao?” Lam Tịnh Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, vẫn vẻ mặt lạnh băng như vậy.

Hạ Nặc Kỳ chau mày: “Chúng ta chỉ gặp nhau có mấy lần, cũng chẳng khác gì người lạ, sao anh lại cho tôi ở lại qua đêm, tôi nghĩ không đơn thuần là vì anh tin tôi không phải là người xấu...”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ lặng lẽ khóa vòi nước lại, sau đó đi lấy khăn bông.

“Nói cho tôi biết! Tại sao? Tại sao lại cho tôi ở lại, bây giờ lại giúp tôi rửa vết bẩn trên gót chân tôi?” Cô nói như là đang hét, khẩn thiết muốn biết câu trả lời.

Lam Tịnh Vũ dừng dung nhìn cô: “Vì nụ cười của cô khiến cho người ta cảm thấy thế giới này thật thuần khiết... còn nữa... chính là cái này...” Anh chỉ vào chiếc kẹp tóc hình bông hoa tuyết đang sáng lấp lánh trên mái tóc cô, rồi nở một nụ cười rất hiếm hoi, “Nó khiến tôi có cảm giác như đã thân thuộc từ lâu.”

Nói xong, anh nhẹ nhàng lau gót chân cho cô, để chiếc khăn bông vào chỗ cũ, sau đó kéo cửa phòng vệ sinh, ngoảnh đầu đi thẳng. Bỏ lại Hạ Nặc Kỳ đứng ngẩn người ra ở đó, sững sờ xoa lên chiếc kẹp tóc hoa tuyết trên đầu mình

04

Đài phun nước trên quảng trường chỉ 10 giờ, vì có sự xuất hiện của một anh chàng mặc bộ quần áo đua xe nên đã gây ra một sự xáo động nho nhỏ, chỉ thấy một đám nữ sinh đang chen chúc vây lấy anh ta, người nói một, kẻ nói mười nhao nhao hết cả lên.

“Tĩnh Xuyên, xin anh đồng ý đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của em!” Một cô gái tóc xoắn dễ thương kéo cổ tay anh chàng mặc bộ đồ đua xe, nói với giọng điệu ngọt đến nổi khiến người ta tê dại, “Lần này, em bảo đảm anh sẽ không hối hận đâu.”

“Đừng thế, đừng thế, Khả Lâm còn đặc biệt thuê một du thuyền sang trọng! Party sẽ được tổ chức ở trên du thuyền, chúng ta có thể vừa ngắm cảnh biển vào ban đêm vừa có thể ăn chơi nhảy múa, thật là tốt quá đi!” một cô bạn cùng lớp cũng tỏ vẻ trông mong, “Nếu có thêm cả Bạo Long điện hạ nữa, thì bữa tiệc càng trở nên hoàn mĩ!”

“Đừng thế! Đừng thế!” Những cô gái còn lại cũng thích thú gật đầu lia lịa.

Mục Dã Tinh Xuyên cười lớn, dáng vẻ rất là kiêu ngạo khinh thường.

Du thuyền? Đó chỉ là thứ đồ chơi xa xỉ được bọn lăm tiền yêu thích, thật là nhạt nhẽo, với anh mà nói, xe đua mới là niềm ao ước duy nhất của anh.

Anh thích làm bạn với những cô gái chân thành không biết làm mình làm mẩy, chứ cái cô thiên kim tiểu thư trước mặt anh thì giả tạo vô cùng. Từ sau cái lần diễn kịch cùng nhau, Mai Khả Lâm tìm mọi cơ hội để quấy rầy anh, thật là phiền phức!

Nhưng gia đình bọn họ có mối quan hệ làm ăn với nhau, nên không thể tùy tiện làm mất mặt nhau được, vì thế, anh cố giấu vẻ mặt đang rất thiếu kiên nhẫn của mình, chỉ mỉm cười, dùng một giọng rất dịu dàng để từ chối: “Nhưng, anh có một cuộc thi đua xe, Lam Ứng có thể sẽ tham gia, làm sao anh lại bỏ lỡ cơ hội tỉ thí với anh ta được?”

Mai Khả Lâm là lướt đa tình vượt nhẹ lên mái tóc xoăn được chăm sóc kĩ lưỡng, chớp chớp cặp mắt to tròn, giả bộ nũng nịu nói: “Nhưng sinh nhật người ta một năm mới có một lần, bỏ lỡ rồi thì phải đợi đến năm sau, thực sự em rất muốn anh đón sinh nhật cùng em, xin anh đẩy anh đừng có tham gia cuộc đua xe gì gì đó nữa! Còn đối với Lam Ứng, em sẽ bảo bố em liên lạc với ban tổ chức cuộc đua xe, mời anh ta và các tuyển thủ khác đến, mọi người không thi nữa là được chứ gì?”

Thật là vẫn cứng đầu kiêu ngạo như vậy!

Mục Dã Tinh Xuyên thầm cười lạnh lùng trong lòng, đang chuẩn bị từ chối thẳng thừng lời mời của Mai Khả Lâm, nhưng một giây sau đó, ánh mắt của anh bị cuốn hút bởi một hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang đi trên con đường đối diện.

Cái dáng nhỏ nhắn màu hồng đỏ đi đến cửa tiệm KFC, rồi vẫy tay với cô gái đang cười tươi như một đóa hoa hướng dương đang đứng ở cửa, sau đó cả hai nắm tay nhau, cùng bước vào tiệm KFC.

“Rốt cuộc là anh có đồng ý không vậy?” Mai Khả Lâm đứng bên cạnh nhất quyết không chịu bỏ qua, tiếp tục làm nũng.

“Ha ha...” Đôi mắt hoa đào của Mục Dã Tinh Xuyên toát ra ánh cười nhạo bắt cần đòi, ngay lập tức đôi môi anh cong lên, “Tôi nghĩ là tôi có thể đi được, nhưng tôi muốn dẫn một người bạn cùng đi.”

Mai Khả Lâm thích điên lên được liền gật đầu: “Được! Chỉ cần anh chắc chắn đến, thì dẫn bao nhiêu người bạn cũng được! Càng đông càng vui!”

“Vậy có gì liên lạc sau nhé.” Mục Dã Tinh Xuyên quay đầu đi thẳng, không thèm chào một câu, nhanh chóng đi về phía cửa tiệm KFC đối diện.

“Tinh Xuyên...” Một cô gái trong đó vừa gọi với theo, thì bị đôi mắt đờ đờ sát khí của Mai Khả Lâm dọa cho sợ xanh mặt không dám hét lên nữa.

“Sao anh ấy lại đi đến đó nhỉ?” Mai Khả Lâm nhìn thấy Mục Dã Tinh Xuyên có vẻ như đang đi về phía cái tiệm KFC mà thường ngày anh rất ghét, lòng dấy lên mối hoài nghi.

Thế là, cô lập tức cho hai cô bạn cùng lớp lén lút đi theo Mục Dã Tinh Xuyên, theo dõi xem rút cuộc anh ta đang làm gì.

Vì chưa đến giờ ăn trưa, nên khách trong quán KFC cũng không đông lắm.

Hai cô gái có diện mạo bên ngoài khác xa nhau đang ngồi ở một bàn gần cửa sổ. Một người trông có vẻ yếu điệu thực nữ, để tóc dài rất đẹp, trông giống như một thác nước đang rủ xuống ở sau lưng, một cô gái thì hoạt bát đáng yêu, mái tóc đen ngắn được tỉa gọn gàng đẹp đẽ, cặp mắt to tròn lay láy, trông thật thông minh đáng yêu.

“Hic, Tiểu Do, cậu nói xem, có phải là tớ thích anh ấy rồi không?” Hạ Nặc Kỳ một tay chống cằm, một tay nghịch cái ống hút cắm trong cốc CocaCola. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn như hiện ra một dấu hỏi to đùng. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu kẹp tóc bông hoa tuyết bằng bạc trên tóc cô phát ra ánh sáng óng ánh.

Phải khó khăn lắm mới nuốt xong miếng thức ăn trong mồm, sau đó uống một ngụm to CocaCola, Tiểu Do mới mở miệng, thích thú nói với cô bạn mặt đang nhăn nhó như khổ qua: “Dựa theo những gì cậu nói thì anh ta chỉ chạm vào gót chân cậu một lát, mà tim của cậu đã đập nhanh, sau đó khó thở, tớ thấy chắc chắn cậu thích anh ta rồi.”

“Nhưng, từ trước đến nay tổng cộng chỉ gặp nhau có mấy lần thôi mà.”

“Có người còn gặp tiếng sét ái tình nữa là, các cậu gặp nhau mấy lần rồi, cậu thích anh ta cũng là lẽ tự nhiên.”

“Là lẽ tự nhiên sao? Tớ cảm thấy tớ không phải là người dễ rung động như thế?”

“Cậu dễ rung động hay không ấy à? Chẳng phải cậu nói lúc cậu nằm viện, đã từng nghe cái cô gái tên là Vân Phi đó kể vô số chuyện liên quan đến anh ta sao? Nên trước lúc các cậu gặp nhau, cậu đã có cảm giác rất thân thuộc với anh ta rồi, thêm vào đó anh ấy lại đúng là mẫu người cậu thích, cậu thích anh ấy cũng là việc rất tự nhiên thôi!”

“Đây là việc rất tự nhiên sao?” Giọng của Hạ Nặc Kỳ ẩn chứa sự hoài nghi. Cô cảm thấy bản thân mình thật là nực cười, chỉ là nghe người khác kể, thế mà đã có cảm tình với một anh chàng, sau đó vừa mới gặp mấy lần, cô đã đắm đuối vào yêu...

Đây vốn dĩ không phải là cô, dù hồi nhỏ cô rất là ngố tàu, nhưng từ lúc học trung học, cô đã được xếp vào hàng “Những cô nàng lăm chiêu rồi.”

Lần này... rút cuộc cô bị làm sao vậy?

Tiểu Do hoàn toàn không giống với dáng vẻ bề ngoài của mình, cô chỉ cầm đầu cầm cổ vào ăn, thời gian đầu mà đi thăm dò lời nói, sắc mặt để đưa ra phán đoán chuẩn xác hơn chứ?

“Hi! Hi! Cũng tạm được!” cô vừa gật đầu như cối giã, vừa cầm một miếng bánh nướng trứng nhét vào mồm, nhai nhồm nhoàm ngon lành. Cũng chẳng biết là cô đang khen cái món ăn đang bị cô nhai trong miệng ngon, hay là đang khen việc Hạ Nặc Kỳ thích một anh chàng vừa mới quen là chuyện rất tự nhiên nữa.

Bực tức hút một ngụm Cocacola, Hạ Nặc Kỳ nhìn bộ dạng ăn như hùm, như sói của cô bạn tốt, thiếu não thở một hơi dài.

Xem ra lần sau nếu muốn bàn chuyện gì quan trọng, tuyệt đối không thể chọn địa điểm nói chuyện là nơi có đồ ăn được.

Đây là thất bại của Hạ Nặc Kỳ, kết giao với một người bạn tốt mà có quá nhiều điểm chung với bản thân mình.

Nhưng dường như Tiểu Do không phát hiện rằng mình chỉ cầm đầu cầm cổ vào ăn mà không quan tâm gì đến “con say nắng” của bạn, cô vừa vui vẻ ăn uống, vừa giục Hạ Nặc Kỳ: “Hạ Nặc Kỳ, cậu mau ăn đi, nếu không ăn, một mình tớ ăn hết đấy.”

Bỗng nhiên, xung quanh náo loạn, mọi người gào rú lên...

“Woa, đẹp trai, đẹp trai quá! Cậu xem kia, mau xem kia!”

“Anh ấy là Mục Dĩ Tinh Xuyên, anh ấy là Bạo Long điện hạ, danh thủ đua xe nổi tiếng trong thần thoại! Đến bây giờ, ngoài thần rồng Lam Ứng thấy đầu không thấy đuôi có thể so bề cao thấp với anh ấy ra, thì hầu như không có ai là đối thủ của anh ấy!”

“Dĩ man con ngoan hơn nữa! Quan trọng hơn cả đó là, anh ấy là con nuôi của ông David – chủ tịch hội đồng của công ty nổi tiếng “Total Media”! Anh ấy là mẫu bạn trai hoàn hảo trong lòng bao cô gái trẻ!”

Hạ Nặc Kỳ quay đầu nhìn ra cửa, thấy một anh chàng mặc bộ quần áo đua xe đang tiến về phía cô.

Trong quán ăn ồn ào náo nhiệt, dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh chàng mặc bộ quần áo đua xe đó, thậm chí có một số cô gái trẻ còn chen hẳn lên trên, kéo lấy anh ta, đòi anh ta kí tên và chụp ảnh lưu niệm.

“Mục Dĩ Tinh Xuyên?” Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc nhìn anh ta, khẽ chau mày, “Sao mình lại đen đui thế chứ...”

Mục Dĩ Tinh Xuyên lách ra khỏi đám người xung quanh, thờ ơ bước đến bên cạnh Hạ Nặc Kỳ, cúi người ghé sát vào tai cô, giọng anh vô cùng dịu dàng: “Ê, em có nhớ anh không?”

Xung quanh vang lên những tiếng “Ồ” ngạc nhiên, dường như họ không dám tin vào tai mình nữa. Tiểu Do cũng bị shock mạnh, há hốc mồm ra, không thốt được nên lời.

“Hic...” Hạ Nặc Kỳ đàn mặt ra, “Anh lại giờ trò gì vậy?”

Còn chưa đợi cô kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra thì hơi nóng ở bên tai đã biến mất từ lúc nào.

Kéo chiếc ghế trống ở bên cạnh rồi ngồi xuống, khuôn mặt đẹp trai của Mục Dĩ Tinh Xuyên khẽ nở một nụ cười làm mê hoặc lòng người: “Thật sự là vô tình mà gặp, cũng đủ để chứng minh chúng ta có duyên rồi...”

Hạ Nặc Kỳ hậm hực cong môi lên: “Đúng thế, tôi đúng là không gặp may... chỉ sợ là tôi còn chưa kịp ra khỏi đây, thì đã bị ánh mắt đố kỵ của đám con gái quanh đây giết chết rồi...”

“Ha ha ha... thì ra cô cũng biết sức ảnh hưởng của tôi thế nào rồi à!” Đôi mắt hoa đào của anh toát lên vẻ đắc ý, Mục Dĩ Tinh Xuyên cười nắc nẻ, “Bây giờ có phải cô cảm thấy rằng được làm bạn gái tôi thật quả là may mắn?”

Anh vừa dứt lời, mọi người ở bốn phía vẫn đang gắng hết sức lắng nghe ngạc nhiên đến mức há to hết mồm ra, bộ dạng Tiểu Do thì như là sắp ngất đến nơi.

“Anh đúng là nhạt nhẽo” Hạ Nặc Kỳ cười khẩy, hắng giọng mấy tiếng, rồi không thèm để ý đến anh ta nữa.

Tiểu Do ngồi bên cạnh, người cứng đờ như sắp bị hóa thạch, đột nhiên mặt mày hớn hờ, mỉm cười nhìn Mục Dĩ Tinh Xuyên, rồi lại quay nhìn sang Hạ Nặc Kỳ, sau đó tỏ vẻ vô cùng phản kích.

“Được! Quyết định thế này đi! Để chúc mừng cuộc gặp gỡ của chúng ta, Bạo Long điện hạ chụp với tôi một bức ảnh kỉ niệm, rồi đích thân kí tên vào nữa!”

Hạ Nặc Kỳ suyt nữa thì ngất, méo máo nằm bò ra bàn.

Mục Dã Tinh Xuyên mỉm cười duyên dáng: “Kí tên, chụp ảnh đều được, nhưng tôi có một lời mời.”

“Lời mời gì?” Tiểu Do vênh tai lên, giống hệt như con thỏ Bugs Bunny luôn thích chõ mũi vào chuyện của người khác.

Mục Dã Tinh Xuyên từ tốn nói ra mục đích của mình: “Tuần sau, cùng tôi đi dự một party.”

“Party?” Hạ Nặc Kỳ vội vàng lắc đầu. Cô không thể tham gia.

Nhưng cái đồ hại bạn hại bè Tiểu Do đã nhanh hơn cô một bước, thay cô gật đầu đồng ý, lại còn thành khẩn thề thốt: “Chúng tôi nhất định sẽ ăn mặc thật là đẹp, nhất định sẽ không để Bạo Long điện hạ mất mặt đâu.”

“Vậy thì tốt quá, đến lúc đó không gặp không về!”

“Được!” Tiểu Do mặt mày hớn hờ hờ lên. Hạ Nặc Kỳ ngồi bên cạnh, cứng họng không biết làm thế nào để phát ra tiếng.

Cũng lúc đó, hai cô gái ăn mặc, trang điểm rất sành điệu đứng ở góc tối đằng kia nghe lén, mặt lộ rõ vẻ hậm hực và ghen tị.

“Chúng ta phải mau quay về nói cho Mai Khả Lâm, hai con nha đầu thói dâm dụ đồ Bạo Long điện hạ này chết chắc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thứ 7, ngày mùng 7 tháng 8, trời mưa.

Trong một lần tình cờ, tôi đã đi nhầm vào một con ngõ dài và hẹp, thế là tôi phát hiện ra một cửa hàng đồ lưu niệm nằm sâu trong ngõ... - Aglaia. chủ cửa hàng nói Aglaia là tên của nữ thần ánh sáng trong thần thoại Hy Lạp. Nhưng, tôi thích gọi cửa hàng đó là “Đồng hồ cát tình yêu”, vì ở đây chủ quán dùng những hạt cát đủ sắc màu để làm nên những chiếc đồng hồ cát khác nhau, mỗi chiếc đồng hồ cát đều dựa vào yêu cầu của khách hàng để tạo nên độ dài thời gian nhất định.

Tôi đã len lén thu gom được một túi những hạt cát nhỏ màu trắng sữa để đưa cho ông chủ, hy vọng có một ngày Vũ có thể tìm thấy cửa hàng đồ lưu niệm này, hơn nữa có thể dùng cát của tôi để làm một chiếc đồng hồ cát, như vậy anh ấy có thể phát hiện ra rằng nếu dùng túi cát đó để làm thành đồng hồ cát thì thời gian sẽ là 8 phút 40 giây, tức là 520 giây.

520... Em yêu anh.

Tôi biết làm như vậy thật là trẻ con, nhưng tôi tin rằng anh ấy sẽ thực hiện ước mơ đẹp đẽ của tôi.

Chiếc túi cát đó, tôi nghĩ vào một ngày nào đó anh ấy cuối cùng cũng tìm ra, giống như hai người được duyên số sắp đặt vậy, dù không cần nói cho anh ấy biết rằng tôi ở đâu đợi anh ấy, thì nhất định anh ấy cũng xuất hiện. Tôi luôn tin rằng, vì ngày đó, tôi có thể đợi, tôi tự nguyện đợi, mãi chờ đợi...

Vân Phi

01

Buổi chiều.

Nước chảy lờ lững, những đám cỏ xanh mượt đẹp đẽ, căn phòng nhỏ tràn ngập mùi hương ngào ngạt như thấm vào lòng người. Hạ Nặc Kỳ lau những giọt mồ hôi ở trên trán, nhìn lên biển hiệu của căn nhà nhỏ, cô thở một hơi nhẹ nhõm: “Cuối cùng mình tìm thấy rồi!”

Vì Tiểu Do đã mang lại cho cô một phiền phức là phải đi dự Party, nên để bồi thường, Tiểu Do đã đề xuất ra một số cách để cô có thể tiến một bước trong việc tiếp cận Lam Tịnh Vũ, đồng thời có thể kiểm nghiệm lại tình cảm của mình.

Sau khi Tiểu Do lục lọi một hồi, làm loạn mọi thứ lên, chẳng biết thế nào cô ấy lại gỡ nhật ký của Vân Phi ra xem, kết quả là may mà còn tìm được một cách khả quan!

Quả thật cái cửa hàng Aglaia mà Vân Phi ghi trong nhật ký thật không dễ tìm chút nào, cô đi một đoạn đường rất dài, cuối cùng mới nhìn thấy cái biển hiệu cửa hàng đã bị ánh mặt trời đốt cháy biến thành màu nâu nhạt.

Uống một ngụm CocaCola mát lạnh, Hạ Nặc Kỳ thích thú híp mắt lại.

Một con chó nhỏ đang nằm ngủ ở góc nhà, cô rón ra rón rén đi tới, nhẹ nhàng vuốt lên bộ lông mềm mượt trên người nó: “Ngoan, bé con, nói cho chị biết, anh ấy có xuất hiện không?”

Con chó nhỏ đang chìm trong giấc ngủ bỗng tỉnh giấc, vui mừng vẫy vẫy đuôi.

“Minh biết hôm nay anh ấy sẽ xuất hiện, dự cảm này rất là mạnh, vì, chị tin rằng, nếu hai người mà có duyên, thì không cần nói em ở đâu đợi anh, nhất định anh ấy cũng xuất hiện.”

Hạ Nặc Kỳ đứng dậy, mỉm cười đẩy cửa bước vào trong cửa hàng đồ mỹ nghệ.

Chủ cửa hàng là một bác trông rất hiền hậu, nhìn thấy có khách đi vào, ông vội cười tí mắt hỏi: “Cháu cần gì vậy?”

“Cháu muốn xem...”

Hạ Nặc Kỳ đặt lon nước ngọt có ga lên tủ kính thủy tinh trong suốt, sau đó, cô mở to mắt nhìn qua một lượt những túi cát mịn bày trên tủ.

Màu tím, màu xanh, màu cam, màu đỏ... tất cả các màu sắc đều có hết, duy chỉ không có loại cát màu trắng sữa như Vân Phi nói.

Lẽ nào để đây lâu quá rồi, nên đã bị ông chủ bán đi cho người khác?

Hạ Nặc Kỳ do dự nhìn chủ quán, sau đó mới dám mở miệng: “Cháu muốn đặt làm một chiếc đồng hồ cát.”

Đương nhiên là có thể, thế cháu muốn nó chảy hết trong 30 giây hay là một phút.

“8 phút 40 giây.”

“Ý là 520 đúng không?” Chủ cửa hàng cười hiểu biết, “Nếu vậy đồng hồ cát phải làm to một chút, nếu không thì không có cách nào để kéo dài khoảng thời gian như vậy. Còn nữa, cháu thích bình thủy tinh và cát màu gì?”

“Là loại cát màu trắng sữa, đã từng được một cô gái có mái tóc dài xinh như công chúa gửi ở đây rồi ạ, cháu muốn...”

Hạ Nặc Kỳ còn chưa nói dứt, cánh cửa của cửa hàng bỗng mở toang ra, một người con gái trên người nồng nặc mùi nước hoa, ăn mặc quái dị, vênh vác như một bông hoa hướng dương, tóc nhuộm màu nâu đỏ đang đi vào.

Sao nhìn lại quen như vậy? Hạ Nặc Kỳ nhìn người con gái đó, không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu. Người con gái đó cũng dò xét nhìn Hạ Nặc Kỳ một hồi, húng hắng một tiếng, ra vẻ ngạo mạn vô cùng.

“Ông chủ, tôi muốn một chiếc đồng hồ cát.” Cô gái xinh đẹp đó bằng một giọng the thé hét lớn, “Ông mau làm đi, tôi cần gấp.”

“Cái này...” Ông chủ nhìn Hạ Nặc Kỳ, sau đó lại nhìn người con gái kia, “Xin lỗi, đã có khách đặt trước rồi, tôi phải làm cho cô ta trước, sau đó mới giúp cô được...”

“Ông nói nhiều như vậy làm gì, tôi sẽ trả giá gấp đôi.” Nói xong, cô gái xinh đẹp kia móc ra một nắm tiền, vút lên bàn, “Đủ chưa?”

Ông chủ cửa hàng lắc đầu: “Đây không phải vấn đề tiền nong...”

“Vậy ông muốn thế nào?” Cô gái xinh đẹp tức giận, mắt đỏ ngầu hằn lên vẻ giận dữ.

“Tôi muốn phải có đồng hồ cát trước cô ta!”

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu. Trên đời này loại người nào cũng có, cô đồng tình với ông chủ ở đây.

Việc chế tạo đồng hồ cát vốn là một thú vui tao nhã, có người lại dùng tiền để đong đếm nó, điều này thật khó chịu!

Xem ra, việc lựa chọn hôm nay để “ngẫu nhiên gặp mặt” với Lam Tịnh Vũ là một sai lầm, vì có người khách không mời mà đến này làm náo loạn.

“Ôi!” Hạ Nặc Kỳ than lên đầy khó chịu, “Ông chủ, cháu có thể đợi, ông chủ cứ làm cho cô gái này trước đi!”

Ông chủ cửa hàng gạt đầu cảm kích: “Cảm ơn cô.” Sau đó mau chóng giúp cô gái kia chọn cát.

Cô gái kia đắc ý nhìn Hạ Nặc Kỳ, Hạ Nặc Kỳ chỉ thấy mơ hồ.

Đợi chờ là dài lâu, cũng là một việc thử thách sự kiên nhẫn của con người.

Hạ Nặc Kỳ chán nản cầm lấy lon Coca còn đang uống dở, vừa nhâm nhi một ngụm thì mũi bất chợt bị nổi ngứa.

Thật khó chịu! Hạ Nặc Kỳ gãi gãi mũi, kết quả khiến cô càng cảm thấy ngứa hơn, giống như có một chiếc lông đang không ngừng phe phẩy trước mũi cô.

Cứ như vậy, cuối cùng cô không chịu được...

“Hắt xì!”

Một tiếng hắt xì kinh thiên động địa vang lên, Coca trong miệng cô cũng theo đó mà phun ra. Hạ Nặc Kỳ suýt nữa chảy cả nước mắt, lẽ nào có người đang chửi cô chẳng?

Đột nhiên một bàn tay thô bạo nắm lấy cổ áo cô.

“Á!” Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy chủ nhân của cánh tay này chính là cô nữ sinh vô lễ kia và trên đầu, trên mặt cô ấy đầy những giọt Coca, điều khiến cô khiếp sợ hơn nữa đó là, đôi mắt kẻ macara màu sẫm sau khi dính nước đã nhòe hết cả, trông vô cùng thảm hại.

Trời ơi! Lẽ nào do cái hắt xì vừa rồi của cô gây ra sao? Sao cô ta kém may mắn vậy, chỉ một cái hắt xì cũng để lại hậu quả lớn như vậy.

Hạ Nặc Kỳ nuốt nước bọt và nói một cách khó khăn: “Xin, xin lỗi, tôi không cố ý, là do mũi tôi ngứa quá.”

“Mũi cô ngứa sao? Tôi thấy là cô ngứa đòn thì có!” Giọng nói của cô nữ sinh này cao đến mức có thể lật đổ cả quán hàng lưu niệm này, “Cô biết tôi tốn bao tiền với số mỹ phẩm này không? Đồ đáng chết, cô đã hủy hoại cuộc hẹn của tôi rồi! Cô biết không hả?”

Do bản thân không cố ý, Hạ Nặc Kỳ lắc lắc đầu: “Hay là để tôi bồi thường cho cô.”

“Không cần cô đền!” Cô gái xinh đẹp quát mắt lên “Dù có đền, thì cô cũng đền không nổi đâu.”

Nói xong, cô ta không do dự mà tát Hạ Nặc Kỳ một cái.

Người Hạ Nặc Kỳ run lên, trên mặt lộ rõ sự bức tức, nước mắt cũng trào ra, nhất thời quên mất nên phản ứng thế nào.

“Cô thật ngốc nghếch! Cứ im lặng để người ta đánh mình như vậy sao?” Một giọng nói quen thuộc quát lên như gió rít bên tai cô, Hạ Nặc Kỳ mở to mắt, thấy Mục Dã Tinh Xuyên đang đứng trước mặt, vừa dùng một tay nắm chặt tay cô nữ sinh kia, vừa vút ra một nắm tiền: “Mai Khả Lâm, cô cố tình bảo chúng gọi tôi đến đây là vì muốn tôi thấy khả năng đánh người của cô sao? Cô hãy lau sạch người mình đi!”

“Mục Dã Tinh Xuyên?”

“Tinh Xuyên!”

Hai âm thanh cùng lúc vang lên.

02

Hạ Nặc Kỳ không dám mở to mắt: “Sao anh lại ở đây?”

Về mặt của cô gái kia bỗng chốc thay đổi, thái độ hung hãn biến mất, cô nhanh chóng rút giấy ăn từ trong túi ra, lau hết mỹ phẩm trên mặt, sau đó giọng ngọt xớt nói: “Tinh Xuyên, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Hạ Nặc Kỳ nghe xong câu nói đó bỗng thấy nổi da gà.

Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, ít lâu sau, một đám nữ sinh đến vây lấy cửa hàng lưu niệm bé xíu, mọi con mắt đều hướng về Mục Dã Tinh Xuyên.

Bộ dạng Mai Khả Lâm không còn nghênh ngang ngạo nghễ như lúc đầu nữa, rồi ra vẻ tội nghiệp, chớp chớp mắt nhìn Mục Dã Tinh Xuyên. “Tinh Xuyên à, anh hiểu lầm em rồi, cô ta cố tình ức hiếp em. Chỉ là em nghe nói đồng hồ cát ở đây có thể gìn giữ được tình yêu, nên em mới gọi anh đến để chọn, kết quả là đưa con gái này cố tình phun Coca vào mặt em... Anh xem quần áo em bẩn hết rồi nè.”

“Đúng vậy, đúng vậy, từ trước đến nay Khả Lâm đâu thèm chấp mấy chuyện vặt vãnh, nếu không vì tại cô ta quá đáng ghét, thì Khả Lâm đã không dám phải cô ta.” Một đứa con gái bên cạnh nói chen vào.

“Đúng vậy đây! Hạng người như cô ta vừa nhìn đã biết chẳng ra gì rồi, làm sao có thể sánh với chị cả của chúng ta được!”

Một đám con gái vây quanh Mục Dã Tinh Xuyên, mỗi người chêm vào một câu, cứ như là hiểu Hạ Nặc Kỳ rõ lắm. Còn Mai Khả Lâm lại đứng ở một góc khuất mà Mục Dã Tinh Xuyên không nhìn thấy, nhìn Hạ Nặc Kỳ với vẻ mặt khiêu khích. Thật khiến Hạ Nặc Kỳ tức chết mất.

Thấy như vậy, Hạ Nặc Kỳ cũng chẳng muốn nói gì nữa, quay người chuẩn bị đi khỏi đó. Cô vừa đi được hai bước, liền bị một người kéo cánh tay lại.

“Cô ở lại đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Mục Dã Tình Xuyên vừa dứt lời, thì đám con gái mặt ai nấy đều lạnh băng băng, bắt đầu ném vô số ánh mắt hăm hực về phía kẻ gặp xui xẻo... Hạ Nặc Kỳ.

Hạ Nặc Kỳ không mấy thiện cảm nhìn anh ta: “Anh bạn ơi, chúng ta đâu có quen biết gì...”

“Ai nói vậy chứ, em là bạn gái của anh! Lẽ nào em quên rồi sao?” Mục Dã Tình Xuyên cười tít cả mắt.

“Tôi đồng ý từ lúc nào vậy? Thậm chí đến tên của tôi anh còn không biết nữa là?”

“Ai nói vậy chứ?” Mục Dã Tình Xuyên cười sung sướng, “Em tên là Hạ Nặc Kỳ, cao 1m57, nặng 42kg, thích ăn đồ cay... có cần anh kể hết mọi chuyện của em từ nhỏ đến lớn không?”

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc gãi gãi đầu: “Anh điều tra ở đâu mà rõ như vậy?”

Mục Dã Tình Xuyên vỗ vỗ vào ngực: “Chỉ cần có trái tim, thì tất cả đều có thể làm được.”

“Cứ cho là như vậy đi, nhưng tôi đâu có đồng ý làm bạn gái của anh, hơn nữa anh cũng đâu thật lòng, không phải vậy sao? Anh chỉ là thích khiêu chiến, chỉ thích giành được tất cả mọi thứ mà đối thủ cạnh tranh của anh có, thế nên mới mù quáng xin tôi làm bạn gái của anh! Chứ thực ra đâu thích tôi!”

“Lúc đầu đúng là tôi nghĩ như vậy, nhưng...” Mục Dã Tình Xuyên lắc đầu, ánh mắt anh tỏ rõ sự chân thật, “Không biết bắt đầu từ khi nào, anh phát hiện ra, anh thực sự rất thích em.”

Hạ Nặc Kỳ đứng ngệt ra.

Đám con gái bắt đầu nhốn nháo, thậm chí có đứa còn giơ nắm đấm lên như chuẩn bị đánh nhau to, Mai Khả Lâm thì mặt mày xám ngắt, định mở miệng gầm gào lên, nhưng Mục Dã Tình Xuyên đã đưa mắt ra hiệu bọn họ không được cất lời của anh, nên tất cả mọi người đều không dám động chân động tay.

“Không có ai nói với em rằng, tên cửa hàng này là Aglaia sao? Tên của cửa hàng còn có một hàm ý sâu xa khác, đó là nếu hai người không hẹn mà gặp nhau ở đây, thì chắc chắn là họ có duyên.”

“Tôi biết.” Hạ Nặc Kỳ lí nhí nói, “Tôi cũng vì lí do này, nên đến đây để đợi Lam Tịnh Vũ.”

Đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người của Mục Dã Tình Xuyên chợt ánh lên một nỗi buồn vô hạn, nhưng rất nhanh sau đó đôi môi anh lại cong lên nói: “Nhưng em đã gặp anh trước mà.”

Hạ Nặc Kỳ đứng ngây ra, trong chớp lát ánh mắt của cô bị thu hút bởi một thứ.

Rút cuộc là thứ gì vậy?

Dù cô cũng không thể giải thích được, nhưng thực sự cô thấy như có một thứ ánh sáng nhấp nháy chói lóa chiếu thẳng vào mắt.

Hạ Nặc Kỳ ngay lập tức quay mặt về phía bên cạnh, ấp úng nói: “Nhưng nhất định tôi sẽ đợi, cho đến khi người đó xuất hiện...”

Đôi mắt Mục Dã Tình Xuyên ánh lên một tia sáng óng ánh như đá quý, cười lớn, tựa như muốn dùng nụ cười tươi roi rói này để che lấp đi vẻ buồn bã trong đôi mắt của mình: “Nếu như anh ta không bao giờ xuất hiện thì sao?”

“Tôi không biết!” Hạ Nặc Kỳ bối rối lắc đầu, “Có lẽ là sẽ tiếp tục đợi.”

“Thì ra là vậy, anh hiểu rồi” Ánh mắt Mục Dã Tình Xuyên không thể che giấu thêm được nữa vẻ trầm buồn lộ hẳn ra, cứ như là mảnh sứ trong chốc lát mất đi màu sắc, nhưng, đứng đối diện với Hạ Nặc Kỳ, anh vẫn mỉm cười, “Em cứ ở yên đây mà đợi cái người có lẽ là sẽ không bao giờ xuất hiện ấy, anh tin rằng, em sẽ mau nản chí, rồi trở về bên cạnh anh ngay thôi!”

Anh nhếch mép, sau đó quay về phía Mai Khả Lâm nói: “Nhân tiện nói luôn, Hạ Nặc Kỳ là người đi cùng tôi đến dự bữa tiệc của cô. Nếu cô dám làm tổn thương cô ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Nói xong, anh nháy mắt, rồi quay đầu bỏ đi.

Hạ Nặc Kỳ đứng tần ngần, lúc sực tỉnh thì phát hiện ra mình bị một đám con gái mặt mày hung dữ, bặm trợn do Mai Khả Lâm dẫn đầu bao vây xung quanh.

“Các người... định làm gì?” Khó khăn lắm cô mới nuốt được nước bọt, Hạ Nặc Kỳ kéo chặt cổ áo lại để bảo vệ cái thân hình yếu đuối của mình trước sự uy hiếp của đám người này.

Gió nhẹ, nắng vàng. Trong cái thời tiết như thế này người ta thấy tinh thần thật sảng khoái. Hạ Nặc Kỳ thì lại đang mếu máo cầu xin thượng đế: “Xin người trong thời khắc này, cho tôi chết đi! Tôi không muốn sống nữa! Tôi bằng lòng rời xa thế giới đẹp đẽ này!”

Đáng tiếc là, thượng đế không nghe thấy tiếng cầu xin thảm thiết của cô, vì cô còn nhìn thấy rõ đám con gái đang bao vây uy hiếp cô vẫn lù lù ngay trước mắt.

“Im mồm! Chúng tôi sẽ không làm gì cô đâu! Chỉ muốn cảnh cáo cô, Tình Xuyên là của tôi, tốt nhất cô tránh xa anh ấy ra.” Mai Khả Lâm tức giận trừng mắt nhìn cô, hai tay chống nạnh, đánh giọng cảnh cáo, “Không ngờ rằng làm thế này cũng không khiến Tình Xuyên ghét cô, hôm nay coi như cô gặp may! Nhưng, tốt nhất cô nên biết điều, đừng có dụ dỗ Tình Xuyên, không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

“Tôi quyến rũ Tình Xuyên? Cô có nhầm không vậy? Tôi chỉ muốn tránh càng xa anh ta càng tốt, mỗi lần tôi gặp anh ta là lại xảy ra chuyện không hay.” Hạ Nặc Kỳ buồn bã nói.

“Sao? Cô không phục sao?” Mai Khả Lâm chau mày nhìn Hạ Nặc Kỳ, rồi lại đe dọa, “Tôi không quan tâm cô phục hay không phục, tóm lại, đừng có để tôi thấy cô ở cạnh Tình Xuyên nữa! Nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cô phải trả giá đắt!”

Nói xong, Mai Khả Lâm dẫn đám con gái cùng lớp bỏ đi, đến ngay chiếc đồng hồ cát lúc này đặt làm cũng không thèm lấy. Ông chủ cửa hàng đứng như phỗng ở bên cạnh không biết làm thế nào đành thờ dãi: “Sao bây giờ bọn trẻ lại trở nên như vậy!”

Hạ Nặc Kỳ sờ chiếc kẹp tóc ở trên đầu, nụ cười của cô thuần khiết như thiên sứ: “Không sao đâu ạ, chiếc đồng hồ cát này để cháu lấy.”

Ông chủ cửa hàng tỏ vẻ cảm kích đưa chiếc đồng hồ cát đã được làm xong cho cô, rồi không ngừng cảm ơn: “Cảm ơn cháu, bác sẽ bán rẻ cho cháu.”

Hạ Nặc Kỳ thò tay ra, nhẹ nhàng lấy đầu ngón tay xoa xoa vào cái lỗ hồng nằm trên cái bình thủy tinh đựng những hạt cát mịn, cô mím môi, vẻ mặt lộ rõ sự thất vọng: “Cứ hy vọng có thể gặp người đó, đến giờ này mà vẫn chưa xuất hiện!”

Thời tiết bỗng thay đổi, không biết từ lúc nào, mặt trời biến mất, những đám mây vốn dĩ trắng tinh khiết giờ chuyển sang màu xám xịt, chầm chậm trôi trên bầu trời đen kịt. Gió mang hơi lạnh của những hạt mưa mát lạnh thổi vào trong cửa.

Hình như sắp mưa rồi, xem ra thì, cô phải quay về thôi, không thể đợi thêm nữa.

Người đó... hôm nay, có lẽ sẽ không xuất hiện...

Cảm giác thất vọng từng chút từng chút một lần chiếm trong lòng Hạ Nặc Kỳ. Cô nắm chặt chiếc đồng hồ cát trong tay, chuẩn bị đi về.

Nhưng đúng lúc cô vừa quay lưng định đi, thì ở cửa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Đúng lúc cô ngược mắt lên nhìn, thì thấy miếng thánh giá thạch anh đang đứng đưa trước ngực anh chàng mặc bộ quần áo trắng ánh lên ánh sáng bảy sắc cầu vồng lấp lánh.

“Lam Tịnh Vũ?” Toàn thân Hạ Nặc Kỳ cứng lại, cô dụi dụi mắt, khi biết đây không phải là mơ, cô mới kinh ngạc lấy tay bịt miệng lại.

Đúng là anh ấy! Vào giây phút cuối cùng cô định rời đi, anh ấy như một kỳ tích xuất hiện trước mắt cô.

“Hai người nếu như có duyên, thì dù không nói cho anh ấy biết là mình ở đâu đợi anh ấy, anh ấy nhất định sẽ xuất hiện.”

04

Ngoài cửa hàng, vang lên tiếng sấm đùng đoàng.

Ông chủ cửa hàng vẫn đơn đã thân thiện như vậy, cười nói: “Cháu muốn mua gì vậy?”

Lam Tịnh Vũ lạnh nhạt gật đầu: “Cháu chỉ đến xem chơi thôi.” Sau đó, đi về phía cái tủ, lúc đi qua Hạ Nặc Kỳ, anh ngạc nhiên đứng lại, ánh mắt thờ ơ nhìn cô, “Thì ra cô cũng ở đây.”

“Đúng vậy.” Hạ Nặc Kỳ sững người nhìn chằm chằm vào anh, cảm giác như lúc này toàn bộ sức lực của cơ thể bị rút sạch.

Lúc này, trong lòng cô ngập tràn bao cảm xúc lẫn lộn phức tạp không thể dùng từ ngữ để diễn đạt, có một thứ tình cảm không tên cứ chực trào ra...

Thì ra là gặp thật, cứ thế mà gặp. Đây chẳng phải chứng minh thực sự giữa cô và anh tồn tại một thứ duyên phận mà đến cả Văn Phi cũng không thể thay thế được đây sao?

Hạ Nặc Kỳ mím chặt môi, ngón tay khẽ run lên, máu trong người cô như đang sôi lên, trước mắt cô dần dần hiện ra đám sương mù màu trắng, trong khoảnh khắc cô bất chợt nhìn không rõ hình dáng của anh. Cô hỏi trong gấp gáp: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi!” Lam Tịnh Vũ nhìn thẳng vào cô, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của anh hiện ra một nụ cười ấm áp, “Từ sáng sớm lúc tôi đến kí túc xá lấy đồ, vô tình nhìn thấy một loại đồng hồ cát rất đẹp ở chỗ chú quản lý kí túc. Sau khi chú ấy nói cho tôi biết chỗ để đào cát mịn ở đâu, tôi liền đi gom được một ít, muốn nhờ ông chủ đây làm cho một chiếc đồng hồ cát đặc biệt.”

Anh vừa nói, vừa thích thú cười rạng rỡ như một đứa trẻ con nhận được quà, gói túi cát mịn màu trắng sữa trong tay lên.

Cát màu trắng sữa... Hạ Nặc Kỳ ngây người.

Cô lặng lẽ chăm chú nhìn anh, khuôn mặt màu hồng nhạt của anh bị ánh hoàng hôn nhuộm lên màu ảm áp.

“Tại sao lại là cát màu trắng sữa?” Cô lí nhí hỏi, giống như là đang tự mình nói với mình.

Đôi mắt của Lam Tịnh Vũ sáng lên long lanh: “Màu này rất giống với màu sắc trên người cô ấy.”

Cô ấy? Lòng Hạ Nặc Kỳ đau xót. Cô ấy mà anh ấy nói không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Vân Phi!

Những hạt mưa ngoài cửa rơi lộp độp trên những chiếc lá xanh sẫm, sau đó lã chã lã chã rơi xuống mặt đất, rồi những giọt nước trong veo như thạch anh lại bắn tóe lên, không khí vô cùng trong lành.

Hạ Nặc Kỳ trầm tư nhìn anh, cô khẽ chu môi lên.

Cô nhẹ nhàng nói, giọng hơi run run: “Vậy anh biết không? Tên của cửa hàng này là Aglaia, là tên của nữ thần ánh sáng trong thần thoại Hy Lạp, nhưng tôi thích tên gọi cửa hàng này là “Đồng hồ cát tình yêu”, vì chủ của cửa hàng này dùng những nắm cát đa dạng đủ màu sắc để làm thành những chiếc đồng hồ cát khác nhau, mỗi chiếc đồng hồ cát đều dựa vào yêu cầu của khách hàng mà định lượng độ dài của thời gian.”

“Còn anh? Anh muốn dùng số cát này để làm thành chiếc đồng hồ cát chảy trong bao lâu?” Hạ Nặc Kỳ hỏi.

Lam Tịnh Vũ trầm tư một lát: “Tôi muốn dùng số cát này làm ra một chiếc đồng hồ cát chảy trong thời gian là 8 phút 40 giây, chính là 520 giây.”

Hạ Nặc Kỳ thờ thẩn, chiếc kẹp tóc bông hoa tuyết trên đầu ánh lên tia sáng cô độc lẻ loi. Cô cứng đờ người đứng một chỗ, môi mím chặt quá đỗi khiến cô hơi đau.

Quả nhiên đó là con số để thể hiện “Anh yêu em”!

Lúc này, cô phải vui cho Vân Phi mới đúng chứ, nhưng tại sao cô không những không thể cười được, mà lòng còn cảm thấy đau nhói vậy?

Mưa, vẫn cứ rơi, xung quanh bao phủ một mùi hương không tên.

Ánh đèn mờ mịt, tất cả cứ mơ mơ màng màng, không biết từ lúc nào trong cửa hàng bật một bản nhạc đồng quê nhẹ nhàng.

Rất lâu sau, tiếng của ông chủ cửa hàng phá tan bầu không khí trầm mặc: “Cháu có chắc muốn dùng túi cát trắng này để làm đồng hồ cát chứ?”

“Có ạ, dùng cái này, thời gian là 520 giây.” Lam Tịnh Vũ gật gù đầu.

“Thật là xin lỗi quá!” Ông chủ cửa hàng lắc đầu tiếc nuối, “Túi cát này ít quá, không đủ để làm đồng hồ có thời gian dài như vậy.”

“Vậy sao?” Lam Tịnh Vũ buồn bã.

Hạ Nặc Kỳ đứng đó lặng lẽ quan sát anh, rất lâu sau, cô nhẹ nhàng nói: “Chúng ta cùng đi tìm cát, tìm đủ số cát có thể kéo dài thời gian đến 520 giây.”

“Tìm đủ số cát?” Đột nhiên ánh mắt của Lam Tịnh Vũ nhìn về phía xa xăm, rất xa, rất xa.

Bãi biển trong cơn mưa. Từng cơn sóng biển vỗ vào bờ cát. Trên trời, từng đoàn tiếng sấm.

Hạ Nặc Kỳ bỏ giày ra, xắn gấu quần bò lên, nói với Lam Tịnh Vũ đang đi bên cạnh: “Là chỗ này, đúng không? Chỗ này có cát màu trắng sữa mà anh cần?”

“Đúng thế.”

Lam Tịnh Vũ gật đầu, đang định bỏ giày ra như cô. Hạ Nặc Kỳ ngăn anh lại: “Chỉ cần một mình tôi là đủ rồi, có một chút cát thôi mà, đơn giản như đan rổ, cần gì phải hai người phải dính bẩn chứ?”

Trong cơn mưa, Lam Tịnh Vũ hơi loạng choạng, nước mưa từ trên mặt anh chảy xuống, ánh mắt anh xuyên qua màn mưa dày đặc, lặng lẽ dõi theo cô.

Hạ Nặc Kỳ cười rạng rỡ, chạy trên bãi cát, nhẹ nhàng nắm lấy từng nắm cát bỏ vào chiếc túi đã chuẩn bị sẵn, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, những hạt mưa làm ướt mái tóc, rồi chảy qua khuôn mặt của cô.

Cách đó không xa, Lam Tịnh Vũ lặng lẽ đứng trong mưa, chăm chú dõi theo bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn ở trong mưa, ánh mắt chất chứa những nỗi niềm khó tả.

Anh nắm chặt tay lại, những giọt mưa tươi mát làm ướt mu bàn tay của anh, không chịu thêm được nữa anh chạy lên phía trước.

Chiếc quần vốn sạch sẽ của Hạ Nặc Kỳ giờ dính đầy những hạt cát nhỏ, cổ tay áo cũng vậy, nhưng tay cô vẫn vốc từng nắm cát, cẩn thận lựa chọn

những hạt cát đẹp nhất để làm đồng hồ cát, cho đến khi đôi giày thể thao màu trắng ướt nhẹp đập vào mắt, cô mới ngán người ngẩng đầu lên...

“Sao rồi?”

Lam Tịnh Vũ nhìn cô, những giọt nước mưa đọng trên cặp lông mi dày, đôi mắt trong veo sáng long lanh.

Mưa, nhẹ nhẹ rơi xuống.

Bốn phía chỉ có tiếng sóng xô vào vách đá ngầm.

Hạ Nặc Kỳ ướt như chuột lột chạy trên bãi cát, trông tá toi như một con cá không được gặp nước.

Đôi mắt sâu thẳm vô tận của Lam Tịnh Vũ ánh lên chút sắc màu, anh nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ bằng này là đủ rồi.”

Hạ Nặc Kỳ nhìn anh, nở một nụ cười: “Vậy bây giờ tôi sẽ đi bảo ông chủ, làm cho anh chiếc đồng hồ 520 giây!”

“Đồng hồ làm xong, tôi có thể làm gì để cảm ơn cô đã giúp tôi tìm cát?” Lam Tịnh Vũ nói, mắt anh rạng ngời.

Hạ Nặc Kỳ nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, cười như ranh mãnh: “Để tôi ở chỗ của anh thêm vài hôm nữa, đến lúc tôi tìm được nhà... sau đó, nấu cho tôi một bữa cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thứ 4, ngày 14 tháng 9, trời nhiều mây

Hôm nay, trên đường về nhà chúng tôi bị một bầy dê chặn ở đường đi. Trong đó, có một con dê nhỏ mang trên mình màu của thiên sứ, trắng tinh đến nỗi dường như không phải là loài vật trần tục ở thế giới này. Vừa nhìn tôi đã biết nó thuộc về tôi. Tôi cầu xin chủ chăn dê bán con dê nhỏ đó cho tôi, nhưng chủ ấy không đồng ý.

Sau đó, Vũ đã một mình đến miền quê cầu xin cái chủ đó bán con dê nhỏ cho anh, anh nói là vì người con gái mà anh yêu rất thích con dê con này, anh hi vọng có thể tặng tất cả mọi thứ đẹp đẽ trên thế gian này cho người con gái anh yêu, hơn nữa anh nói với chủ ấy rằng con dê con là niềm hi vọng của chúng tôi, vì nhìn thấy con dê con này lớn lên khỏe mạnh, thì như vậy người con gái mà anh yêu chắc chắn sẽ có hi vọng để mà tiếp tục sống tiếp.

Vũ, thật là ngốc.

Vân Phi

01

Đến lúc hoàng hôn mưa dần dần tạnh, nhân lúc mưa tạnh, Lam Tịnh Vũ và Hạ Nặc Kỳ vội vã quay trở về.

Những hạt mưa óng ánh tươi ướt những chiếc lá xanh non, mặt trăng đã lấp ló ở đường chân trời, chiếu xuống những tia sáng nhàn nhạt, lạnh lạnh.

Hạ Nặc Kỳ và Lam Tịnh Vũ nhanh chóng rào bước trên con đường nhỏ rải đá. Hai bên đường là những hàng cây ngọc lan, từng lớp từng lớp một chen chúc nhau, từng chiếc lá to bản xanh sẫm đang rì rào bay trong gió.

Thật là vui!

Hạ Nặc Kỳ mãn nguyện hít hà không khí trong lành. Cuối cùng anh ấy cũng đồng ý nấu cho cô ăn, cảm giác này thật là tuyệt.

"Cô lên trước đi." Đến dưới nhà, Lam Tịnh Vũ đột nhiên quay ra nói với Hạ Nặc Kỳ, đưa cho cô chùm chìa khóa, "Tôi đi mua một chút đồ, còn phải chuẩn bị cỏ xanh nữa, trong nhà hết rồi."

Hạ Nặc Kỳ vui mừng tung tăng bước lên tầng, sau khi mở cửa, con dê sáng nay gặm vào gót chân cô đang nhìn cô rất cảnh giác.

"Này, sao mày vẫn vậy hả? Chuyện sáng nay tao sẽ không tính toán với mày nữa! Mau tránh ra nào!" Hạ Nặc Kỳ kêu lên với con dê đang chặn ở cửa, chuẩn bị đánh cho nó một trận.

"Chỉ là nó đang đói thôi." Tiếng của Lam Tịnh Vũ vọng lại từ đằng sau.

Hạ Nặc Kỳ lúng búng như gà mắc tóc, gãi gãi đầu: "Hi hi, anh đi nhanh thật đấy!"

Lam Tịnh Vũ đặt đũa cò tươi vừa mới hái xuống trước mặt con dê: "Ăn đi."

Con dê lập tức cúi đầu xuống gặm.

"Be... be... be..."

Lam Tịnh Vũ cúi người xuống dịu dàng vuốt đầu con dê: "Ngon nào, đói lắm phải không?" Sau đó, đột nhiên quay đầu nhìn cô "Lúc này tôi đến cửa hàng tự chọn, thấy dự báo thời tiết nói là sắp có bão to..." Anh ho nhẹ một lúc, có chút xấu hổ rồi tiếp tục nói, "Xung quanh không còn gì cả, vì thế, tôi chỉ mua được hai gói mì."

Hạ Nặc Kỳ xua tay: "Không sao đâu! Mì ở đâu? Để tôi đi nấu."

Lam Tịnh Vũ đưa chiếc túi trên tay cho Hạ Nặc Kỳ.

Hạ Nặc Kỳ vui vẻ đi vào trong bếp, lôi từ trong chiếc túi Lam Tịnh Vũ vừa xách về hai gói mì ăn liền.

"Mì thịt bò kho tàu... mì xương sườn..."

Không biết từ lúc nào, Lam Tịnh Vũ cũng bước vào, hai tay thông thả đút trong túi quần, anh tựa vào cửa ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào gói mì trong tay cô rồi nói: "Chỉ có thứ này thôi, cô ăn được chứ?"

Con dê con ở ngay đằng sau anh, đang loay hoay tìm một chỗ dễ chịu ở góc tường, thỏa mãn nằm xuống nghỉ.

Hạ Nặc Kỳ quay người lại, vui vẻ cầm gói mì, lắc đầu: "Không sao đâu." Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chẳng bao lâu, trong phòng tràn ngập mùi thơm nức mũi của mì.

Hạ Nặc Kỳ sung sướng đắc ý bê bát mì đến.

Lam Tịnh Vũ hít một hơi thật sâu hít hà mùi thơm này, thấy bụng đã đói meo. Từ trước đến nay anh vốn là người không thích mì cho lắm, nhưng hôm nay lại vui vẻ ăn bát mì vừa nóng hôi hổi lại thơm phưng phức này trong lúc bão to sắp ập đến.

Hạ Nặc Kỳ mỉm cười: "Mất bao nhiêu công sức mới nấu được! Giờ có thể thưởng thức rồi!"

Nói xong, cô ngồi phịch xuống, không ngại ngừng ăn lấy ăn để.

Ăn được một lúc, đột nhiên, cô đặt đôi đũa trong tay xuống, đôi mắt cô long lanh: "Trên mép của tôi dính thức ăn, anh có nhìn thấy không?"

Lam Tịnh Vũ ngược mắt lên, thấy trên mép của cô đúng là có dính một sợi mì mềm mềm, vẫn đang đung đưa trong không trung trông thật buồn cười.

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ gạt đầu, sau đó tiếp tục cúi xuống ăn mì.

"Này!" Hạ Nặc Kỳ nhìn anh, không hài lòng, cong môi lên, "Sao anh có thể không chút động lòng như vậy?"

Lần này Lam Tịnh Vũ cũng không thèm ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: "Vậy cô muốn tôi phải thế nào?"

Bị hỏi một câu như vậy, Hạ Nặc Kỳ ngẩn người. Rất lâu sau, cô nghiêng răng, mặt dày nói: "Anh phải galant giúp tôi lau nó đi mới phải!"

Lam Tịnh Vũ ngược mắt, nhìn thấy ánh mắt vô cùng chân thật của cô.

Anh hơi bất ngờ, lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt u sầu của anh dường như ngập tràn sương sớm trong núi sâu, anh lầm bầm nói: "Giấy ăn ở trên bàn đấy."

Rất lâu sau, Hạ Nặc Kỳ không biết làm thế nào xoa xoa mũi, lắc đầu, nói: "Đúng, anh vốn dĩ không có nghĩa vụ phải giúp tôi lau nó."

Nói xong, cô rút ra một tờ giấy ăn tự lau sợi mì ở trên mép, buồn bã cúi đầu xuống.

Ở bệnh viện mùi thuốc nước nồng nặc, khiến cho mấy món ăn vốn ngon tuyệt này cũng khiến người ta trở nên khó nuốt, may mà có một cô công chúa nhỏ ở cùng với cô, có thể vừa ăn lại có thể nói cười, khiến cho thức ăn ngon hơn bao nhiêu...

Ánh mặt trời chói rọi chiếu lên bậc thềm hành lang dài đẹp, bọn họ ngồi thành một hàng, chia nhau ăn. Cô đặt miếng sườn chua ngọt rất ngon vào bát của tiểu công chúa, nhìn cô ấy ăn ngon lành. Rất nhanh, dầu mỡ đã bám đầy trên miệng của công chúa xinh đẹp...

Cô cố nhin cười hỏi: "Vân Phi, tại sao lần nào ăn cậu cũng để thức ăn dấy hết ra miệng vậy? Là thực nữ thì không thể như thế được."

Cô cười hi hi đưa tay định lau giúp cho Vân Phi, thì bị chặn tay lại...

"Ha ha, tớ không lau đâu. Nặc, cậu không cần giúp tớ lau đâu, tớ không quan tâm người khác nói tớ thế nào, chỉ cần Vũ không cảm thấy tớ luộm thuộm là được."

"Anh ta không cảm thấy cậu luộm thuộm ư?"

"Đúng thế, từ trước đến nay anh ấy đều không thấy thế. Cậu biết không? Có khi ăn thức ăn tớ còn cố ý để thức ăn dấy một ít ra mép, vì, Vũ sẽ rất dịu dàng giúp tớ lau đi... sự dịu dàng đó giống như cơn gió nhẹ thổi qua mặt biển xanh vậy, rất ấm áp rất ấm áp..."

02

Tiếng sấm rền vang, trong chớp lát bầu trời phủ đầy mây đen.

Tí tách, tí tách... chỉ trong chớp mắt, những hạt mưa lạnh lẽo chảy xuống theo cánh cửa sổ thủy tinh. Báo hiệu rằng cơn bão đã đến.

Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trên mặt cô có chút gì đó thất vọng, lại có một niềm hi vọng lúc ẩn lúc hiện: "Thực ra, mình cũng rất muốn biết cái cảm giác giống như một cơn gió nhẹ thổi qua mặt nước biển màu xanh, rất ấm áp rất ấm áp là thế nào."

Một tia chớp xoẹt ngang qua chân trời. Căn phòng mù mịt lóe lên ánh sáng màu trắng, chiếu sáng khuôn mặt Hạ Nặc Kỳ.

Trong phòng bao trùm một bầu im lặng, bên ngoài gió gào thét điên cuồng, càng lúc càng to, cứ như là muốn đập tan cửa sổ mà chui vào!

"Thôi bỏ đi"

Hạ Nặc Kỳ bỏ bát mì xuống, cười một tràng quái dị "ha ha ha ha", sau đó nhún vai, bối rối nói với Lam Tịnh Vũ: "Không biết tại sao, giống như có phép thuật vậy... thật kì lạ, cứ ngồi trước mặt anh là tôi không thể nhịn được cười, muốn chọc cho anh cười... mặc dù chẳng bao giờ anh phản ứng lại, mặc dù thất vọng, nhưng dường như tôi cũng không có cách nào mà không thể không cười với anh được..."

Lam Tịnh Vũ buồn bã.

Một trận sấm rền thấu trời xanh, trong tiếng sấm đùng đoàng, cuối cùng trận mưa gió cuồng phong cũng ập đến. Từng cơn gió điên cuồng cuốn tung bụi mù từ bốn phương tám hướng ủa về tập kích.

"Không phải ai cũng có thể khiến anh cảm thấy vui vẻ đâu, nhưng mà tôi có thể! Anh mà ở cạnh tôi thì chỉ cần nghĩ rằng tôi sẽ luôn làm anh vui, không cần phải nghĩ đến những chuyện buồn bã khác, mãi mãi không được nghĩ đến, được không?" Hạ Nặc Kỳ nhìn Lam Tịnh Vũ, cười nói.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn màu cam, không khí trầm lắng bao trùm giữa hai người.

Lam Tịnh Vũ vẫn không nói gì, nhưng, con tim anh đã nhảy nhót loạn xạ tự lúc nào.

Anh không biết tại sao, hình như từ khi người con gái ngồi trước mặt xuất hiện trong cuộc sống của anh, mọi thứ của anh đều dần dần đi chệch khỏi quỹ đạo, mà con tim của anh, dường như càng ngày anh càng không thể điều khiển được nó nữa.

Anh sợ hãi.

Anh sợ rằng nếu cứ tiếp tục như vậy anh sẽ dần dần lãng quên cuộc sống trước kia, sợ rằng nếu cứ như vậy anh sẽ quên mất Vân Phi.

Vì thế, anh cố hết sức để chế ngự bản thân mình, im lặng, chỉ có thể dùng sự im lặng để kìm hãm cái cảm xúc đang trào dâng trong tim này.

Mưa mỗi lúc một to, ngoài cửa sổ khung cảnh đã trở nên mờ ảo, không nhìn rõ gì cả.

Hạ Nặc Kỳ cười bẽn lẽn: "Im lặng có nghĩa là đồng ý nhé!"

Ánh mắt Lam Tịnh Vũ ánh lên cái nhìn khó tả, vừa định từ chối, thì một tiếng sấm lại vang lên, vô số những hạt mưa long lanh trong suốt đập vào cửa sổ thủy tinh, tạo nên những tiếng "lộp độp lộp độp".

Tiếng của Lam Tịnh Vũ bị át đi trong khoảnh khắc.

Vì lúc anh ngược mắt nhìn vào góc tường, con dê con đã không ở đấy nữa.

Anh nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng dáng con dê đâu.

Một cơn gió điên cuồng thổi đến, gió mạnh đến nỗi chiếc cửa đang khép hờ phát ra tiếng "kọt kẹt, kẹt kẹt".

Cuối cùng Hạ Nặc Kỳ cũng nhận ra sự lo lắng của Lam Tịnh Vũ, cô thấp thỏm không yên nhìn về phía chiếc cửa đang lắc lư qua lại ở trong gió, ngại ngùng nói: "Xin... xin lỗi! Tôi quên khóa cửa..."

Những giọt mưa trong veo ngoài kia như tràn vào cả trong đôi mắt của Lam Tịnh Vũ, khiến cho đôi mắt vốn dĩ đã rất buồn bã của anh tăng thêm sự sầu khổ.

Anh nhìn cô, cứ như là nhìn xuyên qua cái hình dáng mỏng manh của cô, nhưng anh vẫn cứ im lặng.

Lúc cô nghĩ rằng anh sẽ mở miệng để mắng cho cô một trận, thì anh lại vội vã đứng dậy, ngó nghiêng khắp phòng tìm kiếm.

Cặp mi của Hạ Nặc Kỳ khẽ run rẩy, cứ thế mà nhìn theo cái bóng dáng lo lắng của anh. Nhưng hậu quả mà cô không mong muốn nhất đó là... con dê con thật sự không còn ở trong nhà nữa!

Lam Tịnh Vũ tìm trong mọi góc ngách căn nhà, cũng không thấy con dê đâu, anh không biết làm sao ngồi ngẩn người trên ghế.

“Xin lỗi”. Giọng nhỏ nhẹ của Hạ Nặc Kỳ lẫn trong tiếng sấm, “Đều là tại tôi quên khóa cửa.”

Chiếc cửa sổ thủy tinh không chịu được cơn gió điên cuồng bị thổi tung ra, trong mưa gió bão bùng một cánh mở một cánh khép. Tựa hồ như hơi nước mờ ảo tràn ngập trong mắt Lam Tịnh Vũ, lạnh lẽo đến nỗi dường như không có cách nào để đọc được suy nghĩ trong lòng anh.

“Cô đi đi!” đột nhiên anh đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Hạ Nặc Kỳ, lạnh lùng nói, “Cô mau cút đi cho tôi! Lập tức biến khỏi mắt tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô thêm nữa!”

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc dùng tay bịt miệng lại, không dám tin. Lần đầu tiên cô thấy Lam Tịnh Vũ giận như vậy.

Cô biết con dê con rất quan trọng với anh, nhưng không ngờ là nó lại quan trọng đến mức đó.

Cơn gió mạnh mang theo những giọt mưa lạnh lẽo chui qua cánh cửa sổ đang mở ứa vào trong, tấm rèm cửa màu trắng bị thổi bay tứ tung.

“Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa!”

Giọng nói lạnh băng của anh vang lên bên tai cô, như mũi kim đâm mạnh vào tim cô.

03

Hạ Nặc Kỳ trân trân nhìn Lam Tịnh Vũ.

“Xin... xin anh đừng hung dữ như vậy...”

Ngoài cửa sổ những cơn gió mang theo hơi lạnh của mưa thổi vào trong phòng, mưa làm ướt mọi thứ ở trước cửa sổ, từng thứ, từng thứ một, như là mưa đang rơi ngay trên vai vậy, lạnh buốt, Hạ Nặc Kỳ tội nghiệp nói với Lam Tịnh Vũ mặt đang hầm hầm tức giận: “Xin lỗi! Đều là do tôi không cẩn thận... biết đâu nó chỉ tò mò chạy ra ngoài chơi... chơi chán rồi lại quay về...”

Càng nói giọng cô càng bé dần đi.

Cô cũng không dám nhìn thẳng vào Lam Tịnh Vũ, vì ánh mắt xa cách lạnh lùng của anh khiến tim cô đau nhói, để thờ cũng cảm thấy khó nhọc.

“Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!” Lam Tịnh Vũ lạnh lùng cắt lời cô, sau đó cố nén cơn giận trong lòng, cuối cùng anh cảnh báo cô, “Tốt nhất cô đừng có bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Nói xong, anh liền đứng dậy đi ra cửa.

Hạ Nặc Kỳ đứng ngẩn người ra ở đó, một giây sau, cô vội vàng cầm ô, đuổi theo anh đang đi trong mưa gió.

Cẩn thận giữ khoảng cách được một đoạn đường, Hạ Nặc Kỳ giơ tay ra sau Lam Tịnh Vũ, lặng lẽ cầm ô che mưa cho anh.

Tâm trạng không tốt thì cứ trút hết ra, cứ lớn tiếng mà trách mắng cô, tốt hơn là cứ im lặng không nói gì thế này.

Lòng buồn bã như vậy nhưng không nói một lời, tất cả mọi chuyện cứ nén vào trong lòng, một người chỉ biết lặng lẽ chịu đựng, thì chỉ khiến lòng mình càng rối bời, mà còn dễ làm tổn thương bản thân mình.

Cái tên ngốc này, rút cuộc thì có biết rằng trên trái đất này có một người rất lo lắng cho anh không!

Hạ Nặc Kỳ khẽ sờ mím môi chau mày. Đúng là một tên đại ngốc, cô sống sờ sờ đứng ngay sau anh, mà anh dường như không cảm giác thấy!

Chiếc ô hơi bị rách, nhưng giọt mưa nhỏ chảy xuống, ít nhiều cũng làm người Lam Tịnh Vũ bị ướt.

Cảm giác cơn đường rộng này thật hoang vắng trống trải. Hàng cây hai bên đường xào xạc trong mưa. Lá cây màu xanh thẫm đến nỗi như quét một lớp dầu màu đen.

Rõ ràng có thể thấy rằng mưa càng lúc càng to hơn, mưa chẳng chịt giăng thành một bức màn mờ ảo ngay trước mắt, nhưng anh dường như không cảm thấy mưa đang quất lên cơ thể mình, chuyện gì đang xảy ra vậy? Lam Tịnh Vũ hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn, trên đỉnh đầu của anh là một tấm vải mưa màu xanh đậm đang được nâng lên bởi một thanh sắt nhỏ màu bạc, anh quay người, trước mắt anh là một cô gái bị dính nước mưa ướt như chuột lột, đôi tay run rẩy của cô vẫn đang cố sức giơ thật cao chiếc ô, để che mưa cho anh.

Đôi mắt dài hẹp sâu thẳm của anh nhìn cô, như muốn biết rút cuộc cô đang nghĩ gì.

Không đoán trước được là anh sẽ đột ngột quay lại, nên Hạ Nặc Kỳ vội lấy tay lau những giọt mưa trên mặt, cố ý giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cười ngốc nghếch: “Cuối cùng cũng để ý đến tôi rồi à? Anh phản ứng chậm như vậy là không được, rất dễ trở thành một miếng mồi ngon cho bọn trộm đấy.”

Gió lớn mang theo mưa nặng hạt gầm gừ thổi đến, thổi tung mái tóc của họ.

Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như cơn mưa bão này vậy, Hạ Nặc Kỳ nhắm mắt, cố nén nỗi đau trong lòng.

Mưa làm ướt mái tóc ngắn và hàng mi của cô, đôi mắt cô phủ đầy màn sương mù ảo: “Tức thì cứ xả hết giận ra, không thì cứ chửi cho tôi một trận, tôi cũng tự nguyện chịu đựng, chỉ sợ nhìn thấy thái độ lúc nào cũng im lặng trước bất cứ việc gì của anh, như vậy, thật khiến người ta có cảm giác đau đớn...”

Tay của cô khẽ chạm vào ngực anh: “Dê con chạy ra ngoài rồi, anh rất đau lòng, nếu trách tôi thì cứ chửi tôi đi...”

Lòng bàn tay của cô truyền hơi ấm qua chiếc áo bị ướt, luồn qua tận đáy con tim anh, cảm nhận được phản ứng đau nhất mà anh cố che giấu tận sâu thẳm con tim.

Sắc mặt Lam Tịnh Vũ dần dần trở nên âm trầm, anh cố che giấu sự đau đớn của mình, không phải là vì bị mất con dê, mà là vì những lời nói của cô, khiến anh hoàn toàn bị rung động!

Tại sao? Tại sao cô lại quan tâm đến anh?

Tại sao? Tại sao cô cứ cố chấp như vậy để đối xử tốt với anh.

Bọn họ chẳng phải là vô tình quen biết sao? Dù gì cũng chỉ gặp nhau một, hai lần, tại sao cứ như là đã quen từ lâu vậy? Cái cảm giác quen thuộc đó ngập tràn trong đầu Lam Tịnh Vũ, anh ôm chặt lấy đầu, cố sức để chế ngự thứ tình cảm không tên đó.

Hạ Nặc Kỳ không thấy anh nói gì, cho rằng anh vẫn không bỏ qua cho mình, liền vỗ ngực tự tin bảo đảm: “Xin lỗi, dê bị mất, đều là lỗi của tôi, vì thế, tôi sẽ có trách nhiệm tìm nó về, nhất định sẽ tìm thấy nó!”

Những giọt mưa trên chiếc kẹp tóc bông hoa tuyết của cô sáng lên óng ánh: “Tôi bảo đảm tôi sẽ tìm thấy nó! Anh... cứ về trước đi!”

Con gió đêm lạnh lẽo chui vào cổ áo của cô, nhưng tim của cô thì lại rất ấm. Cô cúi chiếc ô duy nhất vào tay anh, rồi đầu trần đi trong mưa cuồng gió lốc, vội vàng chạy về phía xa.

04

Đêm lạnh như băng.

Mưa gió ngày càng dữ dội, không có dấu hiệu ngừng lại.

Những chỗ trũng trên con đường nhỏ càng lúc càng tích nhiều nước, chỉ cần lỡ chân trượt xuống là ăn đủ cái lạnh, nó ngấm từ chân lên đến từng bộ phận trên cơ thể! Hạ Nặc Kỳ run rẩy như một chiếc lá trong gió, cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Nhưng cô không có ý định ngừng lại, vẫn lùng sục tìm khắp bốn phía con dê con đã hại cô không được trốn ở nhà nhằm nhì trà nóng trước lúc cơn bão to ập đến!

Trên con đường mù mịt chỉ có bóng dáng bé nhỏ của cô, đi qua con đường này, lại qua một con đường khác... Hạ Nặc Kỳ cảm thấy mình sắp bị cơn mưa khắc nghiệt này làm cho ngất đi, trong ngực như đang có một đám lửa cháy bùng bùng, nhưng toàn thân cô lại lạnh toát, đến hơi thở như cũng đông thành băng.

Trước mắt là màn mưa dày đặc, dường như cô không còn thấy rõ đường nữa, cũng không thấy rõ là đằng trước có người hay không, cô chỉ muốn được nằm trên một chiếc giường thoải mái ấm áp, chìm dần vào trong giấc mộng...

Trên con đường mờ ảo, cô không xác định được phương hướng, chỉ biết mù quáng mà đi tìm, cô không biết phải đi đến bao giờ thì mới có thể tìm thấy con dê, cô chỉ cảm thấy mình đã mệt lắm rồi, rất mệt, mệt cứ như là vài giây sau sẽ chết đi...

Máu chảy rần rật trong người cô, đầu óc cô quay cuồng, cứ như là không phải đầu của cô vậy. Tiếng gió gầm gừ không ngừng gào thét bên tai, khiến cho tai cô như bị ứ đi. Tất cả cô đều có thể chịu đựng! Chỉ cần có thể tìm được con dê bình yên trở về.

Cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của Lam Tịnh Vũ nữa, nếu như vậy, thì cô chịu khổ sở một mình còn dễ chịu hơn gấp nghìn lần!

Hạ Nặc Kỳ hòa mình vào màn đêm đen như mực, chỉ những lúc những tia chớp lóe lên mới nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt và đôi môi tím tái vì lạnh của cô.

Những giọt nước mưa bám đầy trên cổ cô, cô cảm thấy toàn thân mình như bị lia ra.

Hai chân nặng như là đeo chì, giày và quần áo thì còn thảm hơn, tất cả đều bị ướt nhẹp. Lạnh đến nỗi đôi chân hơi đau của cô đã bị ngập trong nước mưa lạnh băng băng.

Hạ Nặc Kỳ cũng không nhắc nổi chân nữa!

Cô yếu ớt bám vào một thân cây to bên đường, cô khó nhọc thở gấp gấp, nhưng cô lấy hết sức bình sinh để thở nhưng dường như thở cũng không ra hơi.

Thật khó sở quá đi... Cô dựa vào thân cây nằm ở trên mặt đất, ôm lấy hai chân, gục đầu vào đầu gối, không biết làm thế nào để bảo vệ cơ thể trong cơn mưa bão này.

Lần này... thực sự cô không chịu đựng được nữa.

Nhưng vào lúc cô cảm thấy mình không thể nào đi tiếp được nữa, thì ngay ở dưới cái thân cây bị đổ chết này, kì tích đã xuất hiện!

Cô nhìn vào dưới cái cây đối diện và nhìn thấy con dê con béo ú đang run rẩy co rúm người lại!

Trong ánh chớp lóe lên liên hồi và tiếng sấm đùng đoàng, mắt Hạ Nặc Kỳ sáng lên! Cô quên hết mọi khó chịu và mệt mỏi, đôi mắt cuồng gió tấp, chạy vội sang.

Con dê con đang nằm co ro bên thân cây như đứa trẻ bị người ta vứt bỏ vừa nhìn thấy người đi qua, cũng không cần biết đây là ai cứ thế chạy lên phía trước, đến trước mặt mới dừng lại, ngoan ngoãn quẩn lấy đôi chân nhỏ của Hạ Nặc Kỳ.

"Ha ha... dê con..." Hạ Nặc Kỳ cười yếu ớt, cúi người âu yếm xoa xoa cái đầu bị ướt sũng của con dê, "Chúng ta thế là tốt rồi, từ sau này không được cứng đầu cứng cổ mà bỏ nhà đi khiến anh ấy lo lắng nữa nhé..."

Ánh mắt của cô không giấu nổi hạnh phúc.

Cuối cùng cô đã giúp Lam Tịnh Vũ tìm lại được dê rồi!

Con dê con sau khi trải qua mưa bùng bão tấp, vốn dĩ tỏ vẻ thù ghét Hạ Nặc Kỳ, nhưng trong lúc này nó cũng thân thiện giờ chân ra, nhẹ nhàng cọ cọ lên chân cô.

"Nghĩa là mày đồng ý rồi, phải vậy không?" Hạ Nặc Kỳ mỉm cười hiền dịu, "Dù gì cũng hòa giải xong rồi, vậy chúng ta tìm một chỗ nào đấy để tránh trước đã nhé, đây là một cơn bão to, nếu mà không cẩn thận mày và tao bị gió thổi sang Châu Âu cũng nên, vậy thì Lam Tịnh Vũ sẽ đau lòng chết mất, vì vé máy bay rất là đắt."

Hạ Nặc Kỳ vừa thủ thỉ, vừa tìm kiếm xung quanh xem có chỗ nào để trú mưa không. Dù chỉ là một cái lều nhỏ rách nát cũng được, cô không còn đủ sức để quay về nhà nữa, chỉ muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút, nhưng rất tiếc là, xung quanh bốn phía ngoài cây ra thì không có thứ gì khác để che mưa!

Hạ Nặc Kỳ do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn cách ngồi dưới cái cây.

"Không cái gì để che mưa, thì lá cây cũng được vậy." Hạ Nặc Kỳ lạc quan mỉm cười với con dê con, nhưng trong lòng thì vô cùng đau khổ.

Nếu không nghĩ cách để liên lạc với Lam Tịnh Vũ, cô và con dê con cứ ở đây, thì hậu quả là rất có khả năng cô và con dê sẽ trở thành vật hi sinh trong cơn bão.

Đăng trên trang nhất của các báo điện tử buổi sớm sẽ là một mẩu tin, với tiêu đề là... cái chết của thiếu nữ và con dê béo.

"Trời ơi!" Hạ Nặc Kỳ ôm đầu khổ não, cô không muốn còn đang xinh đẹp tài năng ngồi ngời ngời thế này mà đã phải rời bỏ thế giới tươi đẹp này.

Cô hít một hơi thật sâu, gục đầu lên đầu gối, chán nản nhìn màn mưa phủ kín bầu trời như tạo ra những chiếc lồng không ngừng bủa vây lấy cô và con dê con.

Những hạt mưa trong màn đêm đen sẫm không ngừng rơi trên lá cây, tạo những tiếng lộp độp.

Hạ Nặc Kỳ tựa sát vào con dê, co rúm dưới cái cây.

Đột nhiên, một đồng tiền xu màu bạc từ trong túi cô rơi ra ngoài, lăn đến chỗ vũng nước mới dừng lại.

Ánh mắt Hạ Nặc Kỳ tỏ rõ sự thích thú, cô vội vàng chạy ra nhặt đồng tiền xu, nắm chặt trong tay.

Cô nghĩ thầm trong lòng: Nếu ông trời không để cô rời bỏ khỏi thế giới này, thì lúc cô tung đồng xu, đồng xu rơi xuống tay, thì mặt ngửa là mặt có số.

Cô tung đồng xu bị ướt, lạnh băng băng lên giữa không trung, mắt nhìn vào bàn tay bắt đồng xu, Hạ Nặc Kỳ lại nhắm chặt mắt.

Cầu xin, không thể mất niềm tin.

Cô từ từ mở mắt, hai mắt mở trừng trừng, nhìn đồng tiền xu trong tay, cô ngẩn người ra.

Là mặt hoa... mặt sấp!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thứ 4, ngày mùng 9 tháng 10. Trời mưa.

Lần đầu tiên cãi nhau với Vũ, tôi chạy ra khỏi cửa. Cuối cùng không nén nổi, nước mắt cứ thế rơi ra. Lúc định đưa tay để lau những giọt nước mắt giận hờn, thì bỗng có một người dùng một chiếc khăn mềm mại lau những giọt nước mắt cho tôi.

Vũ cúi người xuống, cảm khê rung rung, âu yếm nhìn chăm chăm vào tôi, thấy tôi mở trừng mắt, chiếc khăn tay trong tay anh có chút ngượng ngịu rồi dừng lại.

"Đúng là đồ trẻ con, thấy em khóc, nên anh giúp em lau nước mắt." một giọng nói ảm áp nhẹ nhàng như suối nước nóng vang lên.

Ánh trăng len lỏi qua những tán lá cây xum xuê rậm rạp, trải một tấm thảm màu bạc lấp lánh trên mặt đất.

Đột nhiên, một ngôi sao băng sáng rực lóe lên ở góc trời, quét qua bầu trời đêm tĩnh mịch.

Nghe nói, ngôi sao băng tự đốt cháy chính mình, dùng chút ánh sáng và nhiệt cuối cùng để đem lại cho đời một ánh sáng rực rỡ và huy hoàng, tôi nghĩ cảm giác đó cũng giống như yêu một người.

Vân Phi

01

"Haiz! Haiz! Haiz!" Hạ Nặc Kỳ buồn bã thở dài ba lần liên tiếp, xem ra thì hi vọng cuối cùng cũng bị dập tắt rồi!

Tại sao không cho cô một cơ hội dù nhỏ nhất chứ? Lẽ nào, đây chính là điềm báo rằng cô sắp rời bỏ thế giới tươi đẹp này rồi sao?

"Ông trời thật đáng ghét!" Hạ Nặc Kỳ phẫn nộ chỉ tay lên trời mắng to một tiếng.

Một cơn cuồng phong thổi qua trước mặt... trong cơn gió đó, cô nhìn thấy một chiếc túi nilon trong suốt đang bay về phía cô với một tốc độ cực nhanh.

Hạ Nặc Kỳ nhú mày, mếu máo thì thầm nói: "Đến mày cũng ức hiếp tao!"

Cô vội vàng đứng dậy, cố gắng tránh khỏi món quà tặng đặc biệt này của ông trời. Nhưng, đáng tiếc là... phước lành này ông trời đầu để gì từ chối, cứ cho là trốn đi chăng nữa, thì cũng chỉ phí sức.

Chiếc túi nilon vẫn cứ vô tư thản nhiên, bay đúng vào ngay miệng Hạ Nặc Kỳ!

Được lắm! Cuối cùng Hạ Nặc Kỳ cũng đã hiểu ra một đạo lý: Mỗi lần bạn muốn chửi ai đó, nhất định phải nhớ, không bao giờ, không bao giờ được chỉ tay lên trời! Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Hạ Nặc Kỳ cúi đầu thở dài.

Những hạt mưa lạnh ngắt từng hạt, từng hạt rơi xuống khuôn mặt Hạ Nặc Kỳ.

Nhìn cái cây cao vợi vợi, đột nhiên cô cảm thấy nếu như bản thân mình có thể kiên cường như gốc cây đại thụ này thì tốt biết mấy. Dù cho có phải chịu đựng mưa gió bão bùng, cũng có thể bình tĩnh đối mặt, không chút sợ hãi nào!

Cô bỏ đồng xu vào trong túi, xoa xoa mũi, cười ngốc nghếch như trẻ con.

Một trận gió lạnh kèm nước mưa đột ngột thổi tới, cơ thể Hạ Nặc Kỳ run lên yếu ớt, đột nhiên ho sù sụ.

Đùng đoàng.

Một trận sấm nổi lên. Tia chớp lóe lên sáng rực cả bầu trời.

Xem ra dù không bị nước mưa dìm chết thì cũng bị sấm đánh chết. Hạ Nặc Kỳ vội vã nhắm chặt mắt, hai tay nắm chặt cành cây.

Thế giới bây giờ chỉ là tiếng mưa lộp độp và tiếng gió lao xao...

Hạ Nặc Kỳ co ro dưới gốc cây, con dê bé nhỏ cũng đang run rẩy trên mặt đất. Váy của cô ướt nhẹp trong suốt như tờ giấy mỏng, những cánh hoa cuối mùa nhàn nhạt rơi xuống bên cạnh chân cô, trôi cùng những dòng nước mưa trên mặt đất.

Tiếng mưa rơi trên chiếc ô phát ra âm thanh lành lớt.

Hạ Nặc Kỳ đang gục đầu trên gối ngực nhiên ngẩng lên, mái tóc buông xõa bị mưa làm ướt dính bết vào hai bên má.

Vén những sợi tóc ướt đang dính ở trên má lên tai, bỗng chốc đôi mắt long lanh của Hạ Nặc Kỳ ánh lên lấp lánh.

Người đứng dưới ô đó đang nhìn cô với ánh mắt ấm áp còn hơn cả cơn gió nhẹ trong buổi hoàng hôn.

Thời gian như ngừng lại. Đôi mắt đen của anh chạm vào ánh nhìn của cô, cô thấy trong mắt anh dường như có vụt lên một tia sáng.

"Lam Tịnh Vũ!" Hạ Nặc Kỳ đứng lên, vui mừng hét lên trong mưa gió, "Ha ha, như thế mà cũng tìm được, thật là kì diệu!"

Ánh mắt sáng lấp lánh ban nãy thay bằng ánh nhìn lạnh lẽo, Lam Tịnh Vũ lặng lẽ nhìn cô, nét mặt lại chuyển sang vẻ lạnh lùng như mọi khi.

Một khoảng không im lặng giữa hai người, nước mưa lớt qua những tán lá tầng tầng lớp lớp rớt xuống mặt đất.

Cô vẫn cười như vậy, chỉ có điều nụ cười đó, dường như bao phủ bởi một lớp sương mù, mờ mờ ảo ảo, tựa hồ chỉ cần động nhẹ một cái, là sẽ động lại thành những giọt nước tràn ra ngoài mà rớt xuống.

"Như này mà vẫn có thể tìm được tôi, còn nói là chúng ta không có duyên phận sao?"

Lam Tịnh Vũ không nói gì, nhưng như có một dòng nước ấm áp không tên đột ngột chảy vào trong tim anh.

Anh chăm chú nhìn cô.

Những giọt mưa trong suốt như những sợi dây bùa vây lấy thân hình mảnh mai của cô, khiến cho người cô như bị tan chảy vào đám sương mù mờ ảo.

Lam Tịnh Vũ đột nhiên cử động, anh từ từ rời tay về phía cô.

Những hạt mưa cứ thế rơi xối xả. Ngón tay dài thanh tú khẽ run run trong cơn mưa gió.

Nhìn bàn tay đang giờ ra ở khoảng không, mắt Hạ Nặc Kỳ động đầy sự cảm kích, nụ cười như đóng băng dần dần tan chảy trở nên tươi tắn trở lại.

Trong khoảnh khắc đó toàn thân cô bỗng cảm thấy thật ấm áp, tựa như có ánh mặt trời chiếu thẳng vào người cô vậy. Chỉ cần đứng ở trước mặt anh, cô có thể cảm nhận được hơi ấm!

Hạ Nặc Kỳ nở một nụ cười rạng rỡ: "Lam!"

Đứng dưới chiếc ô anh cũng mỉm cười, nụ cười đó lẫn khuất trong những hạt mưa tí tách mềm mại với màu xanh non của lá cây, khiến cho cô ngẩn ngơ.

Lần đầu tiên thấy anh cười với cô như vậy, nụ cười đó rực rỡ như những bông pháo hoa.

Hạ Nặc Kỳ ngây người, cảm thấy chóng mặt.

"Lam..." Anh là Lam của cô, không phải Vũ của Vân Phi, chỉ có điều Lam của cô vốn buồn bã u sầu, Lam của tình lặng sâu thẳm như biển lớn.

Cô không làm chủ được mình, giờ tay ra, muốn nắm lấy tay anh, nhưng lúc đầu ngón tay của cô vừa chạm vào tay anh, đột nhiên, cô cảm thấy, trời đất như quay cuồng, toàn thân cô nhẹ bẫng đổ ào về phía trước...

Cô như một thiên sứ hạ thế xuống trần gian nằm gọn trong lòng anh!

Mưa càng lúc càng nhỏ.

Nhưng, chiếc ô trải qua cơn bão cuồng phong không thể chịu được những hạt mưa thêm chút nào nữa.

Một tiếng "Bụp" phát ra, những hạt mưa lạnh buốt chui qua lỗ thủng trên chiếc ô rơi xuống gáy Lam Tịnh Vũ, sau đó cứ chạy dọc theo cổ mà chui tọt vào trong áo...

Lam Tịnh Vũ khẽ chau mày, vút luôn cái ô, hai tay ôm chặt lấy Hạ Nặc Kỳ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt của cô kề sát vào anh, chỉ có khoảng cách của cặp lông mi. Trải qua cơn bão cuồng gió táp, người cô đã yếu đi rất nhiều. Sắc mặt trắng nhợt đến kinh sợ, cặp môi lạnh ngắt tím tái.

“Hạ Nặc Kỳ?” Lam Tịnh Vũ lo lắng lắc nhẹ người cô, gọi khe khẽ, “Hạ Nặc Kỳ, cô không sao chứ?”

Hạ Nặc Kỳ vẫn không trả lời anh!

Lam Tịnh Vũ cảm thấy như máu trong người mình ngưng lại, một cảm giác sợ hãi quen thuộc bao trùm lấy anh.

Ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh hẳn.

Những hạt mưa lấp lánh còn đọng trên những chiếc lá xanh mon mơn, khẽ lăn nhẹ, cứ lăn mãi đến mép lá, sau đó từng giọt, từng giọt rơi xuống đất.

Không ngờ cơn mưa bão này kéo dài suốt một đêm mới tạnh.

Phòng 401.

Lam Tịnh Vũ quỳ gối trên chiếc thảm cạnh giường, một tay Hạ Nặc Kỳ vòng qua vai anh, anh đang cố gắng bỏ viên thuốc cảm trong tay vào miệng cô, nhưng từ đầu đến cuối hai mắt cô nhắm nghiền, cô rơi vào trạng thái hôn mê vô thức. Anh đành phải đỡ cô nằm xuống. Cơ thể không sức sống của cô cứ theo tay anh mà đổ xuống.

Bỗng nhiên anh giật mình.

Đầu của cô từ từ ngã xuống. Đôi môi mềm mại của cô khẽ chạm nhẹ vào bên má của anh, giống như một nụ hôn thật dài... cảm giác thật ấm áp.

Lam Tịnh Vũ ngẩng người ra, viên thuốc ở trong tay rơi xuống tấm thảm, anh gần như nghẹn thở.

Căn phòng tĩnh lặng. Hạ Nặc Kỳ thờnh nhẹ ở ngay bên má anh, Hạ Nặc Kỳ sốt cao nên đến hơi thở cũng rất nóng, hàng mi dài như tấm rèm che kín đôi mắt đang nhắm nghiền của cô, một chút nước mắt vẫn còn đọng trong đôi mắt đó.

Một cô gái yếu đuối như vậy, trong cơn mưa gió bão bùng, vì cơn sốt của anh, cả đêm đi tìm. Tự nhiên tim Lam Tịnh Vũ đập rất nhanh.

Anh ngập ngừng đưa tay ra, vuốt nhẹ lên mái tóc dày của cô, anh vuốt nhẹ nhàng, dịu dàng tựa như đang vuốt sợi tơ hồng bay trong gió.

Anh nhẹ nhàng đặt Hạ Nặc Kỳ nằm ngay ngắn trên giường, tiếp tục cho cô uống thuốc.

Thật không dễ dàng gì, cuối cùng Hạ Nặc Kỳ cũng mở miệng ra nuốt viên thuốc. Lam Tịnh Vũ không dám bỏ cô một mình, ngồi ở bên cạnh giường, cúi thấp đầu lặng lẽ nhìn cô.

Trước mắt, như là có một màn sương mù, chắn đi ánh nhìn của anh. Khuôn mặt của cô lúc đang ngủ thật đẹp, trông như một đứa trẻ, đang chìm trong giấc mộng đẹp của mình.

Ánh mặt trời sau cơn mưa rơi qua tấm rèm cửa sổ màu trắng chiếu vào trong phòng.

Cặp lông mi của Lam Tịnh Vũ khẽ cử động, anh từ từ mở mắt. Lúc này anh ngủ quên sao? Tay của anh khẽ giơ lên, cố gắng chạm vào cánh tay đang đặt trên giường.

Nhưng đúng lúc anh giơ tay lên, thì trong ánh mắt của anh ánh lên sự ngạc nhiên.

Tay của anh bị một bàn tay nhỏ nắm chặt.

Chủ nhân của bàn tay là Hạ Nặc Kỳ vẫn còn đang ngủ, trên khuôn mặt bình thản của cô tỏ rõ sự mệt mỏi. Tay cô cứ nắm chặt lấy tay anh không rời, có vẻ như đang sợ hãi.

Anh có thể mang lại cho cô ấy cảm giác an toàn!

Lòng Lam Tịnh Vũ khẽ rung động, anh đứng bên giường của cô, nhìn cô, ánh mắt anh trĩu mến tựa như dòng suối trong mát dưới ánh mặt trời trong tiết xuân ấm áp, lặng lẽ nhìn cô, không rời xa cô.

Hạ Nặc Kỳ khẽ động đậy, như là đã tỉnh dậy.

Lam Tịnh Vũ giật mình, lập tức rút tay lại.

Hành động của Lam Tịnh Vũ khiến cho Hạ Nặc Kỳ đang chìm trong giấc mộng bừng tỉnh, cô từ từ mở mắt, đôi mắt mơ màng của cô nhìn Lam Tịnh Vũ đang lúng ta lúng túng đứng ngay trước mặt, gương mặt cô chợt bừng lên một nụ cười, cô đột ngột hét lớn: “Lam...”

Tiếng hét một hồi ấy như đánh động trái tim của Lam Tịnh Vũ, bỗng chốc anh càng trở nên lúng túng.

Anh bối rối hướng tầm mắt ra phía khác, vội vàng nói: “Tôi đi lấy thuốc giúp cô!”

Hạ Nặc Kỳ nằm bất động trên giường, thở một cách khó nhọc.

Lam Tịnh Vũ bê đến một bát canh gừng, xúc một thìa cẩn thận, đưa lên miệng thổi, sau đó đưa đến trước mặt cô.

“Đây là cái gì?” Hạ Nặc Kỳ vừa nhìn thấy thìa canh trước mặt đã vội vàng cảnh giác.

Cô vừa mới uống hết thuốc cảm, nuốt vội xuống, cố chịu đựng vị đắng của thuốc, bây giờ mồm cô đắng ngắt, cô thở một hơi dài, không muốn chịu đựng thêm thứ thuốc “độc hại” nào nữa!

Nhưng cái tên không quan tâm xem người khác sống chết thế nào lại bê đến cho cô một cái bát to, hình như là canh thuốc!

“Trời ơi!” Hạ Nặc Kỳ than lên một tiếng, mặt cô xị ra, lầm bầm nói: “Lần này anh lại cho tôi ăn cái gì vậy?”

“Không phải ăn, mà là uống.”

“Thế là cái gì?” Cô tự nhủ, dù là cái gì, thì cũng không phải là đồ ăn ngon rồi!

“Canh nhân sâm.” Quả nhiên, Lam Tịnh Vũ lạnh lùng nói ra câu mà cô không muốn nghe nhất, “Cái này cũng là dùng để trị bệnh cảm của cô.”

Hạ Nặc Kỳ nhanh chóng ngồi dậy, ôm chặt lấy chân, trợn tròn mắt lên cứ như là nhìn thấy thuốc độc, khàn giọng nói: “Tôi không ăn thứ này đâu, nghe rất là cổ quái.”

Vừa mở miệng ra nói, thì cổ họng của cô như một cái âm siêu tốc bị cạ khô co lại rồi đau nhói lên. Tiếp đó, cô che miệng lại, ho húng hắng liên hồi.

“Khục, khục...”

Ánh mắt Lam Tịnh Vũ có vẻ rất lo lắng, anh nhắc lại với một giọng như ra lệnh: “Canh nhân sâm sẽ làm cho bệnh cảm của cô mau khỏi.”

“Vậy sao?” Lần nào cũng nói như vậy, nhưng nó có mau khỏi hơn đâu, mà còn chóng mặt buồn nôn, toàn thân bủn rủn, cứ như là sắp phải xuống suối vàng đến nơi.

Nhưng, cô vẫn thử uống một ngụm, nhưng liền quay mặt đi, ho sặc sụa.

“Khó uống quá đi!”

Trong lòng Lam Tịnh Vũ bỗng cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Xin lỗi!” Anh dịu dàng nói.

Hạ Nặc Kỳ ngậy người ra.

Ngoài cửa sổ, vài đám mây trắng hững hờ trôi.

Con gió như dòng nước mát lạnh mon tron qua khuôn mặt của cô, gột sạch đôi mắt và hơi thở của cô.

Hạ Nặc Kỳ thở gấp gấp, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào Lam Tịnh Vũ.

“Anh vừa nói gì với tôi?”

Cô không nên ảo tưởng như vậy chứ? Một người lạnh lùng như vậy, một người từ trước đến nay không bao giờ nói ra bất cứ suy nghĩ nào trong lòng mình, nhưng, hôm nay, lại nói xin lỗi với cô ư?

“Xin lỗi!”

Ánh mặt trời vàng rực chiếu qua cánh cửa sổ thủy tinh rọi vào trong phòng, khiến cho đôi mắt của Lam Tịnh Vũ như được phủ một lớp ánh sáng nhẹ nhàng, ấm áp.

Anh chân thành chăm chăm nhìn cô: “Tôi không biết phải nói thế nào, chỉ là cảm thấy nên nói với cô một câu... xin lỗi”

Hạ Nặc Kỳ ngậy người nhìn anh, hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn tròn xoe mắt nhìn anh, không dám tin: “Lam, tại sao anh lại xin lỗi tôi chứ?”

Kể từ đêm mưa nhìn thấy Lam Tịnh Vũ, kể từ lúc không làm chủ được mình cô gọi anh là “Lam”, Hạ Nặc Kỳ không quen gọi cả tên anh là Lam Tịnh Vũ nữa, mà chỉ gọi anh là “Lam”.

Lam, đây là cách gọi riêng của Hạ Nặc Kỳ dành cho anh, thật đẹp để biết bao!

Nghĩ đến đây, Hạ Nặc Kỳ không nhìn được mỉm cười ngọt ngào.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Hạ Nặc Kỳ, Lam Tịnh Vũ cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Vi...” bầu trời trong xanh như vừa được rửa sạch, ánh mắt của anh như dòng nước, ấm áp vuốt ve khuôn mặt hồng hồng của Hạ Nặc Kỳ, “Vì tôi đã làm việc có lỗi, nên tôi phải xin lỗi chứ.”

Lam Tịnh Vũ lúng ta lúng túng như một đứa trẻ không cẩn thận làm vỡ chiếc bình hoa quý nhất của mẹ, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi không nên hung dữ với cô như vậy; xin lỗi, tôi không nên để một cô gái như cô một mình trong đêm mưa bão; xin lỗi, tôi không nên muộn như vậy mới tìm thấy cô; xin lỗi, tôi đã hại cô dầm mưa dầm gió cả đêm; xin lỗi, bây giờ còn bắt cô phải uống thứ canh nhân sâm xem ra rất cổ quái này.”

Dường như trong chớp lát anh đem những câu “Xin lỗi” của cả đời mình ra mà nói hết.

Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên há hốc mồm ra, lòng vô cùng cảm động.

Nhưng một giây ngay sau đó, cô giả bộ không hài lòng, bĩu môi nói: “Thế là xong sao? Nói một câu xin lỗi là xong sao? Người ta bị mưa ướt đến thế thâm như thế này, lại còn vì thế mà bị cảm. Bị cảm thì đã rất khó chịu rồi, lại còn phải uống một bát thuốc đắng to hơn cả cái bánh xe, lại còn bị tiêm vào mông, mùa hè mà bị cảm thì càng khó chịu, nhưng anh thì chỉ nói qua quýt vài câu xin lỗi là có thể xong chuyện sao? Như thế không đủ, để xoa dịu tâm hồn bé nhỏ yếu ớt của tôi, tôi muốn... nghe anh kể một câu chuyện.”

“Kể một câu chuyện?”

“Ừ”. Cô thích thú gật đầu, “Tôi muốn anh kể cho tôi một câu chuyện đồng thoại, kể chuyện “Tiểu mỹ nhân ngư” đi”.

“Tiểu mỹ nhân ngư? Cô chưa nghe chuyện này sao?”

“Nghe rồi, cô ở lớp mẫu giáo đã từng kể, mẹ cũng đã từng kể, chính tôi cũng đã đọc truyện này... nhưng, từ trước đến nay tôi chưa được anh kể chuyện cho nghe!” thấy anh lại trở nên trầm ngâm như mọi hôm, Hạ Nặc Kỳ vội kéo nhẹ vạt áo của anh.

“Kể đi mà kể đi, nếu anh không kể cho tôi, thì tôi sẽ không khỏi bệnh, mà còn bị ngày càng nặng hơn đây, cuối cùng thì trút hơi thở cuối cùng, tạm biệt thế giới tươi đẹp này, sau đó mỗi lần đến tết thanh minh anh đều phải đi tào mộ cho tôi, thấp nhang đốt vàng mã cho tôi này, là anh đã hại tôi chết...”

Lam Tịnh Vũ cười méo mó: “Bị ốm uống thuốc là khỏi thôi mà.”

“Tôi không giống như người khác, tiêm và uống thuốc với tôi không có tác dụng, chỉ cần anh kể chuyện cho tôi nghe, tôi sẽ khỏi ốm ngay!” Hạ Nặc Kỳ quyết định không nhèo đến cùng, vì cô phát hiện ra, hình như Lam Tịnh Vũ không biết làm thế nào mỗi lần cô nhõng nhẽo.

Thấy anh vẫn im lặng, Hạ Nặc Kỳ tiếp tục làm nũng rồi vừa lắc lắc cổ tay anh, đôi mắt cô vừa tràn đầy sự chờ đợi.

“Rút cuộc thì anh có kể hay không?”

“Được.” sau một hồi trầm ngâm suy ngẫm, cuối cùng Lam Tịnh Vũ cũng gật đầu đồng ý.

“Được, tôi kể. Nhưng cô phải uống hết bát canh này đi đã.”

Anh múc một thìa canh nhân sâm đưa lên miệng cô, với một thái độ rất cương quyết.

“Được! Tôi uống.”

Hạ Nặc Kỳ gồi đầu dựa người lên, ngoan ngoãn uống một ngụm canh.

Thực ra thì mùi hương của bát canh nhân sâm màu đường đỏ này đã khiến cô nức mũi từ lâu.

Nước canh ngọt lịm cứ chui tọt vào cổ họng, uống xong một ngụm, cảm thấy vị ngọt như ngấm hết vào người, lại còn thấy hơi ấm ấm, cảm cúm thế nào cũng mau khỏi hết!

Sau khi uống hết bát canh nhân sâm, Hạ Nặc Kỳ vô tư đưa tay lên lau nước canh còn đọng lại trên miệng, rồi như không chờ đợi thêm được nữa hét lên:

"Tôi uống hết rồi!"

"Tốt!" Lam Tịnh Vũ gật đầu, đặt cái bát lên cái tủ đầu giường, rồi mới bắt đầu nói, "Ở một vùng biển xa xôi, nước biển xanh như màu xanh của cánh hoa cẩm chướng đẹp nhất, nước trong veo như thủy tinh trong suốt, trong vương quốc đẹp như cổ tích, là nơi cư ngụ của mỹ nhân ngư trong truyền thuyết..."

Nghe giọng của anh có cảm giác như là nghe bài thánh ca trong lễ đường, thuần khiết nhưng mượt mà, Hạ Nặc Kỳ nghe như ngây như dại, dường như quên cả thờ.

Dù câu chuyện này cô đã nghe qua không dưới mười lần, nhưng cô vẫn không thể nào không ngắt lời, để nói lên một chút cảm nghĩ của mình: "Woa, thật là ngưỡng mộ mỹ nhân ngư có thể sống ở biển lớn sâu như vậy!"

Hạ Nặc Kỳ cười, đôi mắt cô long lanh: "Ha ha, nhưng mà nếu như bọn họ đều sống trong bể thủy tinh thì tốt biết bao, như vậy chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy bọn họ."

"Trên thế giới này làm gì có chiếc bể thủy tinh nào to như vậy, những mỹ nhân ngư sống ở trong cung điện Hải Vương, ở nơi đó khá rộng rãi, tất cả các bức tường đều dùng san hô kết thành, ở trên nóc cung điện phủ đầy những con ngọc trai màu đen, bên trong mỗi con ngọc trai đều có những hạt trân châu sáng loáng, ngọc trai sẽ theo sự chuyển động của nước mà tự động đóng hay mở..."

"Trân châu?" Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên thốt lên, "Đẹp quá đi! nếu tôi cũng là mỹ nhân ngư thì tốt quá, sẽ có rất nhiều rất nhiều trân châu."

"E là không được."

"Tại sao?"

"Vì trong truyện, Hải Vương chỉ có sáu người con gái."

"Hả, còn phải thông qua Hải Vương nữa sao?"

"Ừ!" Lam Tịnh Vũ chỉ đáp một câu gọn lỏn, rồi tiếp tục kể chuyện, "Hải Vương đã góa vợ từ nhiều năm nay, người mẹ già của ông giúp ông quán xuyến việc nội trợ và chăm nom sáu đứa con gái... bọn họ là những cô gái vô cùng xinh đẹp, trong số bọn họ, thì đẹp nhất là cô mỹ nhân ngư út, da của cô ấy mềm mại như cánh hoa hồng, mắt của cô ấy như là một hồ nước xanh trong, nhưng như những cô công chúa khác, cô ấy không có chân, phần thân dưới cô ấy là một chiếc đuôi cá."

Hạ Nặc Kỳ khẽ phát ra một tiếng thở dài nhẹ: "Nếu như cô ấy có chân thì tốt quá, như vậy thì bị kịch sau này sẽ không xảy ra..."

Lam Tịnh Vũ lạnh nhạt cười: "Nếu như thật là mỹ nhân ngư không có đuôi cá, mà chỉ có đôi chân, thế thì sau đó sẽ không xảy ra một câu chuyện đẹp đẽ như vậy rồi."

Hạ Nặc Kỳ gật đầu: "Cũng đúng."

"Vì thế nói, mọi chuyện vừa có mặt tốt lại vừa có mặt xấu của nó."

"Giống như bây giờ."

Lam Tịnh Vũ nhìn cô thắc mắc.

Hạ Nặc Kỳ mỉm cười, cô mở to đôi mắt long lanh: "Mặt xấu đó là tôi bị dầm mưa cả đêm, rồi bị cảm! Mặt tốt đó là, tôi có thể nằm đây để nghe anh kể chuyện, đợi đến lúc kể chuyện xong, thì bệnh của tôi sẽ khỏi hẳn rồi!"

"Đợi đến lúc kể chuyện xong, thì bệnh của tôi sẽ khỏi hẳn rồi..."

Một câu nói quen thuộc bỗng chốc gọi lại những kí ức xa xăm, đôi mắt Lam Tịnh Vũ chợt nhìn về nơi rất xa.

"Vân Phi, em phải uống thuốc đi, nếu không uống thuốc, thì bệnh sẽ càng ngày càng nặng hơn đấy..." Tiếng dương cầm buồn bã vang lên ở trong phòng sách nhà họ Y, anh lặng lẽ đứng ở đằng sau Vân Phi, trong tay nhỏ bưng một chiếc mâm được làm bằng bạc, phía trên đặt thuốc mà hàng ngày Vân Phi phải uống cùng một cốc nước ấm.

Y Vân Phi vốn đang đàn một cách rất say mê, sau khi nghe thấy lời của anh, lập tức gấp đàn lại, phủ tấm vải che đàn màu đỏ tím lên trên, sau đó quay người, mặt nhăn nhó nhìn anh: "Không uống! Em không uống thuốc! Thuốc đắng lắm, lại còn có mùi vị rất kì quái, mỗi ngày đều bắt em uống nhiều thuốc như vậy, em thấy không cần phải đợi đến lúc bệnh tim em phát tác, thì đã chết vì phải uống nhiều thuốc như này rồi!"

Nghe những lời này, đôi tay đang bê mâm của anh khẽ run lên. Thật sự anh rất sợ mỗi lần Vân Phi nhắc đến chữ "Chết", nó khiến anh có cảm giác như rằng ngay lập tức anh sẽ mất Vân Phi vậy, tim anh đau nhói, đau nhói...

"Không uống thuốc thì bệnh của em càng ngày càng nặng hơn đấy." Giọng của anh ảm áp nhưng pha chút nghiêm nghị không dễ gì kháng cự. Nhưng, cô không sợ: "Nặng thì nặng, tóm lại là em không muốn uống thuốc!"

"Em nhất định không uống sao?" Anh hỏi.

"Không uống." Vân Phi lắc đầu nguầy nguậy.

"Thật là không uống sao?"

"Không uống." Vân Phi tiếp tục lắc đầu.

"Được!" Anh mỉm cười nhìn cô, sau đó từ từ cầm chiếc mâm đặt lên bàn đọc sách, vừa cười vừa cầm viên thuốc trong hộp thuốc bỏ vào miệng, đến nước cũng không thêm uống mà cứ thế nuốt xuống, "Anh uống thay em."

Vân Phi đứng ngây người, một giọt nước mắt long lánh lăn ra từ khóe mắt cô, nước mắt lăn đến khóe môi, cô hít một hơi thật sâu: "Tại sao phải như vậy? Lẽ nào anh không biết như thế rất có hại cho cơ thể sao?"

Anh lại rất bình thản hỏi lại cô: "Vẫn quyết định không uống sao?"

Vừa nói, anh lại cầm một viên thuốc khác chuẩn bị bỏ vào mồm.

Vân Phi sợ chết khiếp, vội vàng chạy đến, cướp lấy viên thuốc trong tay anh: "Em uống, em uống!"

"Em chắc chắn uống thuốc, thế là tốt rồi." Cuối cùng anh cũng an tâm.

Nhưng đâu dễ dàng thỏa hiệp với cô công chúa nhỏ này chứ, cô còn có một yêu cầu, đó là nghe anh kể chuyện.

"Kể chuyện?" Theo thói quen anh lại cau mày, "Anh không thích kể chuyện."

"Chỉ kể một câu chuyện thôi mà, chỉ cần anh kể một câu chuyện, em sẽ uống hết thuốc ngay, hơn nữa em bảo đảm với anh đợi lúc kể chuyện xong, thì bệnh của em sẽ khỏi hoàn toàn!"

Tại sao hai người bọn họ lại nói những câu giống nhau như vậy?

04

Thứ 7, ngày 24 tháng 9. Trời nắng

Bây giờ là 3h30 sáng, tôi nghĩ tôi phải đổi lại ngày viết nhật kí thành 25.

Bố mẹ đã ngủ từ rất lâu rồi, còn tôi, thì đã vùi đầu vào trong chăn khóc cũng rất lâu rồi. Hồi xưa những giấc mộng ngọt ngào đẹp đẽ, là thứ mà tôi không hề thiếu, nhưng đêm nay, tôi ngủ không say, dù cả tối qua hoàn toàn mất ngủ, nhưng tôi vẫn ngủ không say. Bố mẹ đột nhiên đi công tác trở về, tôi cầu xin Tiểu Do gọi điện đến, nói là thời gian này tôi sống ở nhà cô ấy. Ôi, nói dối đâu cần phải có tài năng thiên phú.

Tôi bị mất ngủ, nói dối, tất cả đều là vì người đó.

Lam Tịnh Vũ. Vũ của Vân Phi, Lam của... tôi... tôi.

Ở đây không phải tôi cố tình viết nhiều thêm một chữ "Tôi", cũng không phải là phong cách của tôi. Là tôi còn do dự, liệu anh ấy có phải là của tôi không? Nhưng mà thôi kệ anh ấy, tôi lớn thế này rồi, muốn viết cho mình trang nhật kí đầu tiên, tôi không muốn như Vân Phi viết cho người khác, vì thế tôi tin rằng, sẽ không có ai biết rằng tôi nực cười đến thế nào.

Nực cười. Đúng rồi, đúng là từ này.

Từ nhỏ, tôi đã không có gì đặc biệt, cũng không thuộc dạng xinh đẹp gì, làm việc gì cũng rất hấp tấp vô duyên. Tôi dường như không có chỗ đứng, vì thế tôi tự nhắc nhở bản thân mình cố làm một việc tốt, đó là luôn mỉm cười với mọi người. Tôi cố gắng đứng trước gương luyện tập rất lâu, luyện tập để bản thân mình có một nụ cười đẹp nhất, luyện tập mỉm cười trước mọi người, luyện tập để cho dù có bị thương hay đau khổ, cũng phải cố gắng mà nở nụ cười thật tươi. Vì thế, mỉm cười là việc mà tôi có thể làm tốt nhất.

Nhưng tôi rất mệt.

Cứ cố hết sức để cười, khiến tôi rất mệt! Cho dù có đau lòng đến đâu, dù cho lúc Lam Tịnh Vũ lạnh nhạt đuổi tôi đi, vẫn theo thói quen tôi mỉm cười thật tươi.

Khoảnh khắc đó, chẳng phải lòng tôi đau nhói không thể nào thờ được sao? Khoảnh khắc đó, đáng ra phải khóc, không phải sao?

Tôi không nên thích anh.

Nhưng tôi thật sự rất thích anh, thích đến nỗi không có cách nào quên được.

Vốn dĩ Hạ Nặc Kỳ chưa bao giờ viết nhật kí nhưng cô lại viết chi chít một đoạn văn bày tỏ tâm sự của mình lên trang cuối cuốn nhật kí của Vân Phi. Sau khi viết xong những trang nhật kí này những ngày tháng sau đó, cuộc sống của Hạ Nặc Kỳ quay lại khoảng thời gian khi chưa gặp Lam Tịnh Vũ, dường

như Lam Tịnh Vũ chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô vậy.

Hạ Nặc Kỳ một tay chống cằm, một tay vẽ linh tinh lên cuốn vở đi học.

Bầu trời thật trong xanh, những đám mây nhón nhơ trông mềm mại như bông. Ánh mặt trời sáng chói từ ngoài cửa sổ chiếu vào căn phòng học thơm mùi sách, khiến cho những chiếc bàn học bằng gỗ đào phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ và nhiều màu sắc.

Người thầy mái tóc hoa râm đang đứng trên bục giảng giảng bài một cách say sưa. Hạ Nặc Kỳ lại ngồi trên ghế, ngẩn ngơ nhìn về phía bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ. Môn này là môn cô rất thích nghe thầy giáo giảng bài, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng để nghe, cô vẽ hươu vẽ vượn lên cuốn vở đi học.

"Này!" Tại sao lại có người bảo thù và ngang bướng như vậy chứ? Bệnh của cô vừa mới đỡ một chút, anh ấy đã đuổi cô ra khỏi cửa, anh ấy phải biết, cô bị ốm hoàn toàn là do giúp anh ấy tìm con dê con chứ! Lúc đầu cô luôn hi vọng cho rằng anh ấy sẽ chấp nhận cô, cho cô tiếp tục ở lại, như vậy, cô sẽ có cơ hội từng bước, từng bước một làm cho anh hiểu cô hơn, rồi từ đó sẽ thích cô...

Gi chứ? Người ta vì dễ cự tuyệt một người mà có thể phui sạch tất cả mối quan hệ.

Hạ Nặc Kỳ khẽ nhếch môi mỉm cười, cô đúng là một Hạ Nặc Kỳ mạnh mẽ. Cô đôi tay chống cằm, thờ dãi một cái, ngậm đầu chiếc bút trong tay phải vào miệng.

Cứ cho là con gái mà theo đuổi con trai thì vô cùng khó khăn, nhưng cô muốn tiếp cận anh ấy sao lại khó khăn như vậy? Cô nhè đầu chiếc bút trong miệng ra, sau đó lôi ra từ trong túi đựng bút hai chiếc bút nữa, sau đó tay trái cầm một chiếc, tay phải cầm một chiếc... về loạn lên, Hạ Nặc Kỳ vút bút đi, ngược mặt lên thì thấy Tiểu Do đang chau mày nheo mắt nhìn cô.

Thầy giáo vừa quay lưng lên bảng viết chữ, Tiểu Do đột nhiên ném cho cô một mẩu giấy.

Hạ Nặc Kỳ nhặt lên xem, trên đó viết ngay ngắn một hàng chữ nhỏ... *Mục Dã Tinh Xuyên bảo sau khi tan học cậu đợi anh ấy ở cổng trường.*

Anh ta lại muốn gì nữa đây? Sau khi đọc xong mẩu giấy, Hạ Nặc Kỳ nhíu mày lại.

05

Hoàng hôn, bầu trời trong xanh chuyển sang màu vàng đỏ.

Hạ Nặc Kỳ và Tiểu Do vừa ra khỏi cổng trường, đã nhìn thấy Mục Dã Tinh Xuyên đứng ở bên kia đường mỉm cười đầy bí hiểm.

"Này, anh đứng giờ thật đấy!"

Hạ Nặc Kỳ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên với con mắt khó chịu, không giữ được bình tĩnh vội hỏi luôn: "Anh tìm tôi có việc gì?"

"Hạ Nặc Kỳ, gặp tôi em thấy đau khổ vậy sao? Sao mà mặt ủ mày chau vậy?" Mục Dã Tinh Xuyên đưa tay dí dí vào giữa đôi mày Hạ Nặc Kỳ.

Hạ Nặc Kỳ vội lùi ra phía sau.

Tay của Mục Dã Tinh Xuyên bỗng rớt xuống ở giữa không trung, vài giây sau đó, mới từ từ hạ xuống, nắm chặt thành nắm đấm, hằn lên đường gân màu trắng.

Tiểu Do thấy hành động của Mục Dã Tinh Xuyên hơi quá khích, vội vàng cười toe toét bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: "cậu với Mục Dã Tinh Xuyên cứ từ từ nói chuyện, tớ có việc phải đi trước đây!"

"Này, Tiểu Do!" Hạ Nặc Kỳ chạy vội theo sau Tiểu Do hét với theo, nhưng Tiểu Do cố tình không thèm để ý đến cô, cô nước mắt lưng tròng cúi đầu, lẩm bẩm trách móc, "Híc, Tiểu Do đáng ghét, thật là không có nghĩa khí!"

"Này, Hạ Nặc Kỳ, anh đâu có ăn thịt em, việc gì cứ phải có người ở bên cạnh em chứ? Một mình gặp anh em thấy khó chịu thế sao?" Mục Dã Tinh Xuyên bực tức như một đứa trẻ.

Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn về mặt của Mục Dã Tinh Xuyên, cô không nhịn được cười, cảm thấy không còn khó chịu nữa, liền hỏi: "Anh hẹn tôi ra đây rút cuộc là có chuyện gì?"

"Thì muốn hỏi em, hôm đó anh muốn em cùng anh đến dự tiệc sinh nhật của Khả Lâm, em đã chuẩn bị gì chưa?"

"Chuẩn bị?" Hạ Nặc Kỳ chớp chớp mắt nghi hoặc, "Tôi phải chuẩn bị gì? Vốn dĩ tôi đâu có ý định đi chứ!"

"Hạ Nặc Kỳ!" nghe xong những lời của Hạ Nặc Kỳ, về mặt Mục Dã Tinh Xuyên càng bực tức hơn.

"Tôi đâu có đồng ý với anh!" Hạ Nặc Kỳ dừng dừng nhìn về mặt vô cùng tức giận của Mục Dã Tinh Xuyên.

Mục Dã Tinh Xuyên giận dữ nhìn Hạ Nặc Kỳ trừng trừng, một lúc sau, anh mới buồn bã nói: "Không được! Bạn của em đã đồng ý rồi, em nhất định

phải đi!"

"Anh có nhầm không vậy? Anh cũng thừa biết là bạn tôi đồng ý... Tôi... cũng... không... đi!" Hạ Nặc Kỳ bị vẻ ngạo mạn của Mục Dã Tình Xuyên làm cho tức giận, cô phản kháng lại.

"Không được, em nhất định phải đi!" Mục Dã Tình Xuyên vẫn cương quyết không nhượng bộ.

"Không đi!"

"Nhất định phải đi!"

...

Hai người không ai chịu nhường ai, cuối cùng, Mục Dã Tình Xuyên không nén được giận, thô bạo nắm lấy tay Hạ Nặc Kỳ cứ thế mà kéo cô đi về phía chiếc xe phân phối lớn màu đỏ, vừa đi vừa nói: "Bất kể thế nào, em cũng phải đi, bây giờ anh sẽ đi mua quần áo cho em!"

Hành động của Mục Dã Tình Xuyên khiến cho Hạ Nặc Kỳ thêm tức giận, cô hét to lên: "Mục Dã Tình Xuyên! Anh buông tay ra, đau quá đi! Tôi nói không đi là không đi! Nghe rõ chưa? Tôi không đi!"

Nhưng dù cho Hạ Nặc Kỳ có tức giận thế nào, chửi rủa thế nào, la hét thế nào, Mục Dã Tình Xuyên vẫn không buông tay ra, anh mím chặt môi, mặt hầm hầm tức giận cứ thế mà lôi Hạ Nặc Kỳ đi lên phía trước.

"Buông tay ra!"

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng cương quyết vang lên ở phía sau Hạ Nặc Kỳ.

Ai vậy?

Như là vớ được vật cứu mạng, Hạ Nặc Kỳ không chửi rủa nữa, mà cố kéo hết sức để Mục Dã Tình Xuyên dừng bước, Hạ Nặc Kỳ quay người lại, lúc cô quay người lại để nhìn cái người ở phía sau, cô sững người ra.

Dường như cô ngửi phải một mùi hương thanh khiết, sống mũi cô bỗng cay cay, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Chỉ là, chỉ là ở phía trước như có một lớp sương mù rất dày che phủ, đôi mắt long lanh của cô uồn ướt, cô thì thầm: "Lam..."

Một cơn gió mát lùa chợt thổi qua.

Đột nhiên, không khí như tràn ngập hương hoa.

Ở dưới gốc cây thông bên đường, Lam Tịnh Vũ tựa vào thân cây sừng sững, trông anh thật chói lóa trong bộ quần áo màu trắng.

Anh mỉm cười với cô, rất điềm tĩnh, đôi mắt xanh trong veo của anh ánh lên ánh ấm áp.

Mục Dã Tình Xuyên nghe thấy Hạ Nặc Kỳ thốt lên khe khẽ, liền dừng bước, mặt đờ đờ sát khí quay người lại, nhìn Lam Tịnh Vũ với ánh mắt khiêu khích.

Nhưng khi Mục Dã Tình Xuyên nhận ra rằng Hạ Nặc Kỳ đang cố rút tay khỏi tay anh, thì anh hậm hực nhìn Hạ Nặc Kỳ một cái, rồi càng nắm chặt tay hơn.

06

Bầu trời màu hồng phấn dần dần chuyển sang màu tím đỏ. Mặt trời lúc hoàng hôn đang lấp ló nơi chân trời tỏa ra ánh sáng vàng vọt.

Hạ Nặc Kỳ ngẩn người nhìn Lam Tịnh Vũ. Đôi mắt anh trong veo, nhưng giọng nói của anh lại lạnh giá như băng tuyết, lạnh lùng đến mức khiến người ta không cảm nhận được sự tồn tại của một chút hơi ấm nào: "Mục Dã Tình Xuyên, buông tay ra đi!"

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc nhìn Lam Tịnh Vũ với vẻ mặt lạnh lùng đang đứng ở trước mặt, lòng cô bỗng đau nhói lên, rõ ràng chỉ có mấy hôm không gặp, tại sao lại có cảm giác thời gian dài như một thế kỷ?

Bất giác, Hạ Nặc Kỳ cười toe toét nhìn Lam Tịnh Vũ: "Vũ, lâu rồi không gặp anh..."

Mục Dã Tình Xuyên toát mồ hôi, mím chặt môi lại, vẫn nhất quyết không chịu buông tay ra.

Lâu rồi không gặp...

Cô nhìn anh.

Anh nhìn cô.

Ánh mắt của hai người, chạm nhau trong không trung.

Lam Tịnh Vũ khẽ rung mình. Trong vô thức, con tim anh như bị nụ cười rạng rỡ của Hạ Nặc Kỳ đánh cắp mất.

Lam Tịnh Vũ vội nhìn ra chỗ khác, uốn thẳng người, đôi chân dài của anh thong thả tiến lên vài bước đến phía trước Mục Dã Tinh Xuyên, trông anh cao quý như một con thiên nga trắng đẹp đẽ vậy.

Ngón tay thanh tú của anh khẽ lướt đi trong không trung, anh lịch thiệp gỡ tay Hạ Nặc Kỳ ra khỏi tay của Mục Dã Tinh Xuyên. Anh khẽ nhếch môi lên cười, nụ cười đó dần dần lan tỏa trên khuôn mặt thanh tú của anh: "Tôi đã đợi cô nửa tiếng hai phút rồi."

Lam Tịnh Vũ vừa nói, thì tay anh vừa chạm vào tay của cô, đột nhiên anh chau mày. Một cảm giác thật kì lạ, dường như có một cảm giác ấm áp chạm vào nơi mềm yếu nhất trong con tim anh.

Đôi mắt anh tối sầm lại nhìn cô chăm chăm. Đây là lần thứ mấy chạm vào tay con gái rồi? Thật là ấm áp.

Nhận thấy anh đang nhìn cô, Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu, nhìn anh, nở một nụ cười rạng rỡ.

Anh vẫn chưa bỏ tay cô ra, mà nâng niu đặt tay của cô vào lòng bàn tay của mình. Một cảm giác vô cùng khác lạ cứ thế từ lòng bàn tay tỏa ra, kích thích đến mọi ngõ ngách, rồi chạy thẳng về tim, bỗng dưng anh muốn khoảnh khắc này ngừng lại, ngừng lại mãi mãi...

Mục Dã Tinh Xuyên giận dữ nhìn hai người bên cạnh đang nhìn nhau một cách âu yếm: "Gi mà nửa tiếng hai phút chứ? Lam Tịnh Vũ, cậu cho rằng cậu thắng tôi trên trường đua, là có thể tùy tiện cướp đi mọi thứ trong tay tôi sao? Hạ Nặc Kỳ đã đồng ý hẹn hò với tôi rồi."

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu: "Tôi đâu có".

Mục Dã Tinh Xuyên kinh ngạc, ánh mắt buồn bã thất vọng, anh vẫn cứng đầu không chịu buông tay Hạ Nặc Kỳ ra, nói: "Anh nói có là có!"

Một cơn gió ấm áp thổi qua.

Đôi mày Lam Tịnh Vũ tỏ ra vẻ lạnh lùng: "Nếu vì cậu thua tôi trong cuộc thi đua xe nên không cam tâm, thì có thể thắng lại tôi trong cuộc thi đua xe khác, tại sao cứ giữ khư khư một cô gái mà không chịu buông ra vậy? Hơn nữa đây vốn dĩ cũng không phải cô gái của cậu."

Lời nói của Lam Tịnh Vũ như mũi kim đâm vào tim Mục Dã Tinh Xuyên, anh vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhưng bàn tay đang nắm chặt lấy Hạ Nặc Kỳ lại run lên.

Hạ Nặc Kỳ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên với ánh mắt có chút không cam chịu, đột nhiên lòng thất vọng, ánh mắt buồn bã và vô định của Mục Dã Tinh Xuyên khiến cô khó thở, cô không muốn rơi vào bế tắc như thế này nữa, thế là, cô nhẫn tâm, lạnh lùng nói với Mục Dã Tinh Xuyên: "Mục Dã Tinh Xuyên, buông tay ra."

Cuối cùng, Mục Dã Tinh Xuyên bất ngờ buông tay ra, quay người đi thẳng.

Chiếc xe màu đỏ gầm gừ chạy vụt qua trước mắt Hạ Nặc Kỳ, màu đỏ rực như lửa của chiếc xe đỏ trong khoảnh khắc ấy dường như thiêu cháy mọi nỗi đau đang kìm nén trong lòng Mục Dã Tinh Xuyên.

Sau khi Mục Dã Tinh Xuyên bỏ đi, Lam Tịnh Vũ cũng nhẹ nhàng bỏ tay cô ra. Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đi.

Bầu trời trong xanh, bỗng chốc chuyển sang màu sắc kì dị.

Ánh hoàng hôn dần bao phủ khắp chân trời, giống như phủ một tấm màn màu đen nhàn nhạt lên bầu trời.

"Đợi đã!" Hạ Nặc Kỳ vội gọi anh lại.

Lam Tịnh Vũ khẽ nhướn miệng cười, quay đầu lại: "Sao vậy?"

Cơn gió nhẹ nhè từ phía sau hai người thổi qua, mang lại một mùi hương thật tươi mới.

Lam Tịnh Vũ khẽ nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hạ Nặc Kỳ đang dần dần chuyển sang ửng hồng, ngón tay thon dài của anh khẽ đưa về phía đầu cô.

Nhìn thấy ngón tay màu trắng của anh càng ngày càng gần mình, tim của Hạ Nặc Kỳ cũng theo khoảng cách ngày càng rút ngắn của hai người đập càng lúc càng nhanh.

"Anh..." Cô có chút ngạc nhiên, theo phản xạ muốn lùi ra xa, nhưng lại bị đôi tay chắc nịch bám chặt lấy bờ vai của mình, không thể nào cử động được.

"Đừng cử động," Lam Tịnh Vũ nói, vẫn với một giọng lạnh nhạt.

Nghe thấy những lời của anh, thực sự Hạ Nặc Kỳ càng không thể nhúc nhích được, chỉ biết nhìn anh một cách lo lắng.

Mùi hương từ người anh phả vào người cô, đem lại cho người ta một cảm giác thật dễ chịu.

Nhìn gần, đôi mắt của anh vẫn đẹp đẽ mê hoặc lòng người như vậy, dường như phản chiếu màu xanh của biển.

"Trên đầu của cô có một chiếc lá."

Lam Tịnh Vũ khẽ khàng nhặt một chiếc lá non màu vàng từ trên đầu Hạ Nặc Kỳ xuống.

Anh đặt chiếc lá vào tay cô, Hạ Nặc Kỳ nắm chặt tay lại, chiếc lá trong lòng bàn tay cô dần dần nóng lên.

Lam Tịnh Vũ vẫn tiếp tục đi về phía trước, Hạ Nặc Kỳ rón rén theo sau anh, hạnh phúc nhìn lưng anh.

"Cô không về nhà sao? Cứ đi theo tôi vậy?" Lam Tịnh Vũ đột nhiên dừng lại, quay người lại hỏi.

Hạ Nặc Kỳ ngậy người ra.

Hai người đang đứng giữa dòng người qua lại, các loại xe đủ màu sắc chạy tấp nập như thoi đưa.

Ánh hoàng hôn dần dần phai mờ, chỉ còn lại màn đêm bao phủ.

Đôi mắt Hạ Nặc Kỳ lấp lánh đầy ánh sao, ánh lên vẻ hoạt bát: "Anh nói là tôi nợ anh nửa tiếng hai phút, bây giờ từ giây phút này trở đi, nửa tiếng hai phút của anh trong tương lai sẽ thuộc về tôi, tôi dẫn anh đến một nơi."

"Đó chỉ là..."

"Tôi biết, để giúp tôi giải vây nên anh nói bừa vậy thôi, thì cứ coi đây là lời cảm ơn của tôi vì anh đã giúp tôi giải vây."

Trong khoảnh khắc, Lam Tịnh Vũ bỗng trở nên thật trầm lắng. Anh lặng lẽ nhìn Hạ Nặc Kỳ, đôi mắt u tối của anh sáng lên.

Lòng ngực anh nóng hừng hực lên. Anh kinh ngạc phát hiện ra rằng, lúc anh đối diện với cô, có một cảm giác thích thú, cứ như là anh đang chờ đợi, để được gặp cô ấy như thế này vậy.

Dù cho anh không ngừng khống chế và kìm nén bản thân mình, nhưng càng ngày anh càng muốn gặp cô.

Anh đã từng tự nhắc nhở bản thân mình, rằng anh sẽ luôn chăm sóc Vân Phi, dù cho Vân Phi đã rời bỏ anh, thì anh cũng phải giữ gìn nâng niu những kỉ niệm đẹp đẽ giữa hai người.

Nhưng Vân Phi chỉ đem lại cho anh thời gian chờ đợi trong yên lặng, anh sẽ dốc hết lòng của mình vì Vân Phi mà làm nhiều việc, nhưng không thể có gì hơn. Nhưng cô gái trước mặt anh thì khác, cô có thể khiến cho anh vui, tức giận, rồi cả đau lòng. Ở cạnh cô, anh cảm giác rằng con người anh không chỉ có một loại cảm xúc.

Hôm đó, anh bắt cô đi khỏi, anh mới ngạc nhiên phát hiện ra rằng, bản thân anh lại thực sự rất muốn cô ấy ở lại, cảm giác đó, không biết là bắt đầu từ lúc nào nữa.

"Anh không đồng ý sao?" Nụ cười của Hạ Nặc Kỳ vụt tắt.

Cô biết rằng cô đang mơ tưởng, nhưng một giọng nói dịu dàng như cánh hoa rơi vang lên.

"Chỉ có nửa tiếng đồng hồ, hi vọng nơi mà cô muốn đưa tôi đến, đường đi không quá xa."

"Lam!" Đôi mắt của Hạ Nặc Kỳ khẽ sáng lên, cô vui vẻ gật đầu, "Không xa lắm đâu."

Ở chân trời tia sáng cuối cùng cũng đã tắt hẳn.

07

Thư viện rộng lớn trầm mặc sừng sững chìm trong màn đêm, những con đom đóm lập lòe bay qua bay lại trên hồ hoa trước cửa thư viện, tạo thành những đốm sáng nho nhỏ.

"Chính là đây" Hạ Nặc Kỳ chống nạnh, thích thú nói, "Đây là đích đến."

"Đóng cửa rồi mà."

"Không phải là thư viện, mà là cái hồ hoa này."

"Hoa rất đẹp."

Những giọt sương đêm đọng lại trên những chiếc lá xanh thẫm của cây hoa hồng, hương hoa từ trong hồ ngào ngạt tỏa ra xung quanh. Lam Tịnh Vũ hít

hà hương thơm này rồi hít một hơi thật sâu: “Hương hoa hồng thật là thơm.”

Hạ Nặc Kỳ mặt xị ra đầy thất vọng, nhắc: “Lam, không phải hoa, là chữ ở trên hồ hoa.”

Lam Tịnh Vũ tiến gần hơn chút nữa, chăm chú nhìn, lúc này mới phát hiện ra trên tường của hồ hoa chỉ chít nét bút chì. Vô vàn các kiểu chữ, nội dung cơ bản thì có mấy câu như thế này:

“Mồ Mồ, tớ thích cậu.”

“Hi vọng có thể ở bên cạnh Mồ Mồ mãi mãi.”

...

Hạ Nặc Kỳ cười, nói: “Đây đều là những ước nguyện, nghe nói những ước nguyện viết trên này, có 80% đều thành hiện thực...”

Ánh trăng phản chiếu cái bóng dài dài của hai người, đang từ từ chuyển động trên mặt đất.

Những ngón tay dài vẽ trên tường, sau đó dừng lại ở một chỗ. Lam Tịnh Vũ kinh ngạc nhìn chăm chăm vào một vết bút mực mờ mờ.

Hạ Nặc Kỳ vẫn tiếp tục nói: “Mọi người đều gọi nó là hồ hoa ước nguyện”, vừa nói cô vừa lôi từ trong cặp sách ra một chiếc bút chì: “Cho anh này.”

Nhìn thấy chiếc bút được đưa ra trước mặt mình, Lam Tịnh Vũ lắc đầu, giọng lạnh nhạt nói: “Ước nguyện mà tôi muốn thực hiện không thể thực hiện được nữa rồi.”

Lòng Hạ Nặc Kỳ bỗng đau nhói lên.

Ước nguyện không thể thực hiện được đó, chẳng phải là muốn Vân Phi khỏe mạnh tiếp tục sống sao?

Thực ra, Hạ Nặc Kỳ cũng có một ước nguyện như vậy, nhưng không thể thực hiện được rồi, không thực hiện được thì chỉ có thể nhìn về phía trước, đòi người còn có nhiều hi vọng mà!

Hạ Nặc Kỳ vẫn nhét chiếc bút chì vào trong tay anh, cố gắng thuyết phục anh: “Dù gì thì cũng đến rồi, nên không được lãng phí, viết một ước nguyện đi.”

Lam Tịnh Vũ tay cầm chiếc bút chì, ánh mắt anh mờ sương.

Hạ Nặc Kỳ nhìn anh, chờ đợi anh viết ước nguyện.

Trong không khí yên ắng tựa như có một mùi hương khẽ chuyển động trong không trung. Rất lâu sau đó, cuối cùng anh cũng giơ tay lên, tay anh giơ cao lên quá đỉnh đầu, rồi viết ra một dòng chữ rất đẹp.

“Lam viết ước nguyện gì vậy?” Mặt Hạ Nặc Kỳ tỏ vẻ chờ đợi.

Lam Tịnh Vũ đứng ngậy ra, giọng bình thản: “Hi vọng có thể mãi mãi chăm sóc cho người mình thích.”

Hương hoa hồng nhẹ nhẹ tỏa ra khắp không gian trầm lặng.

Hạ Nặc Kỳ nhìn Lam Tịnh Vũ, giọng cô khẽ run run vang lên: “Hi vọng ước nguyện của anh có thể thành hiện thực.”

Nói xong, cô quay người đi, mắt cô nhòa đi trong nước mắt. Cô cố gắng ngăn những dòng nước mắt không tuôn ra.

“Cho dù anh không muốn nhớ hình dáng của em, thậm chí là quên mất cả tên em. Nhưng, xin anh cứ ở nguyên đây, đừng từ bỏ việc chờ đợi, em sẽ cố gắng tìm kiếm. Bảo vệ anh, yêu anh.”

Hạ Nặc Kỳ viết trên tường như vậy. Không giống viết ra một điều ước cho lắm. Cô không muốn anh sẽ đọc được. Cô viết rất mờ mờ ảo ảo, lại viết ở vị trí rất thấp, nhưng cô lại cũng rất muốn anh sẽ đọc được, thật sự cô rất mâu thuẫn. Dẫn anh đến đây đúng là một sai lầm. Vì ước nguyện của anh là: Hi vọng có thể mãi mãi chăm sóc bảo vệ cho người mình yêu. Người đó, chắc chắn là Vân Phi rồi.

Hạ Nặc Kỳ đau khổ nhắm mắt lại, những giọt nước mắt khẽ rơi ra.

“Nửa tiếng trôi qua rồi.” Lam Tịnh Vũ nói, giọng nói thanh thoát phát ra từ miệng anh, “Để tôi đưa cô về nhà.”

Giọng của anh rất thân thiện, nhưng lại rất nhẹ nhàng, rất dễ làm rung động lòng người.

Hạ Nặc Kỳ cố gắng hít hít mũi, làm ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra với mình vậy. Cô bước đến bên cạnh anh, lúc kẻ vai ngay sát cạnh anh, cô từ từ ngược hàng mi dài lên, trong đôi mắt ấy ẩn chứa bao nỗi u buồn.

Chương 8

Thứ 3, ngày 22 tháng 11. Trời nắng.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu lên đài phun nước ở quảng trường. Chiếc đài phun nước trong veo phun ra vô vàn những giọt nước nho nhỏ, rồi nhẹ nhàng rớt xuống.

Những giọt nước long lanh lấp lánh, trắng như tuyết bao phủ lấy người tôi.

Tôi đứng ngẩn ngơ bên cạnh chiếc đài phun nước, thẩn thờ nhìn dòng nước lấp lánh trong đài phun nước, cả người như cũng hòa vào cái lạnh lẽo của đài phun nước.

Vũ lấy từ trong túi ra một đồng tiền xu, ném vào trong đài phun nước, cầu nguyện.

Anh cầu nguyện điều gì vậy?

Nếu là mình, mình chỉ có một ước nguyện thật đẹp... ước cho mình và anh ấy mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ rời xa.

Vân Phi

01

Tan học, Hạ Nặc Kỳ và Tiểu Do hẹn nhau cùng đi bộ về nhà Hạ Nặc Kỳ. Chưa kịp bước vào nhà, Hạ Nặc Kỳ đã nhận được một hộp quà chuyển phát nhanh, trên hộp quà viết tên Mục Dã Tinh Xuyên.

Từ cái hôm ở cổng trường Mục Dã Tinh Xuyên tức giận bỏ về, phải một thời gian rất lâu sau đó anh không xuất hiện trước mặt Hạ Nặc Kỳ. Dường như Hạ Nặc Kỳ đã quên mất anh ta vậy, nhưng mỗi lần cô cảm thấy buồn bã, cô đều nghĩ đến ánh mắt đau đớn u sầu của Mục Dã Tinh Xuyên hôm đó.

Lòng cô vô cùng rối bời.

“Woa woa woa, là của Mục Dã Tinh Xuyên gửi đến! Cậu hạnh phúc thật đấy!” – Tiểu Do hét lớn.

Hạ Nặc Kỳ khẽ mỉm cười, không nói gì, cô trầm nghĩ, Mục Dã Tinh Xuyên không tức giận sao?

Bước vào trong nhà, Tiểu Do nôn nóng mở ngay hộp quà ra, lập tức xuyết xoa ồ lên: “Bộ quần áo đẹp quá đi!”

Hạ Nặc Kỳ nhìn bộ quần áo đẹp rực rỡ vô cùng đang nằm ngay ngắn trong hộp quà, bỗng chốc lạng người đi, tại sao... tại sao Mục Dã Tinh Xuyên vẫn gửi bộ quần áo này cho cô?

Chẳng phải rõ ràng cô đã từ chối rồi sao?

Tại sao vẫn cứ cứng đầu như vậy? Lẽ nào, Mục Dã Tinh Xuyên thích cô thật sao?

Nghĩ đến đây, trước mắt Hạ Nặc Kỳ hiện ra ánh mắt vô cùng buồn bã của Mục Dã Tinh Xuyên, ánh mắt đau buồn như thế, thì thực sự không thể nào là đóng kịch được.

Lòng Hạ Nặc Kỳ rối như tơ vò, lắc đầu nguầy nguậy, tự nói với bản thân mình: “Không thể nào, không thể nào! Nhất định anh ta cảm thấy đây là một trò chơi thú vị, cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt để khiêu chiến với Lam Tịnh Vũ.”

Cứ miên man với dòng suy nghĩ như vậy, lòng Hạ Nặc Kỳ mới dần tĩnh tâm trở lại.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Do, Hạ Nặc Kỳ mặc thử bộ quần áo đứng trước gương.

Cô trân trân nhìn vào hình ảnh của mình ở trong gương... Mái tóc ngắn thanh thoát khẽ tung bay, thân hình mảnh mai kiều diễm... trong gương cô trông như một hoa Tiên lộng lẫy.

Bất giác Hạ Nặc Kỳ vuốt nhẹ lên bộ quần áo trên người, chất liệu thật mềm mại, với một màu trắng tinh khiết, được trang trí bằng một hàng ren dài nằm chênh chếch.

“Trông thật là tuyệt vời!” Tiểu Do đứng bên cạnh không thể nào cưỡng lại được, mồm năm miệng mười hết lời khen ngợi, “Cái anh chàng đẹp trai Mục

Dã Tinh Xuyên đó thật là có mắt nhìn, Nặc Kỳ, cậu mà mặc bộ này đến tham gia buổi dạ hội vào tối mai, thì nhất định sẽ làm mê hoặc tất cả mọi người ở đó đấy!”

Vậy sao? Cô không cho là như vậy?

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ cời bỏ bộ trang phục, bình thản nói: “Tiểu Do, đưa trả cho anh ấy.”

Tiểu Do kinh ngạc: “Tại sao?”

“Vì tớ không muốn đi.” Cô đánh giọng dứt khoát trả lời, sau đó mặc lại bộ quần áo của mình, ngồi xuống cạnh bàn học, cầm tập vở phác thảo ra, bắt đầu vẽ...

Nét bút trông thật mềm mại, nhưng đường nét trông thật cứng cỏi...

Về mặt của anh trông thật khôi ngô, đôi mắt của anh hình như nhuộm thấm quá nhiều màu xanh của biển, u buồn đến vậy...

Tiểu Do vội cướp lấy cuốn tập phác thảo, hoảng hốt hét lên: “Hạ Nặc Kỳ, tớ không cho phép cậu tiếp tục như vậy nữa! Cậu không phải đồ ngốc, nhất định cậu phải biết Mục Dã Tinh Xuyên thích cậu, nhưng sao cậu lại cứ ngồi đây mà đau buồn về một anh chàng khác chứ, cậu thấy có đáng không? Mục Dã Tinh Xuyên tốt như vậy, còn cái anh chàng đó vốn dĩ chỉ coi cậu như là hư không mà thôi!”

Hạ Nặc Kỳ mím môi lại không nói gì, trông cô bối rối như bức tượng điêu khắc hình cô gái của thời La Mã, về mặt cô có chút giận hờn.

“Cậu nói một câu đi chứ! Cậu không nên ngu ngốc đến mức từ chối Mục Dã Tinh Xuyên chứ?”

Hạ Nặc Kỳ nhìn Tiểu Do đang vô cùng kích động, vô cùng bối rối nói: “Nhưng... có cảm giác vô cùng xa lạ giữa tớ và Mục Dã Tinh Xuyên.”

“Nhưng tớ thấy Mục Dã Tinh Xuyên đã thích cậu rồi! Nếu nói như vậy, cứ cho là có cảm giác xa lạ như vậy đi, thì dù sao tình cảm cũng được tạo dựng trên cơ sở của sự yêu thích, tất cả sẽ không xa lạ nữa!”

“Nhưng...” Hạ Nặc Kỳ mím chặt cặp môi mỏng, “Tớ không thích anh ấy...”

Tiểu Do kinh ngạc: “Tại sao? Tớ không hiểu tại sao Mục Dã Tinh Xuyên đẹp trai như vậy, vừa gặp là người ta đã muốn yêu, mà cậu lại không thích anh ấy chứ! Tại sao vậy?”

“Không có tại sao gì cả.”

Tiểu Do trở nên tức giận: “Hạ Nặc Kỳ, cậu là đồ đại ngốc! Đúng là phí mất ý tốt của Mục Dã Tinh Xuyên, vốn dĩ là một người sống lạnh nhạt, tớ không quan tâm đến cậu nữa! Tối nay cậu tự mình đi chợ đêm đi!” Nói xong, cô cầm lấy cặp sách, giận dữ bỏ đi.

Nhìn vào cái cặp sách còn lại ở trên ghế sofa, Hạ Nặc Kỳ không tài nào nhịn được cười.

Ôi trời, Tiểu Do cầm nhầm cặp sách rồi!

Cô nhìn đồng hồ và bắt đầu đếm: “10... 9... 8... 7... 6...”

Cô tin rằng không quá mười giây sau, con người đó sẽ ngoan ngoãn quay lại nhấn chuông cửa.

Bing boong...

Quả nhiên là vậy, cô còn chưa đếm hết mười số, chuông cửa đã vang lên. Hạ Nặc Kỳ vội vã cầm lấy cái cặp sách ở trên ghế sofa, vội vàng vàng chạy ra mở cửa.

“Đồ ngốc!” vừa mở cửa, cô liền nôn nóng mắng sa sả vào mặt Tiểu Do, “Cậu biết mình cầm nhầm cặp sách rồi hả!”

Nhưng một giây sau, cái cặp sách cô đang ôm trên ngực rơi “bịch” một cái xuống đất.

“Lam...”

Hạ Nặc Kỳ bối rối như gà mắc tóc đứng ngây ở cửa, nhìn chăm chăm vào anh chàng mặc bộ đồ trắng và con dê trắng nhỏ đang ngoe nguẩy ngay đằng sau anh ở trước mắt mình, bỗng cảm thấy mình biến thành một con ngốc.

Bóng anh đồ dài dưới ánh hoàng hôn, dáng đứng của anh trông cũng thật lịch sự.

Anh bình thản ngó nghiêng xung quanh một lát, môi khẽ nhếch lên: “Lần trước chỉ đưa đến gần đây, không nhìn xem nhà cô trông thế nào. Hôm nay đến, không ngờ nhà cô trông xa hoa tráng lệ ngoài sức tưởng tượng của tôi, sao lúc trước cô cứ muốn ở lại căn hộ của tôi vậy?”

“Tôi...” Lúc này Hạ Nặc Kỳ không biết trả lời ra sao, sững sờ đứng ngây ra.

Cô lí nha lí nhí mở miệng ra định giải thích, nhưng cứ mở miệng ra, trong cổ họng cô như có miếng giẻ vừa khô vừa cứng chặn lại vậy, không thể nào phát ra thành tiếng.

Cô cứ thế mà cúi gầm mặt, nhìn những ngón tay đang khẽ xoắn xít lại vì lo lắng của mình.

“Tôi đến đây là để trả lại cho cô cái này.” Lam Tịnh Vũ thấy bộ dạng bối rối của Hạ Nặc Kỳ, anh không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ lúi ra từ trong chiếc cặp chéo của mình một cuốn sổ nhật kí có bìa rất đẹp, đưa cho Hạ Nặc Kỳ đang đứng thộn ra, “Yên tâm đi, tôi không xâm phạm đến sự thích riêng tư của người khác, nên tôi chưa mở ra xem đâu.”

“Á!” Hạ Nặc Kỳ đột nhiên mở to mắt ra, sững sờ nhận lại cuốn nhật kí mà hôm đó mình đã quên mang về.

Nếu như, nếu như Lam Tịnh Vũ đã đọc được nội dung ở trong đó...

Hạ Nặc Kỳ vô cùng lo lắng, hoàn toàn không dám tưởng tượng rằng sau khi Lam Tịnh Vũ mà đọc được nhật kí của Vân Phi thì sẽ phản ứng như thế nào.

Có lẽ, anh ấy sẽ không quan tâm đến cô nữa! Nhìn những dòng chữ chứa đầy yêu thương của Vân Phi, anh ấy sẽ không thể nào mà thích cô được!

Nghĩ đến sự ích kỉ của bản thân mình, Hạ Nặc Kỳ cười chua xót.

Cô cầm lấy cuốn nhật kí, sau đó mắt trân trân nhìn Lam Tịnh Vũ lướt vut qua bên cạnh, rồi mắt hút ở cuối ngõ, nhưng lại không thể tìm ra bất kì một lý do gì để níu giữ anh lại.

Những đám mây hồng phù đầy bầu trời xanh, từ trong chiếc hộp được bọc rất đẹp đẽ và cẩn thận, Hạ Nặc Kỳ từ từ cầm ra một cuốn nhật ký đang ánh lên ánh sáng màu xanh.

Đây là cuốn nhật kí mà Vân Phi đưa cho cô.

Từ lúc cô nhận được cuốn nhật kí này, cô bắt đầu chìm sâu trong sự tò mò về một người xa lạ, cho dù trước đó cô chưa hề gặp anh chàng trong cuốn nhật kí này, nhưng lại luôn có cảm giác vô cùng quen thuộc, đến lúc sau khi cô và anh chàng đó gặp nhau, cô phát hiện ra rằng chính cô không thể kìm nén bản thân mình thích anh ấy!

Nhưng... dường như anh không có cảm giác như vậy với cô.

Hạ Nặc Kỳ buồn bã cúi đầu xuống, lòng có chút thất vọng.

"Anh ấy chắc chắn là Lam Tịnh Vũ mà cậu ngày ngày đêm đêm mong nhớ!" Một giọng nói lạnh nhạt bỗng vang lên bên cạnh Hạ Nặc Kỳ.

Nhìn về phía có tiếng nói, thì đó là Tiểu Do.

Tiểu Do tiến đến, nhặt chiếc cặp sách rơi xuống đất lên, phui phui bụi đang bám ở trên đó rồi đeo lên vai, sau đó hậm hực ném thẳng chiếc cặp sách của Hạ Nặc Kỳ xuống đất, rồi mới hắng giọng hỏi: "Người vừa này là Lam Tịnh Vũ phải không?"

"Này, anh ấy đúng là Lam Tịnh Vũ, nhưng cứ cho anh ấy là Lam Tịnh Vũ, thì cậu cũng không thể ném cặp sách của tớ xuống đất như vậy chứ?" Hạ Nặc Kỳ thất vọng nhặt chiếc cặp sách tội nghiệp của mình vừa bị ném xuống đất, vô cùng đau khổ khẽ vuốt cái cặp.

Tiểu Do đắc ý cười ha hả: "Ai bảo cậu trọng sắc khinh bạn chứ, vừa nhìn thấy người trong mộng đã vứt chiếc cặp sách của tớ xuống đấy, nên phải trừng phạt cậu một chút."

"Trừng phạt gì thì để sau, cậu có thể đi được rồi đấy." Tâm trạng cô không được tốt, đang rất buồn rầu.

Mặc dù đã đuổi thẳng như vậy, nhưng Tiểu Do không có ý rời đi, cô nghiêng nghiêng đầu, cười nói: "Hình như anh ta cũng thích cậu đấy! Thích cậu như Mục Dã Tình Xuyên."

"Gì cơ?" Suýt chút nữa tim của Hạ Nặc Kỳ nhảy ra khỏi lồng ngực.

02

Ánh mặt trời vàng rực lấp ló sau những đám mây, những chiếc lá của cây ngô đồng đang khẽ lay động trong gió.

Con đường vào lúc chập tối, những chiếc xe taxi như biến thành những chiếc hộp nhỏ, từng chiếc từng chiếc chạy vut qua bên cạnh Hạ Nặc Kỳ, dường như không có chiếc nào dừng lại.

Cô ra sức vẫy tay nhưng đến khi tay đã mỏi rã rời hết cả ra, mà cũng không gọi được chiếc taxi nào.

Làm sao thế chứ? Hạ Nặc Kỳ bực tức quyết định: "Minh không đi nữa!"

Nhưng lúc định quay người lại, thì tiếng của Tiểu Do lại văng vẳng bên tai cô...

"Thích một người, thì người ở bên cạnh rất dễ nhận ra, giống như fan hâm mộ vậy. Nhìn ánh mắt Lam Tịnh Vũ nhìn cậu, tớ thấy rằng, anh ta cũng thích cậu. Hai người đều có cảm tình với nhau như vậy, thì phải cố mà nắm bắt lấy. Nhưng tình yêu rất dễ làm con người ta tổn thương, tốt nhất cậu nên nói rõ với Mục Dã Tinh Xuyên trước, đừng để một kẻ ngốc vì tình yêu như cậu lãng phí thêm thời gian mà theo đuổi cậu nữa."

Hic, bản thân cô chưa nói rõ sao?

Ôi... hình như mình chưa trực tiếp nói thẳng ra người mình thích là Lam Tịnh Vũ!

Bây giờ, phải nói lại từ đâu? Cô biết nói thế nào đây?

Bỗng nhiên một cơn gió mát lành thổi qua. Dưới ánh nắng mặt trời, dường như Hạ Nặc Kỳ nhìn thấy một cái sợi ren rất đẹp đang bay phấp phới trong gió.

Từ xa xa, cô nhìn thấy một hình dáng trông rất thanh tú, với một mái tóc dài dày như rong biển đang hòa vào dòng người. Nhưng, bỗng chốc lại không thấy đâu nữa!

"Vân Phi, là cô ấy sao?"

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc, vội vàng dụi dụi mắt, cố nhìn lại một lần nữa... nhưng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó nữa!

Trên con đường dòng người vẫn tấp nập qua lại, xe cộ chạy như con thoi, mọi người vội vã ngược xuôi.

Nhưng, rõ ràng là cô nhìn thấy mà! Lẽ nào là cô bị hoa mắt?

"Thật là kì lạ." Hạ Nặc Kỳ nhíu mày hoài nghi, rồi lại nghĩ, "Không thể nào, dù không tận mắt thấy Vân Phi vĩnh viễn ra đi, nhưng nhận được nhật kí của cô ấy, thì rõ ràng cô ấy đã..."

Hạ Nặc Kỳ không thể ngăn được dòng suy nghĩ của mình. Cô vò đầu bứt tai, cố gắng dập tắt những suy nghĩ viển vông đang lớn vồn ở trong đầu.

Nhìn lên đồng hồ thấy kim đồng hồ đã chỉ đến con số "5" màu ánh bạc, lòng cô chùng xuống.

Chỉ có 10 phút nữa là bắt đầu buổi dạ hội, trừ phi cô mọc thêm đôi cánh hoặc có cách nào biến đổi thời gian, nếu không thì cô chắc chắn đến muộn rồi.

Hạ Nặc Kỳ buồn bã gọi điện thoại, thì đã nghe thấy cái giọng vô cùng lo lắng của Tiểu Do: "Cái gì? Đại tiểu thư ới, cậu không bắt được taxi thì cứ đứng ở giữa đường đấy, nhất định sẽ có xe dừng lại!"

"Tiểu Do chết tiệt, lẽ nào cậu không hiểu tớ sao, tớ... không muốn đến tham dự cho lắm mà..."

"Hừm!" Phía đầu dây bên kia e hèm một tiếng lạnh nhạt, "Nhưng đã đồng ý với người ta rồi, bây giờ cậu mới từ chối, thì thật là không trọng nghĩa chút nào!"

"Xin cậu đấy, từ đầu đến cuối tớ đâu đồng ý với anh ta là sẽ đi chứ."

"Vậy cậu muốn thế nào? Tớ đã đến trước cửa chỗ dạ hội rồi, rốt cuộc cậu có đến không?"

"Vậy thế này đi, cậu cứ vào trước đi, nói với Mục Dã Tinh Xuyên là tớ đến muộn một chút, còn nữa quan trọng nhất là..."

Hạ Nặc Kỳ giả bộ đáng thương. Làm bạn với nhau bao năm nay, cô hiểu rõ nhất Tiểu Do là một người mồm miệng thì rất sắt đá nhưng lòng dạ thì yếu mềm, mỗi lần chỉ cần cô nịnh cho vài câu, là cô ấy sẽ hoàn toàn chấp nhận, đồng ý làm tất cả những yêu cầu kể cả vô lí nhất của cô.

Lần này... cũng không ngoại lệ.

Tiểu Do không thể chịu đựng được cái giọng điệu cầu xin làm ra vẻ đáng thương của Hạ Nặc Kỳ, nó khiến cô toàn thân nổi hết cả da gà. Nhìn cái dáng cao cao đang đứng bên cửa sổ trong hội trường về đang vô cùng sốt ruột chờ đợi, Tiểu Do hạ quyết tâm, sau đó nói qua điện thoại: "Được, tớ sẽ làm theo lời cậu, nhưng tớ nói cho cậu biết, cậu thật là không biết trân trọng!"

Nói xong, cô "Phụp" một cái tắt điện thoại, xốc lại tinh thần, bước vào hội trường.

Hạ Nặc Kỳ chờ người ra, bàn tay cầm điện thoại của cô khẽ đau nhói.

"Hic..." Hạ Nặc Kỳ thở dài.

Chẳng buồn để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô quỳ xuống, vùi mặt vào giữa hai tay, đôi lông mày lá liễu chau lại.

Chuyện tình cảm làm sao có thể nói rõ ràng được, làm sao có thể khăng chế được? Người cô thích là Lam Tịnh Vũ, còn đối với Mục Dã Tinh Xuyên vì một vài lời nói cừu chi của anh nên cô thấy cảm động, chứ hoàn toàn không phải là thích.

Bây giờ đến gặp Mục Dã Tinh Xuyên, đừng cảm mà nói ra hết tất cả những cảm xúc của mình cho anh ấy biết!

Ngày mai sẽ đi gặp Lam Tịnh Vũ, thẳng thắn nói ra hết những suy nghĩ trong lòng cô!

Dù gì thì cũng đã quyết định rồi, không có gì phải lo lắng cả. Phải đối diện thôi, trước sau gì cũng phải đối diện với nó.

Hạ Nặc Kỳ vội vàng quay người, nhưng đúng lúc cô quay người đứng không vững trên bậc thềm, trượt chân một cái.

"Á!"

Cô hét lên một tiếng, thân hình mảnh mai của cô mất thăng bằng, ngã nhào ra phía sau.

Xong rồi, lần này nhất định ngã lộn cổ rồi! Hạ Nặc Kỳ tự thốt lên thảm hại với lòng mình, sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

Ngã nào!

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một màn tiếp đất hoàn hảo, nhưng may thay cô lại ngã vào lòng một người rất ấm áp và mềm mại.

Mùi hương quen thuộc xộc vào mũi cô.

"Lam!" Hạ Nặc Kỳ thích thú mở to mắt, quay người, mắt cô sáng lên, mặt nở một nụ cười tươi roi rói, "Sao anh lại kịp thời xuất hiện trước mặt tôi vậy? Cứ như là một thiên thần đến cứu vớt tôi vậy!"

Lòng bàn tay anh chạm vào làn da ở cổ tay cô, ấm áp. Cảm giác này cứ thế mà chạy dài lan tỏa đến nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô.

Để che giấu rằng tim mình đang đập rất nhanh, cô khẽ nín thở, chạy đông chạy tây loạn cả lên, cố đứng làm sao cho thật đẹp để một chút, nhưng lại không cẩn thận, chiếc giày cao gót ở dưới chân bị đá bay ra ngoài. Lúc đó, người cô thần thờ hết cả ra!

Hạ Nặc Kỳ tròn tròn mắt, sững sờ nhìn theo chiếc giày cao gót màu trắng, lăn long lóc từ cầu thang xuống...

Tại sao cứ nhắm vào lúc này cô lại xảy ra những chuyện tức cười như vậy chứ?

Hạ Nặc Kỳ mặt mếu máo, không nói nên lời, vờ nhìn ra vô định trong không trung, cô không hiểu, thế là chiếc giày cao gót của cô "Đội nón ra đi" rồi sao?

Bàn chân trắng như tuyết còn lại của cô không có giày đeo lắc lẻo giữa không trung, không biết phải đặt vào đâu.

"Để tôi giúp cô." Lam Tịnh Vũ lộ rõ vẻ mặt đang cố hết sức để nhịn cười hiếm thấy của mình. Sau khi đỡ Hạ Nặc Kỳ ngồi xuống, anh nhặt lại cho cô chiếc giày, sau đó, cúi người xuống ngang tầm với người cô.

Khuôn mặt thanh tú, trong sáng của anh hiện ra trước mắt Hạ Nặc Kỳ.

Ánh mắt của anh lặng lẽ lướt trên khuôn mặt cô, khiến hai bên má cô trở nên ửng hồng, đẹp như ánh hoàng hôn ban chiều.

Vô tình nhìn thấy sự ấm áp trong đôi mắt của anh, Hạ Nặc Kỳ xấu hổ vội vàng cúi thấp đầu xuống, giả vờ rất đau đớn xoa xoa vào mắt cá chân.

Cô cứ xoa xoa mãi... xoa đến nổi mắt cá chân của cô đỏ hân lên.

Mông cô cũng thấy ngứa ngáy khó chịu, như là đang ngồi trên một đồng kim đâm vậy, cô ngại ngùng nhìn Lam Tịnh Vũ đi nhặt lại giày cho cô, sau đó anh quỳ gối xuống đất, nhẹ nhàng đeo chiếc giày vào chân cho cô.

Mặc dù từ đầu đến cuối anh luôn giữ một thái độ xa cách, nhưng khoảnh khắc phút giây này thái độ của anh đã thay đổi, giống như những quý ông lịch lãm trong giới quý tộc hoàng gia thời trung cổ.

Nhưng cái cách quỳ gối xuống đất như này lại giống như là đang cầu hôn, khiến Hạ Nặc Kỳ rất cảm động.

Những ngón tay mát rượi cẩn thận giúp cô đeo giày vào chân. Hạ Nặc Kỳ không nén nổi sự ngây ngất trong lòng mình, cô nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm nhận sự ngọt ngào mát rượi đang lan tỏa trong tim.

"Tại sao lần nào anh cũng xuất hiện vào lúc tôi đang cần giúp đỡ vậy? Điều này... thật thần kì! Lẽ nào là do chúng ta có duyên phận chăng..."

Hạ Nặc Kỳ đang vô cùng ngất ngây chìm đắm trong thế giới mơ tưởng của mình.

Lam Tịnh Vũ lại không để cô chìm đắm trong ngất ngây và mơ tưởng thêm chút nào nữa, giúp cô đi giày xong, liền bỏ tay ra, giọng lạnh nhạt của anh kéo cô về thực tại: "Tôi đang chuẩn bị đi dự Party, vì người chủ của bữa tiệc đã dắt con dê của tôi đi rồi."

"Party?" Hạ Nặc Kỳ thốt lên kinh ngạc, cô liền đứng dậy, "Người chủ bữa tiệc dắt con dê của anh đi rồi sao?"

Lam Tịnh Vũ gật đầu.

"Sao có thể như vậy được?"

"Vì hôm nay có một cuộc đua xe, vì thế tôi đã từ chối lời mời đến dự bữa tiệc..." Lam Tịnh Vũ buồn bã lắc đầu, "Kết quả là tất cả tuyển thủ của cuộc đua xe đều được mời đến dự hết, bọn họ sợ tôi không đi, nên đã trói con dê của tôi lại."

"Trói lại ư?" Cầm của cô như tách đôi ra. Miệng cô há hốc, mắt thì tròn tròn lên.

Trên đời này... lại có người trói một con dê vào sao? Thật là quá quái!

Dường như thấy được sự nghi ngờ của cô, Lam Tịnh Vũ giải thích: "Mục đích trói con dê là vì tôi, tất cả mọi người đều biết con dê là thứ mà tôi quý nhất!"

Lần đầu tiên, Hạ Nặc Kỳ thấy được sự tức giận ánh lên trong đôi mắt của người con trai hiền lành mặc bộ quần áo màu trắng đang đứng trước mặt cô. Trong phút chốc cô hiểu ra mọi chuyện.

Cô lo lắng hỏi: "Vậy anh cần đến dự tiệc ở đâu?"

"Không biết." Lam Tịnh Vũ lắc đầu, trong đôi mắt lạnh lẽo của anh hiện lên sự bất lực, "Tôi nghĩ, bọn họ sẽ chủ động tìm tôi."

Hạ Nặc Kỳ khẽ nghiêng cái đầu nhỏ nhỏ: "Nhưng như vậy chẳng phải quá bị động sao?"

"Đấy là cách duy nhất."

"Chưa chắc đâu." Hạ Nặc Kỳ nhìn những hạt nho nhỏ rơi vãi trên mặt đất, cười bí hiểm.

Lam Tịnh Vũ nhìn thẳng vào mắt cô.

"Cô có cách sao?"

"Đúng!" Hạ Nặc Kỳ cười tinh nghịch gật đầu, sau đó chỉ những hạt nho nhỏ có hình dáng kì lạ đang nằm trên mặt đất. "Con dê của anh thật thông minh, nó đã để lại dấu cho chúng ta rồi này, anh xem đi."

Lam Tịnh Vũ cúi xuống nhìn, trên mặt đất đúng là có những cục tròn chạy dài... đó chẳng phải là phân của con dê sao? Mặc dù bị ô tô, xe đạp chạy qua, nhưng anh vẫn có thể nhận ra. Anh mừng thầm trong lòng, nhìn Hạ Nặc Kỳ đầy cảm kích: "Cảm ơn cô."

"Khách sáo gì chứ!" Hạ Nặc Kỳ vội vàng xua xua tay, "Lần này không tính, chẳng phải anh đã giúp tôi nhặt giày đó sao?"

Màn đêm lại bao phủ.

Giống như ngày hôm qua, ánh hoàng hôn từ từ tắt dần ở phía tây.

Gió đêm thật dịu nhẹ, hai người nhìn nhau cười, sau đó lập tức đuổi theo ngay!

Dựa theo dấu tích mà con dê để lại trên đường, sau đó bọn họ đã nhìn thấy một du thuyền, không khí náo nhiệt cho thấy rằng ở đây đang tổ chức dạ hội.

Lam Tịnh Vũ vui mừng nắm lấy bàn tay nhỏ của Hạ Nặc Kỳ, vô cùng cảm kích mỉm cười với cô.

Nhưng lần này thì Hạ Nặc Kỳ lại không cảm thấy cảm động, trong lòng cô bỗng hiện lên một dự cảm không tốt.

03

Những vì sao bắt đầu xuất hiện trên bầu trời đêm rộng lớn.

Con gió đêm nhẹ nhàng thổi qua hải cảng tĩnh lặng, không khí xung quanh ngập tràn mùi tươi mới của nước biển.

Một chiếc du thuyền huyền ảo xa hoa trắng lộng, thấp đèn sáng trưng đang dựa sát vào bờ để yên tĩnh trong đầu mùa hạ, nó lấp lánh cuốn hút như ánh trăng trên bầu trời đêm vậy.

Trên du thuyền đang tổ chức một buổi dạ tiệc rất thịnh soạn.

Người tổ chức dạ tiệc xa hoa này là thiên kim tiểu thư của gia đình có quyền lực nhất trong giới thượng lưu... Mai Khả Lâm.

Nghe nói "Doanh nghiệp Mai Thị" muốn kết thông gia với "Thế giới Media", vì vậy kì thực cái gọi là dạ tiệc sinh nhật, thực chất là tổ chức lễ đính hôn cho Mai Khả Lâm và Mục Dã Tinh Xuyên.

Đến dự bữa tiệc này hầu như chỉ có giới quý tộc và các đại gia, mặc dù bọn họ không hề quen biết nhau, nhưng vẫn ăn chơi rất vui vẻ náo nhiệt.

Trong bữa tiệc hội tụ rất nhiều giới tai to mặt lớn này, nhân vật nam chính Mục Dã Tinh Xuyên lại đứng ở bên một cửa sổ yên tĩnh không có người.

Những chiếc rèm cửa vừa dày dặn đẹp đẽ khép hờ một nửa, trở thành một tấm nền làm nổi bật hình dáng thanh tú của anh.

Anh mặc một chiếc áo vét đuôi tôm màu đen, hai tay thoải mái buông thong thả, ánh mắt lo lắng hướng nhìn ra phía cửa. Trong cái đám nam thanh nữ tú ai cũng na ná như nhau, anh như một viên ngọc quý không thể nào không để ý đến được, ở anh toát lên khí chất ngời sáng.

Mai Khả Lâm đứng ở trung tâm bữa tiệc, đang vui đùa trêu chọc với mọi người. Đôi tay ngọc ngà của cô cầm một ly Champagne lỏng lánh, mái tóc xoắn quăn rũ của cô kết thành kiểu đầu công chúa, chiếc trâm cài tóc độc đáo phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếc đầm bó bằng da màu rượu vang đỏ rất hợp với làn da mịn màng và trắng như ngọc trai của cô, vẻ đẹp khiến người ta không thể không để mắt tới của cô, khiến cho bữa tiệc tăng thêm nhiều màu sắc.

Tiếng tán thưởng của quan khách không ngừng vang lên, những bạn học cùng lớp càng ra sức tăng bốc tán thưởng cô hơn. Nhưng đáng tiếc rằng, trong con mắt của cô những lời khen hoa mỹ của mọi người cũng không bằng một cái nhìn dù hờ hững của người đó.

Người con gái vì người mình thích mà trang điểm thật đẹp, cô đã tốn công phí sức như vậy, chẳng phải là chỉ để nhận được lời khen ngợi của Mục Dã Tinh Xuyên thôi sao, dù sao thì chỉ cần nhìn cô một chút, một chút thôi cũng được.

Nhưng anh ấy ở đây lâu như vậy, chỉ chào cô một câu, rồi không thèm để ý đến cô nữa. Không thèm để ý đến sự tồn tại của cô, coi cô giống như không khí vậy!

"Thật là quá đáng!" Mai Khả Lâm khẽ chau mày uống liền một lúc mấy ly rượu sâm panh có dùng thêm nước có ga để pha loãng, hai bên má cô ngấm hơi men nên khẽ ửng hồng lên. Cô mượn hơi rượu chống tay lên vòng eo của mình, bước đến phía trước Mục Dã Tinh Xuyên. Giọng nói mềm mại của cô ngọt ngào như tiếng chim vàng anh hót, ánh mắt nhìn anh đầy vẻ khản nài: "Mục Dã Tinh Xuyên khiêu vũ với người ta!"

Mục Dã Tinh Xuyên nhìn lướt qua bộ đầm bó bằng da trên người Mai Khả Lâm một cái, nhẹ nhàng từ chối: "Thật xin lỗi, tôi không thích cái mùi nồng nồng toát ra từ bộ đồ bằng da này, nó có mùi hăng hăng như mùi của con nai, khiến tôi rất khó thở."

Mai Khả Lâm tức đến nổi môi trắng nhợt đi.

"Nhưng... là anh nói với em rằng anh hi vọng tối nay em sẽ mặc bộ đồ bằng da này, bây giờ lại nói với em rằng anh ghét cái mùi hương tỏa ra từ bộ đồ này à!"

Mục Dã Tinh Xuyên cười ngượng ngịu: "Thế sao? Tôi đã nói câu đó à? Chắc là tôi nói nhầm rồi, hay là cô đi thay bộ đồ khiến cho người ta kinh tởm này, tôi sẽ khiêu vũ cùng cô."

Bây giờ lại bảo cô xuống thuyền về nhà thay quần áo sao? Sau đó lại chạy về đây, đợi đến lúc cô đi đi về về thay quần áo xong, chỉ sợ là buổi dạ hội cũng sắp kết thúc mất rồi! Nghĩ vậy, mặt của Mai Khả Lâm không chịu đựng được nữa méo xệch đi, đôi mắt to của cô khẽ chớp một cái, suýt nữa những giọt nước mắt lại rơi ra.

Mục Dã Tinh Xuyên vội nhìn sang chỗ khác, anh không có tâm trạng để thưởng thức những màn kịch "Một là khóc, hai là làm loạn, ba là treo cổ" của cô đại tiểu thư này. Bây giờ, anh chỉ mong Hạ Nặc Kỳ mau chóng xuất hiện.

Anh sốt ruột ngóng ra ngoài, cho đến khi ngoài cửa xuất hiện một hình dáng mảnh mai, môi của anh mới khẽ nhếch lên mỉm cười.

Nhưng, ngay sau đó vẻ mặt của anh bỗng trở nên trầm mặc...

"Sao vậy? Nhìn thấy tôi nên thất vọng à?" Tiểu Do mỉm cười tiến về phía trước Mục Dã Tinh Xuyên, bộ dạng u sầu của anh đập vào mắt mình, lòng cô có chút buồn bã, nhưng cô vẫn giữ nụ cười ngọt ngào, "Tôi là chị em tốt và cũng là bạn học của Hạ Nặc Kỳ, tôi tên là Tiểu Do, chúng ta đã từng gặp nhau ở cửa hàng KFC rồi! Nặc Kỳ nói cô ấy đến muộn một chút, cô ấy còn nói..."

Về mặt Mục Dã Tinh Xuyên lộ rõ sự chán nản, thất thần. Anh có chút buồn bã, trả lời lại: "Tôi biết rồi."

Nhìn bộ dạng thất vọng của Mục Dã Tinh Xuyên, Mai Khả Lâm đứng bên cạnh nói chen vào: "Xem ra Hạ Nặc Kỳ không thích anh rồi!"

Đột nhiên mặt Mục Dã Tinh Xuyên xanh mét lại, anh lườm Mai Khả Lâm một cái, sau đó khẽ mỉm cười, nụ cười lịch thiệp như một hoàng tử ở thời trung đại: "Cảm ơn lời nhắc nhở của cô, nhưng tôi cũng xin cảnh báo cô, cứ cho là trên thế giới này không có sự tồn tại của Hạ Nặc Kỳ, tôi cũng không để mắt đến cô đâu!"

Nói xong, anh liền bỏ đi.

Lúc này, người dẫn chương trình đứng trên bục hào hứng tuyên bố: "Dạ hội bắt đầu."

Buổi dạ hội này phải được tiến hành, không thể có ai đó vì đang chờ đợi người nào đó mà có thể thay đổi. Tiếng nhạc du dương rất đúng lúc cũng vang lên, nắp gỗ của những chai rượu sâm panh cũng được bật ra, những chiếc đèn không biết từ lúc nào cũng chuyển màu mờ ảo hơn, những đóa hoa màu trắng đẹp rực rỡ bày trên những chiếc bàn tỏa hương thơm nức mũi ra khắp nơi.

Trong không khí ngập tràn một mùi hương kì lạ khiến mọi người hưng phấn, bắt đầu có người khề ôm nhau từ từ khiêu vũ.

Đêm mát rượi như nước.

Trong cabin thuyền.

Mục Dã Tinh Xuyên cảm thấy ánh đèn màu sắc sỡ ngập tràn trong mắt anh, khiến cho mắt anh nhìn mọi vật cứ mờ mờ ảo ảo một màu vàng da cam.

Tìm anh như có một mũi giáo đâm vào, một buổi tối đẹp như tiên cảnh trong câu chuyện đồng thoại thế này, anh lại một lần nữa cảm thấy đau lòng.

Anh gọi người phục vụ cho anh một cốc whisky, ngồi trong một góc, một mình lặng lẽ nhấm nháp.

Đột nhiên, một tiếng đổ vỡ long trời lở đất phát ra từ phía bàn buffe, ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người đều đổ dồn về nơi phát ra âm thanh. Sau đó, đám người nhanh chóng túm tụm xung quanh nơi xảy ra sự việc.

Mọi người xì xào bình phẩm, tình hình có vẻ nhốn nháo.

Xong rồi, lần này cô lại gây họa lớn rồi!

Hạ Nặc Kỳ cố gắng từ dưới đất lồm cồm bò dậy, nhưng không cẩn thận ngón tay cô lại chạm phải những mảnh vỡ của đồng bát đĩa trên mặt đất.

Nhìn những ngón tay chảy máu của mình, Hạ Nặc Kỳ đau đớn đưa lên miệng thốt: "Không đau, không đau..." Cô cố gắng ngăn những giọt nước mắt trào ra, nhưng thực sự đầu ngón tay rất đau!

Thực sự thì sự việc xảy ra thế nào, cô cũng không rõ nữa.

Cô chỉ biết rằng cô vừa bước vào cửa, không biết chân giẫm phải cái gì, trượt thẳng một mạch đến chỗ bàn buffe, sau đó không biết ai đó đẩy mạnh cô một cái, cả người ngã lộn xuống đất, tiếp đó thì nghe thấy tiếng bát đĩa đổ vỡ, tiếp sau nữa thì thấy dường như tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn!

Ôi ôi... sao cô lại đáng thương thế này chứ.

Nhưng đúng lúc Hạ Nặc Kỳ định òa khóc lên nức nở, thì có một vòng tay ấm ôm chặt lấy cô.

"Cô không sao chứ?" Một giọng nói buồn bã nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Hạ Nặc Kỳ bối rối nhìn người thanh niên mặc bộ đồ màu trắng, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Cô cố chớp chớp mắt, để khẳng định đây là sự thực... Trong ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, cô đang được Lam Tịnh Vũ ôm vào lòng, tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào. Một lúc lâu sau, Hạ Nặc Kỳ mới bừng tỉnh.

Theo bản năng cô khề nhích người ra, nhẹ nhàng khéo léo rời khỏi lòng anh, hiền dịu nói: "Tôi không sao, cảm ơn anh."

"Là tôi phải cảm ơn cô mới đúng, cảm ơn cô đã giúp tôi tìm thấy con dê của tôi." Lam Tịnh Vũ nói, ánh mắt dịu dàng như làn nước. Con dê con chạy lung tung cả một buổi chiều lúc này đã ngoan ngoãn đứng ngay đằng sau anh, "Nếu không phải cô giúp tôi tìm con dê, thì cô đã không bị ngã."

Thì ra, hai người đã tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng phát hiện thấy dấu chân của con dê ở trên du thuyền, Hạ Nặc Kỳ bị mấy cô gái ở trên tàu ngắm ngăm chơi xấu!

Những người này đầu tiên dùng con dê để thu hút sự chú ý của cô, sau đó nhân lúc cô không để ý đã để cái ván trượt dưới chân cô khiến cô trượt đến gần chỗ bàn buffe, sau đó lại đẩy cô ngã xuống đất!

Thật là độc ác!

Lam Tịnh Vũ nắm chặt hai nắm đấm ở tay, trước giờ anh chưa bao giờ bực tức như vậy.

Nhưng anh lại không bộc lộ ra ngoài, anh chỉ nhẹ nhàng cầm ngón tay bị thương của Hạ Nặc Kỳ, rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay màu trắng, cẩn thận giúp cô băng vết thương.

Về mặt quan tâm của anh, khiến cho mặt Hạ Nặc Kỳ nóng bừng bừng lên.

Mục Dã Tinh Xuyên nhìn thấy hình ảnh thân mật của hai người, anh kinh ngạc đứng nhìn mọi chuyện, không kìm nổi lòng mình giờ hai nắm đấm lên, nhưng sau đó lại từ bỏ xuống.

"Đau không?" Ánh mắt Lam Tịnh Vũ ngập tràn yêu thương, ngón tay khề nhẹ nhàng xoa xoa lên tay Hạ Nặc Kỳ.

"Không... không đau rồi." Hai bên má Hạ Nặc Kỳ lộ rõ sự vui mừng nhưng lại đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Không muốn chứng kiến thêm nữa, Mục Dã Tinh Xuyên quyết định bước lên bục sân khấu!

"Tinh Xuyên, anh muốn làm gì vậy?"

Mai Khả Lâm đang định đuổi theo, thì lại bị Tiểu Do chặn đường lại.

"Tôi nói cho cô biết, thừa đại thiên kim tiểu thư, cô đừng có làm phiền Mục Dã Tinh Xuyên dai như đĩa nữa có được không?"

Mai Khả Lâm như con hồ cái đang giật giữ, trợn trừng hai mắt lên.

Nhưng đúng lúc cô ta đang sắp nổi điên lên, thì bỗng nhiên, nhạc đang nổi âm ỉ phụt tắt, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên trên bục sân khấu.

Mục Dã Tinh Xuyên cầm micro, lịch thiệp đứng ở ngay giữa sân khấu, nở nụ cười rạng rỡ với mọi người: "Thưa các quý ông, quý bà, hôm nay là sinh nhật của cô Mai, cũng là khoảnh khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của Mục Dã Tinh Xuyên tôi đây."

Nghe đến đây, Mai Khả Lâm nhủ thầm trong lòng: "Lẽ nào, anh ấy muốn đích thân công bố cuộc hôn nhân của mình và anh ấy sao? Xem ra, người Tinh Xuyên yêu đúng là mình!"

Mai Khả Lâm vui mừng quên cả việc tính sổ với Tiểu Do, ánh mắt tươi cười, lòng rộn ràng, chăm chú nhìn hình dáng đẹp trai ở trên sân khấu.

"Khoảnh khắc này rất quan trọng, nếu không có người chia sẻ cùng tôi, thì sẽ mất hết ý nghĩa..."

Mục Dã Tinh Xuyên lấy hết dũng khí, mỉm cười thật tươi.

"Tôi muốn tuyên bố! Từ tối nay trở đi, người con gái tên là Hạ Nặc Kỳ sẽ là vợ sắp cưới của tôi! Cô ấy sẽ là người duy nhất mà cả đời này tôi muốn nâng niu chăm sóc!"

Trong khoảnh khắc thời gian như ngừng lại, mọi người đều nín thở, cho đến lúc hiểu ra ý nghĩa của câu nói khó hiểu này.

Đám đông bắt đầu nháo nhác, tất cả mọi người đều bắt đầu bàn tán to nhỏ.

"Hạ Nặc Kỳ là ai?"

"Lẽ nào "Thế giới Media" không có ý định kết thông gia với "Doanh Nghiệp Mai Thị" sao?"

"Rút cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

Mặt Mai Khả Lâm đang hã hê, bỗng chuyển sang xám ngắt, cô trợn mắt nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, toàn thân tức tối run lên.

Còn chủ tịch của "Thế giới Media" David thì đang nói cười với giám đốc "Doanh Nghiệp Mai Thị" Mai Tế Dã, hai người đang bàn luận xem đám cưới của hai con phải chú ý đến những việc gì, thì bị câu nói "Hạ Nặc Kỳ sẽ trở thành vợ chưa cưới của tôi" làm cho kinh ngạc đứng ngây ra như hai bức tượng gỗ.

04

"Đây là một trò đùa đúng không?" Hạ Nặc Kỳ không dám tin vào tai mình.

Lam Tịnh Vũ cũng thần thờ vài giây, bàn tay đang giúp Hạ Nặc Kỳ băng vết thương bắt gặp khe khẽ run lên.

Anh bỏ tay ra, nhìn chăm chăm vào cô, không nói được nên lời.

Rất lâu sau đó, anh khẽ thở dài, quay người xoa xoa đầu con dê, và vẫn rất lịch thiệp mỉm cười với Hạ Nặc Kỳ, giọng anh trầm hẳn xuống: "Xin lỗi, tôi phải đi đây, vì ở đây ồn quá... náo nhiệt quá, khiến tôi thấy khó thở... tôi phải đi đây..."

Hạ Nặc Kỳ đứng ngây người, nhìn anh, nhìn hình dáng của mình đang phản chiếu trong đôi mắt anh. Mối cô khẽ nhấp máy, cặp mắt đen lay láy của cô hiện rõ sự hoài nghi khó hiểu: "Lam, sao lại thế?"

Lam Tịnh Vũ nhú mày, cười bình thản, khuôn mặt thanh tú của anh có chút không tự nhiên: "Xin lỗi, tôi phải đi. Ai sẽ trở thành gì của ai đó, việc này không liên quan đến tôi, buổi dạ hội này cũng không liên quan đến tôi."

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc nhìn anh, lúc lâu sau, cô mỉm cười vui vẻ.

Một cơn gió thổi đến, Hạ Nặc Kỳ hạnh phúc nhắm hai mắt lại, sự ngọt ngào tràn ngập nơi con tim cô: Lam, như thế này, em không thể không cho rằng, anh đang quan tâm đến em?

Lúc cô mở mắt ra, Lam Tịnh Vũ đã đi mất rồi.

"Ôi..." Hạ Nặc Kỳ sững sờ một lúc, sau đó, cô vội vàng đuổi theo, thờ hồn hể nói: "Lam, anh đừng đi, em muốn nói với anh, Mục Dã Tinh Xuyên nói linh tinh đấy, sự việc không phải như vậy đâu..."

Lam Tịnh Vũ dừng bước, bóng dáng cô độc của anh đồ dài dưới ánh đèn.

Anh từ từ quay người lại, lạnh nhạt nhìn chiếc kẹp tóc hoa tuyết trên tóc cô, đôi môi mỏng của anh nhếch lên khinh khinh: "Không liên quan đến tôi."

Giọng nói lạnh băng như nước biển của anh ném về phía Hạ Nặc Kỳ, cảm giác đau đớn như bị một mũi kim đâm cứ thế lan tỏa đến tận xương tủy của Hạ Nặc Kỳ, trong lồng ngực như bị thứ gì đó chặn lại, cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh, đầu óc cô rối loạn, bên tai cô lừng bùng những âm thanh hỗn loạn, dường như có một tiếng sấm vừa nổ bên tai, cảm giác lạnh giá như băng khiến toàn thân cô lạnh toát.

Cô lặng lẽ đứng đó, không dám hét lên nữa, lòng cô thất lại đau đớn. Cô cắn chặt môi, nỗi đau vô bờ vô bến đó cứ chạy trong máu cô.

Mũi cô sứt sịt, giọng cô lí nhí như phát ra từ cổ họng: "Anh nói cho em biết, tại sao lại nói không liên quan đến anh? Em cứ cho rằng qua chuyện lúc này, mối quan hệ chúng ta có thể tiến thêm một bước, nhưng tại sao lại càng trở nên tồi tệ hơn vậy?"

Nói xong, mắt cô nhòe đi trong nước mắt, rất nhanh sau đó, một giọt nước mắt long lanh từ khóe mắt cô chảy qua gò má, làm ướt một góc cổ áo.

Hạ Nặc Kỳ vội quay mặt ra hướng khác, không để anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Lam Tịnh Vũ trầm ngâm nhìn cô, như một ngôi sao cô độc trên bầu trời.

Rất lâu sau, anh nhấp môi lên: "Đồ xấu xí, khóc sẽ trông rất khó coi đấy."

Giọng của anh rất nhẹ, giống như không khí ấm áp ngập tràn lãng mạn trong tiết xuân, khiến cho Hạ Nặc Kỳ ngẩn ngơ.

Con gió mang theo vị mặn mặn của biển thổi vào. Hạ Nặc Kỳ lau vệt nước mắt ở khóe mắt, nũng nịu như một đứa trẻ nhìn anh: "Em không khóc, hơn nữa em cũng không xấu."

"Vậy thì tốt rồi." Lam Tịnh Vũ nhoen miệng cười, sau đó chậm rãi quay người, hai tay thông thả đút vào túi, đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, cái dáng cao dong dỏng trắng như màn sương, dần dần mất hút ở cuối khoang tàu.

Hạ Nặc Kỳ sững sờ. Tựa như có một đóa hoa màu trắng tuyệt đẹp đang rơi xuống trong lòng cô, cô ngây dại nhìn theo cái bóng người càng ngày càng xa dần, trong mắt cô gọn lên ánh nhìn lạnh lạnh.

Cô mím chặt môi, hàng mi dày của cô khẽ động đậy, trong chốc lát, nước mắt như mưa cứ thế mà tuôn ra.

"Lam... anh thật là..." giọng cô nghèn nghẹn, cô nói không được nữa, nước mắt từ từ lăn ra.

Xung quanh có tiếng bàn tán xì xào của đám đông, họ mau chóng vây lấy cô.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Hình như cô gái này không thích Mục Dã Tinh Xuyên!"

"Cái anh chàng vừa bỏ đi là ai vậy?"

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

...

Những âm thanh ồn ào làm đầu óc Hạ Nặc Kỳ rối loạn, cô đau khổ bịt tai lại.

Một chiếc khăn tay màu trắng đưa về phía cô.

Cô ngạc nhiên ngược mắt lên.

Không biết từ lúc nào Mục Dã Tinh Xuyên đứng trước mặt cô, nhìn cô vô cùng âu yếm, trong bàn tay thon dài của anh có một chiếc khăn tay màu trắng.

Anh chăm chú quan sát từng nét mặt của cô, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của anh trong veo, anh khẽ mỉm cười: "Lau nước mắt của em đi."

Hạ Nặc Kỳ đẩy tay anh ra, vô cùng lạnh nhạt nói: "Tôi không muốn gặp anh."

Trong lúc Hạ Nặc Kỳ không phòng bị gì thì bị một cái tát như trời giáng lên mặt!

Mai Khả Lâm giật lấy chiếc khăn tay trong tay Mục Dã Tinh Xuyên, khinh bỉ trừng mắt nhìn Hạ Nặc Kỳ: "Đồ không biết xấu hổ! Cô là gì, dựa vào cái gì mà dám đối xử thế với Tinh Xuyên chứ?"

Người Hạ Nặc Kỳ cứng đờ, sắc mặt tái nhợt, vai cô khẽ run lên, cảm giác đau rát ở một bên má.

Mục Dã Tinh Xuyên giữ chặt lấy tay Mai Khả Lâm, ánh mắt anh lúc đó trở nên sắc nhọn và lạnh lùng: "Cô thích đánh người đến thế à? Liên quan gì đến cô chứ? Cô rút đi cho khuất mắt tôi!"

Anh đẩy mạnh bàn tay khiến anh cảm ghét đó ra, dịu dàng quay về phía Hạ Nặc Kỳ, nhẹ nhàng xoa xoa lên má cô: "Có đau không?"

Hạ Nặc Kỳ bực bội nhắm mắt lại, không trả lời.

Mai Khả Lâm đứng bên cạnh hét lên, không có một chút dịu dàng nữ tính nào, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ gào thét: "Em đau! Nãy anh bóp chặt vào tay em đau lắm!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đổ dồn ánh mắt vào ba người.

Mục Dã Tinh Xuyên tức giận nói với Mai Khả Lâm: "Nếu như, cô không rút ngay cho khuất mắt tôi, tôi đảm bảo, cả đời này tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa!"

"Anh!" Mai Khả Lâm lại hét lên, lấy tay bịt miệng lại, "Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?"

"Tôi đếm đến ba!" Mục Dã Tinh Xuyên không thể chịu đựng thêm được nữa, "1... 2..."

Còn chưa đếm đến số "3", Mai Khả Lâm đã quay người bỏ đi.

Mục Dã Tinh Xuyên hít một hơi thật sâu, mỉm cười quay ra nhìn Hạ Nặc Kỳ, ánh mắt anh ngây thơ như một đứa trẻ.

Anh nhìn cô trêu mến, giọng nói trầm bổng lúc ẩn lúc hiện nhưng động lòng người: "Trước tiên em làm bạn gái của anh đã nhé? Sau đó, đợi anh tốt nghiệp chúng ta sẽ đính hôn. Anh không phải là để khiêu chiến, mà là vì anh thích em, thực sự rất thích em, vậy có được không?"

Trong lúc anh nói, như có một hương thơm nhẹ nhàng chuyển động trong khoảng không giữa cô và anh.

Hạ Nặc Kỳ sững sờ nhìn anh, rất lâu sau, cô mới nhẹ nhàng lắc đầu, đôi môi nhợt nhạt của cô khẽ mấp máy: "Xin lỗi, nếu như không có Lam Tịnh Vũ, có lẽ em sẽ đồng ý, nhưng bây giờ, em chỉ nghĩ đến anh ấy, trong trái tim em, tràn ngập hình dáng anh ấy!"

Nói xong, Hạ Nặc Kỳ quay người chạy một mạch theo hướng mà Lam Tịnh Vũ vừa đi.

"Em đi đâu vậy?"

Mục Dã Tinh Xuyên vô cùng lo lắng gọi với theo, giọng của anh to đến nỗi khiến ai nấy đều ngạc nhiên.

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo bóng dáng của cô.

Hạ Nặc Kỳ cắn chặt môi, nhìn cái dáng cao sừng sững như cây tùng của Mục Dã Tinh Xuyên, cười hời hợt, sau đó nhẹ nhàng nói: "Em phải đuổi theo niềm hạnh phúc của em"

Sau đó cô quay đầu chạy đi.

Mọi người, ai nấy đều ngệt mặt ra.

"Trời ơi! Con trai của tổng giám đốc "Thế giới Media" vừa tuyên bố cô gái đó sẽ trở thành vợ sắp cưới của anh ấy, thế mà cô gái đó lại đuổi theo hạnh phúc của riêng mình rồi."

"Vậy... chẳng phải cô ta không đồng ý trở thành vợ sắp cưới của Mục Dã Tinh Xuyên sao?"

...

Vừa bàn tán, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Mục Dã Tinh Xuyên.

Lúc này, anh đang ngăn người đứng đó, vẻ mặt thất thần nhìn theo hai bóng dáng càng lúc càng gần sát nhau ở trên boong tàu, ánh mắt buồn bã.

"Con trai, cô gái đó không thuộc về con." Không biết từ lúc nào, David đã đến bên cạnh Mục Dã Tinh Xuyên, thành thật khuyên bảo, "Không nên vì cố chấp mà đánh mất mối lương duyên."

Mục Dã Tinh Xuyên từ từ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt hiền từ của bố, khẽ khàng nói: "Không cần bố phải nói, con tự biết thực sự người con thích là

ai."

Nói xong, anh từ từ nhắm mắt lại, lòng quặn đau.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngày 24 tháng 12 Thứ hai. Trời mưa

Hôm nay là đêm trước lễ giáng sinh, tôi muốn đi ngắm tuyết, nhưng tuyết lại không rơi.

Vũ nói không vấn đề gì, tuyết chẳng qua chỉ là nước đóng băng mà thôi, đợi đến khi nước đóng băng thì ắt sẽ có tuyết.

Nghe nói người chết đi rồi sẽ lên thiên đàng, còn nghe nói ở trên thiên đàng cái gì cũng có, nhưng nếu như có một ngày, tôi định cư hẳn ở thiên đàng, một mình Vũ ở chốn nhân gian này sẽ rất cô độc, buồn chán. Tôi ở trên thiên đàng mà thấy điều đó thì cũng sẽ khóc rất nhiều, rất nhiều... Những giọt nước mắt đỏ sẽ đóng băng mưa, cứ thế rơi mãi không ngừng...

Nếu sau Vũ không hạnh phúc... Những giọt nước mắt của tôi cũng sẽ đóng băng mưa... rơi mãi không ngừng...

Vũ ắt hẳn cũng không nỡ để tôi rơi lệ, vì thế nhất định anh sẽ hạnh phúc.

Vân Phi

01

Đêm khuya, hăng hà sa số các vì tinh tú đang toả sáng. Hạ Nặc Kỳ đang cố đuổi theo Lam Tịnh Vũ ở cách đó không xa.

“Lam!”

Cô gọi tên anh, đang muốn đuổi theo, nhưng đột nhiên xuất hiện một cô gái có mái tóc nhuộm đỏ, hai tay chống nạnh, đôi mắt bùng bùng sát khí đang nhìn cô: “Gọi gì mà gọi! Đưa con gái đáng ghét này! Hôm nay ai cho cô đến đây vậy?”

“Cô là ai? Tôi không quen cô.” Hạ Nặc Kỳ đang muốn đuổi theo Lam Tịnh Vũ, nên vội vàng lách người tránh kẻ ngang đường.

Ai dè cô đi chỗ nào thì người con gái tóc đỏ kia đều đi theo đó, cố tình không buông tha cho cô.

Hạ Nặc Kỳ không biết nên làm thế nào, vẻ mặt khổ sở nói: “Rốt cuộc cô muốn cái gì vậy?”

Đêm khuya tĩnh lặng, bầu trời trong vắt đẹp tựa một tấm lụa xanh thẫm trải dài vô tận, mặt trăng tròn trịa đang rải bạc cả một bầu trời.

Bữa tiệc còn đang tiếp tục, đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên!

Mọi người còn chưa kịp nhận ra có chuyện gì, liền nghe thấy một âm thanh giận dữ: “Còn hỏi tôi muốn gì sao? Tôi nói thẳng với cô, Hạ Nặc Kỳ, cô dám tranh cướp người mà Khả Lâm thích, cô hãy chết đi!”

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, lập tức tụ tập trên boong tàu.

Chỉ thấy một âm thanh “bôm” từ một người mặc đồ trắng, nhanh nhẹn lao xuống mặt nước biển, tạo ra một vòng sóng nhỏ. Ở cách anh ta không xa, một người với thân hình nhỏ nhắn đang vẫy vùng đầy khổ sở.

Đêm, rất huyền ảo.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, ánh mắt tập trung vào hai con người đó. Lúc này, lại một người nữa nhảy xuống biển.

“Là anh Tinh Xuyên!”. Có người trên thuyền hét lớn.

Xung quanh không khí như trầm xuống.

“Cứu người”. David lệnh cho cấp dưới của mình, “Không được để cho Tinh Xuyên bị thương.”

Trên boong tàu nhón nháo cả lên, mọi người xôn xao tìm kiếm các dụng cụ để cứu người.

Ánh trăng chiếu rọi lên mặt biển, một màu bàng bạc.

Hạ Nặc Kỳ vùng vẫy trên mặt biển, muốn nhờ người khác cứu giúp, nhưng cô vừa mở miệng thì nước biển lại trào lên. Nhanh chóng nuốt chửng giọng nói cô.

Người cô cứ dần dần chìm xuống. Bản năng sinh tồn trỗi dậy, cô tiếp tục vùng vẫy, mong muốn thoát ra khỏi dòng biển xanh thẫm này để hít thở bầu không khí trong lành. Nhưng nước biển vô tình, tiếp tục nuốt chửng chút sức lực yếu ớt của bản thân cô. Nước biển dần dần bao phủ mắt, mũi, tai, miệng của cô.

Trong lúc hoảng hốt, Hạ Nặc Kỳ như thấy dòng nước biển xanh thẫm kia trào lên từng đợt sóng dữ, như có tảo biển đang quấn lấy chân cô, vô số các loại cá đang trườn qua thân mình cô... Cô cảm thấy buồn nôn, rất khó chịu, toàn bộ cơ thể đang bồng bềnh trôi...

Đúng vào lúc tất cả ý thức của cô bị mất dần, đột nhiên có một đôi tay mạnh mẽ nắm chặt áo cô, kéo cô về phía trước... Đúng lúc này, lại có thêm một đôi tay khác nắm chặt cô.

Trong làn nước biển lạnh lẽo, như có một hương thơm dạt dào đang toả ra. Hạ Nặc Kỳ muốn mở mắt nhìn, nhưng mí mắt nặng trĩu, mang nốt những ý thức còn lại của cô đi. Cuối cùng cũng trôi lên khỏi mặt biển, Lam Tịnh Vũ và Mục Dã Tinh Xuyên đồng thời hít lấy hít lấy để luồng không khí trong lành.

Hạ Nặc Kỳ yếu ớt nằm trong vòng tay Lam Tịnh Vũ. Mục Dã Tinh Xuyên tức giận nhìn Lam Tịnh Vũ, vẫn nắm một cánh tay Hạ Nặc Kỳ, tay còn lại như muốn đâm vào mặt Lam Tịnh Vũ.

Bầu trời đen thẫm thẫm với hàng vạn vì sao.

“Lam...” Sau khi ra khỏi mặt nước, Hạ Nặc Kỳ yếu ớt nói.

Giọng nói êm dịu đó đã khiến trái tim lạnh giá của anh đau đớn run lên, Lam Tịnh Vũ giật mình. Mái tóc đen nhánh của cô phủ vào đôi mắt đẹp như sao trên trời của anh, anh cúi đầu nhìn Hạ Nặc Kỳ, nhẹ nhàng cười với cô. Trong bóng tối, đôi mắt anh ẩn chứa một thứ ánh sáng le lói, rất ấm áp.

Mục Dã Tinh Xuyên cười khênh, tỏ rõ sự châm biếm. Cô sắp thở không ra hơi nữa rồi, mà còn gọi tên người này. Bất giác, cánh tay Mục Dã Tinh Xuyên buông ra. Lúc này, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, vội vàng bao quanh anh.

“Cậu chủ Tinh Xuyên, cậu không sao chứ?”

“Cậu chủ.”

Lam Tịnh Vũ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, ánh mắt của Mục Dã Tinh Xuyên trong suốt như thủy tinh, thật khó có thể đoán trước được anh đang nghĩ gì.

Những người đó vẫn tiếp tục gọi...

“Cậu chủ...”

Mục Dã Tinh Xuyên vẫn không trả lời, im lặng như một bức tượng. Lam Tịnh Vũ thu lại ánh mắt mình, không nhìn Tinh Xuyên nữa, ôm lấy Hạ Nặc Kỳ bơi về phía chiếc thuyền.

“Cậu chủ Tinh Xuyên!” Những tiếng gọi vẫn cất lên không ngừng. Mục Dã Tinh Xuyên hất cánh tay một người trong số đó ra, nỗ lực bơi về phía hai người kia.

Những cơn gió về đêm càng lạnh lẽo. Một nụ hôn nhẹ nhàng như gió thoảng qua, sự ấm áp đó... Nếu đây là mơ, cô thật sự muốn mãi mãi sẽ không tỉnh. Bởi vì, cô mơ thấy Lam Tịnh Vũ đang hôn mình... Nhưng tiềm thức cô không ngừng cổ vũ cô mở to đôi mắt!

Hạ Nặc Kỳ không cần mở mắt, nhưng cũng nhận ra mọi thứ không phải là mơ, mà là thật!

Tuy rằng cô hiểu rõ đây là hô hấp nhân tạo cho mình, nhưng sắc mặt cô vẫn ửng hồng như người say rượu, trong đầu cô hàng vạn chú chim đang hót líu lo. Nụ hôn đầu đời của cô hoá ra lại là màn hô hấp nhân tạo. Hạ Nặc Kỳ chỉ thấy mặt nóng ran: “Là Lam sao?”

Lam Tịnh Vũ thậm chí không có thời gian để thở, đã bị người khác đẩy ra. Cả người Mục Dã Tinh Xuyên ướt hết, anh nhìn Hạ Nặc Kỳ âu yếm, nhẹ nhàng hỏi cô: “Em không sao chứ?”

“Em...” Hạ Nặc Kỳ cười yếu ớt, “Vẫn tốt.”

Thực ra cô không khoẻ chút nào. Cô cảm thấy rất lạnh, người cô ướt sũng, gió biển lại thổi tới tấp khiến đầu cô đau như búa bổ.

Một giọt nước chảy từ trên sống mũi cô xuống bên cằm, lạnh buốt!

Con lạnh làm Hạ Nặc Kỳ run rẩy. Quần áo của cô đã ướt hết rồi, còn đầu tóc đã được gió biển thổi khô đi ít nhiều.

Mục Dã Tinh Xuyên khổ sở nhìn sắc mặt trắng bệnh của cô, tức giận khi không thể thay cô chịu đựng tất cả sự giày vò đó! Anh lắc đầu ngao ngán: “Đừng cố chấp nữa... Em hẳn rất khó chịu, đúng không?”

“Mục Dã Tinh Xuyên, em không sao đâu.”

Hạ Nặc Kỳ cảm thấy có chút không tự nhiên, vì anh lộ rõ sự lo lắng của mình dành cho cô.

02

Bầu trời đen như một tấm màn nhung với những ngôi sao lấp lánh, phát ra những chấm sáng màu bạc.

Hạ Nặc Kỳ cứ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên như vậy, không lâu sau, cô hít một hơi dài: “Lam đâu rồi? Anh ấy đi rồi sao?”

Trong kí ức của cô thì Lam đã cứu cô, không biết bây giờ anh ấy ra sao, có phải cũng nhiễm lạnh rồi không?

Cô rất lo lắng về điều đó.

“Lam đâu rồi? Anh ấy đang ở đâu?”

Hạ Nặc Kỳ dứt lời, liền có một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khoang thuyền, người đứng ở cửa vồn định rồi đi bỗng chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía đám người đang tụ tập.

Gió thổi khiến mái tóc của anh bay phấp phới, trong trái tim lạnh băng kia bỗng chợt có một chút đau thương.

Mục Dã Tinh Xuyên hơi chau mày, một cơn sóng tuyệt vọng trong anh đang trào dâng. Anh không màng tới xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình, đang thăm dò xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh bất chợt ôm lấy Hạ Nặc Kỳ đang cố gắng ngồi dậy, cười nhẹ nhàng và nói với cô: “Đừng động dậy, em còn yếu lắm.”

Hạ Nặc Kỳ cố vùng ra khỏi vòng tay Mục Dã Tinh Xuyên, hai tay nắm chặt áo của anh: “Hãy đưa em đi tìm Lam, em nhất định phải tìm anh ấy, em...” Giọng nói cô yếu ớt vang lên. Hai mắt cô từ từ nhắm lại, nhưng vẫn luôn miệng nói: “Em nhất định phải đi tìm anh ấy...”

Mục Dã Tinh Xuyên thấy cơ thể yếu ớt của cô run lên từng hồi, trái tim anh như bị ai đó bóp nghẹt.

Không lâu sau, anh thở dài và nói: “Được, anh đưa em đi tìm cậu ta.”

Hạ Nặc Kỳ gật đầu, cười mãn nguyện và dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Mục Dã Tinh Xuyên lấy chìa khoá và danh bạ từ trong túi quần bỏ của cô. Đúng như anh dự đoán, ở trang đầu tiên của danh bạ là số điện thoại và địa chỉ nhà của cô.

“Con muốn đi đâu?” Một người trung niên bệ vệ đang bước tới.

Không khí xung quanh như chùng xuống, Mục Dã Tinh Xuyên quay người, hai người nhìn nhau chằm chằm.

Mục Dã Tinh Xuyên cười gượng: “Chuyện là thế này, con thực sự không thích Khả Lâm, cho dù trời có sập xuống cũng không thích.”

“Vậy con cũng không được khiến họ cảm thấy khó xử chứ! Rõ ràng con biết tiệc sinh nhật này thực ra là lễ đính hôn của hai đứa rồi còn gì.”

“Đính hôn sao?” Mục Dã Tinh Xuyên nhú mày, đôi mắt giận dữ và thái độ không thoả hiệp.

“Tôi có thể đính hôn.” Anh nói một cách lạnh lùng, như là đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp vậy, nhưng đằng sau đó là sự chống đối không thoả hiệp.

“Thật sao?” David không phát giác ra điều gì bất thường, tưởng mọi chuyện là thật nên vội truy hỏi, “Con thật sự đồng ý đính hôn sao?”

“Đúng vậy, tôi đồng ý chuyện đó.” Mục Dã Tinh Xuyên gật đầu, sau đó quay đầu đi, lạnh lùng nói, “Nhưng tôi muốn ông đổi đối tượng đính hôn, thì tôi sẽ lập tức đính hôn.”

“Cái gì?” David chau mày, “Con nói gì vậy? Con nói lại thử xem.”

Mục Dã Tinh Xuyên cười sáng khoái: “Sao lúc nào ông cũng không nghe rõ tôi đang nói gì vậy? Lần nào tôi cũng phải nhắc đi nhắc lại! Còn nữa, ông luôn hỏi tôi câu hỏi mà ông luôn biết rõ câu trả lời!”

David giận dữ.

“Đồ nghịch tử! Con dám nói như vậy sao! Lẽ nào con muốn bỏ tức chết sao?”

“Tôi xin lỗi, dường như ông đã quên rồi, năm đó chính ông đã bỏ rơi tôi và mẹ tôi cơ mà, sao giờ lại thừa nhận tôi là con của ông vậy, nhưng tôi không muốn thừa nhận ông là bố của tôi.” Mục Dã Tinh Xuyên nở một nụ cười nhạt thêch.

“Nếu không tôi cũng sẽ không tuyên bố với người ngoài, ông chỉ là bố nuôi của tôi, ông nên hiểu, tôi chỉ có thể nhượng bộ đến mức đó thôi. Ông nên nhớ năm đó tôi đã khổ sở quỳ xuống cầu xin ông đừng bỏ rơi hai mẹ con tôi, nhưng ông vẫn cứ quay đầu mà bỏ đi.

Nói đến đây, nỗi đau đã chôn kín trong sâu thẳm trái tim Mục Dã Tinh Xuyên lại trỗi dậy.

Thời thơ ấu, anh thường xuyên thấy cảnh mẹ mình đau khổ, hàng ngày lấy nước mắt rửa mặt, sau đó lại trở bệnh, cuối cùng rời xa anh.

Trái tim anh rất đau, dường như có hàng trăm nghìn, mũi kim đang đâm vào!

Mỗi lần anh thấy đau đớn, thì anh càng hận người đàn ông đã rời xa mẹ con anh. Cho dù sau này người đó cất công tìm kiếm lại anh từ cô nhi viện, và đưa anh về nhà, cho anh ăn no mặc ấm, cần thứ gì có thứ đó... Nhưng anh vẫn hận ông ta!

Cảm xúc này không thể theo thời gian mà mai một được.

Mục Dã Tinh Xuyên tiếp tục châm chọc, lạnh nhạt nói: “Nếu ông muốn quan hệ của chúng ta càng xấu đi, thì ông có thể không từ thủ đoạn mà biến tôi trở thành chồng của Khả Lâm... Tôi tin rằng ông có đủ khả năng để làm chuyện đó. Có phải vậy không? Bố... nuôi...”

“Nếu con tiếp tục bất kính như vậy, thì bố sẽ khiến con hối hận!” David tức giận nói xong liền bỏ đi.

“Vậy sao?”

Mục Dã Tinh Xuyên hướng về phía David cao giọng, châm chọc: “Trước sau gì người cũng hối hận cũng sẽ là bố thôi.”

Mục Dã Tinh Xuyên nhún vai, tóm lại dù có đánh chết anh cũng sẽ không lấy Khả Lâm, đặc biệt là sau khi anh đã tìm được tình yêu đích thực của mình thì điều này càng không thể!

Nghĩ đến cảnh không nắm giữ được tình yêu đích thực của mình, trong lòng anh dội lên một cảm xúc khó tả, cảm giác đau khổ dần dần trào dâng.

Anh ôm lấy cô, không màng đến mọi người xung quang, từ từ đi đến cầu tàu. Ở nơi đó, một chiếc BMW bóng loáng đang đợi sẵn.

Mục Dã Tinh Xuyên ôm lấy Hạ Nặc Kỳ rồi nhanh chóng ngồi vào xe. Chiếc xe khởi động, vụt đi như một tia chớp.

03

Lối đi bộ ban đêm rất vắng vẻ, chỉ có những con gió thoảng qua, còn người đi đường thì lẻ tẻ. Đèn đường đang chiếu sáng, ánh sáng mờ mờ chạy dọc theo dãy hành lang trông càng mờ ảo, ngọn đèn nào cũng hiu hắt le lói, như ánh trăng những đêm cuối năm.

Hai tay Lam Tịnh Vũ đút túi quần, một mình lặng lẽ đi trong đêm.

Chú dê nhỏ cun cút đi theo, không rời anh một bước.

Cứ đi mãi đến một hiệu thuốc thì anh dừng lại. Đi vào trong hiệu thuốc, anh nhìn lần lượt hết các loại thuốc có trong tiệm, ánh mắt như chùng xuống.

Chủ tiệm lễ phép hỏi: “Cậu cần mua gì?”

Đôi mắt trong vắt của Lam Tịnh Vũ chột ánh lên những tia sáng le lói: “Đề tôi xem đã.”

Anh không có bệnh gì cả, chỉ là trong lòng có chút cảm xúc tinh tế nào đó đang dần nảy sinh trong lòng.

Tuy rằng chỉ vì cứu cô ấy mà làm hô hấp nhân tạo nhưng đôi môi mềm mại có hương thơm của hoa anh đào của cô cứ bủa vây xung quanh anh, làm cách nào cũng không hết.

“Được, cậu cứ từ từ mà xem.” Chủ tiệm lễ phép nói xong thì đi hỏi thăm khách hàng khác.

Lam Tịnh Vũ ngẩn ngơ nhìn những hộp thuốc được gói ghém cẩn thận trước mặt, tình cảm trong lòng lại trỗi dậy.

Bây giờ anh cứ nghĩ mãi về Hạ Nặc Kỳ vậy sao? Đây có còn là anh nữa không? Một người toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ Vân Phi đâu rồi?

Khi anh ở rất gần một người con gái khác, đôi môi của anh dính chặt lấy môi cô ấy, lúc đó anh thấy trái tim mình đang lạc nhịp. Sự tiếp xúc bất ngờ đó giống như một dòng nước ấm nóng cứ từ từ chảy trong máu, giống như là bị điện giật, thật khiến người ta cảm động!

“Ông chủ, làm phiền ông cho tôi một ít thuốc trị cảm cúm.”

Lam Tịnh Vũ do dự một hồi, cuối cùng nói tiếp, “càng nhiều càng tốt.”

“Được thôi.” Ông chủ tiếp lời, lấy một ít thuốc từ trên tủ, sau đó mau chóng gói ghém cẩn thận.

Lam Tịnh Vũ đón lấy túi thuốc màu trắng, sau đó rút ví tiền ra.

Dưới ánh đèn sáng trưng, anh thấy hình ảnh một cô gái có đôi mắt trong veo, chiếc mũi thẳng tinh tế, đôi môi hơi trắng, mái tóc đen tuyền, dày như tảo biển.

Anh ngậy người ra, một chút đau đớn trong tim.

Anh nghĩ rằng mình có thể yêu được một người con gái khác, nhưng nhìn thấy cô, trái tim lại đóng băng trở lại.

Lam Tịnh Vũ mở ví tiền ra, các đồng xu bị rơi hết xuống bàn.

Ông chủ mập mạp mau chóng đi đến trước mặt, đếm số tiền xu đó.

Lam Tịnh Vũ rời khỏi hiệu thuốc, chưa cần vẫy tay thì một chiếc taxi màu vàng đã mau chóng dừng lại ngay bên cạnh.

Anh lặng lẽ ngồi vào trong xe, tài xế mau chóng khởi động xe. Chiếc taxi lao đi trên con đường vắng, tất cả mọi thứ đều bị nó bỏ lại sau ô cửa kính.

Một buổi đêm như vậy dễ dàng khiến người ta say, dễ dàng khiến người ra hoài niệm những chuyện đáng quên. . .

Cảnh đêm bên ngoài cửa kính xe càng lúc càng hư ảo, ánh sáng của những chiếc đèn neon khiến anh bị chói mắt.

Lam Tịnh Vũ nhắm chặt đôi mắt, lặng lẽ đi vào màn đêm vô cùng vô tận.

Trăng đã lên đến giữa bầu trời.

Ánh trăng chiếu rọi những đoá hoa nở thắm trong vườn hoa, thảng thốt mà mơ hồ.

Mục Dã Tinh Xuyên dừng xe ở một căn nhà có vườn hoa kiêu cổ ngoài ngoại ô. Ngoài cửa những bông hoa tươi thắm đang nở rộ.

Những bông hoa Khiên ngư leo đầy trên lan can cũng lác đác nở vài bông. Hàng rào bằng gỗ màu trắng sữa xinh xắn, đáng yêu được tô điểm bởi những hình vẽ mặt trời, du thuyền vũ trụ, còn có người sao hoa trên đầu đội trái bí ngô.

Lúc xuống xe, Hạ Nặc Kỳ dựa vào vai Mục Dã Tinh Xuyên, anh sờ vào trán cô thấy rất nóng! Có lẽ cô bị sốt rồi.

“Em muốn đi tìm Lam. . .” Hạ Nặc Kỳ nói mê, giọng thều thào.

Mục Dã Tinh Xuyên vội vàng bế cô lên: “Phòng 401”

Trên đường anh luôn hỏi cô ở chỗ nào, theo cái danh bạ và lời nói mê sảng của Hạ Nặc Kỳ, cuối cùng anh cũng đã tìm đến nơi. Đến trước cửa, anh vội vàng gõ cửa, nhưng không có ai trả lời.

“Đã mấy giờ rồi, sao bố mẹ em vẫn chưa về vậy?” Mục Dã Tinh Xuyên lo lắng nhìn Hạ Nặc Kỳ, định đưa cô về nơi ở của mình trước. Nhưng lúc anh quay người đi, không cẩn thận va vào một chậu hoa trước cửa. Chợt anh nhìn thấy một chùm chìa khoá, rất nhanh chóng anh nhặt chùm chìa khoá lên và mở cửa.

Vừa vào phòng, Mục Dã Tinh Xuyên đã sờ thấy công tắc điện, cả căn phòng bừng sáng. Anh để Hạ Nặc Kỳ nằm xuống chiếc giường nơi góc tường, sau đó lấy khăn lau trán cho cô. Khi thấy cô ngủ say rồi mới yên tâm.

Nhìn xung quanh, căn phòng này rộng hơn so với tưởng tượng của anh và cũng gọn gàng hơn.

Cô có một chiếc giường sắt màu trắng kiểu Pháp, một tấm nệm màu xanh da trời. Trên tường treo những bức tranh kí họa thực vật tự vẽ.

Trên bàn đọc sách rộng lớn là một chiếc laptop và một chiếc máy tính màn hình tinh thể lỏng, ngoài ra còn một chồng sách báo, đĩa CD được bày biện gọn gàng. Trên sàn là tấm thảm dày màu trắng, dường như đã dùng rất lâu rồi nhưng vẫn còn khá mới.

Đồ vật trong phòng hầu hết toàn hàng chất lượng cao.

Mục Dã Tinh Xuyên nhìn về phía Hạ Nặc Kỳ đang ngủ và thầm nghĩ: “Không ngờ cô ấy lại có một căn phòng gọn gàng như vậy.”

Hạ Nặc Kỳ dường như nghe thấy lời của Mục Dã Tinh Xuyên, lại trở mình lần nữa, đập bay chiếc chăn: “Nói cho anh biết, đừng có để tôi giờ vỗ ra đây, như vậy chỉ có giống như một con thỏ thôi!”

“Cái gì?” - Mục Dã Tinh Xuyên trở mắt nhìn cô. – “Em đang nói gì vậy?”

Hạ Nặc Kỳ không trả lời, tiếp tục ngủ thiếp đi. Hoá ra vừa rồi chỉ là nói mê.

Mục Dã Tinh Xuyên nhặt tấm chăn bị Hạ Nặc Kỳ đạp xuống đất, đắp lại cho cô xong, sau đó tìm khắp phòng thuốc cảm cúm. Lúc anh lục tìm trong chiếc tủ ở trên đầu giường, mở chiếc hộp gỗ đặt ở ngay phía trên ra, cả người anh sửng lại. Ở bên trong đặt một tấm ảnh được viền bởi một chiếc khung làm bằng gỗ đào, trong bức ảnh có hai người.

Nam là Lam Tịnh Vũ, nữ là ai thì anh không biết.

Mục Dã Tinh Xuyên nhủ thầm: “Có cả ảnh của người con trai mà em thích với cô gái khác mà em còn thích anh ta sao? Hạ Nặc Kỳ, em thật kì lạ quá!”

Lúc sau anh để lại tấm ảnh vào chỗ cũ, sau đó lấy thuốc cảm cúm trong ngăn kéo ra, đi vào bếp tìm chút nước. Anh lấy ra từ tủ lạnh một túi trà màu cam, đun sôi nước, pha một bình trà. Sau đó cho Hạ Nặc Kỳ uống thuốc.

Lúc này, anh mới nhớ ra là bản thân mình cũng ướt như chuột lột, anh mở tủ quần áo, bất ngờ khi thấy trong đó toàn là đồ của nam. Chuyện này nghĩa là gì?

“Đây là nhà em sao?” Anh nghi hoặc nhìn Hạ Nặc Kỳ, “Hoặc chỗ quần áo này đều là của bố cô ấy. Vậy bố cô ấy hẳn còn rất trẻ.” Anh cười mỉm, lấy ra một bộ đồ màu trắng, không ngờ lại đúng size của anh hay mặc.

Sau khi thay quần áo xong, anh không thấy buồn ngủ, thế là anh ngồi lên giường ngắm Hạ Nặc Kỳ ngủ.

Hạ Nặc Kỳ vẫn đang chìm trong giấc ngủ sâu, bất chợt run người lên, giống như đang gặp ác mộng.

Mục Dã Tinh Xuyên nhẹ nhàng xoa vào trán cô, khiến cô bình tĩnh trở lại, sau đó lại ngồi quan sát cô.

04

Cửa đột nhiên mở toang, tiếng mở cửa vang lên.

Hạ Nặc Kỳ đang nhắm chặt mắt, đôi lông mày khẽ chau lại, Mục Dã Tinh Xuyên vội vàng chạy về phía cửa.

Bất ngờ, hai người đứng ở cửa đều ngẩn người ra.

Ánh trăng chiếu rọi lên người thiếu niên mặc đồ trắng, con cừu bé nhỏ đằng sau đang gặm những cành cỏ non trong vườn hoa.

Không gian như ngừng lại, dường như có một màn sương mờ ảo đang bao phủ quanh đây. Mục Dã Tinh Xuyên mở to hai mắt, muốn nhìn rõ mọi thứ đang xảy ra.

“Sao cậu lại đến đây?” Anh nói kèm theo sự kinh ngạc, lo lắng và một chút bức tức.

“Tôi?” Lam Tịnh Vũ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt anh lạnh nhạt, cơn gió đêm vuốt ve khuôn mặt của anh, treu chọc những sợi tóc đen nhánh của anh. Anh ngửi thấy mùi trà xanh dịu nhẹ đang lan khắp phòng: “Đây là nhà tôi.”

Lam Tịnh Vũ lại nói tiếp: “Tôi nghĩ tôi nên hỏi cậu câu này mới đúng, tại sao cậu lại ở đây?”

Sao anh lại ở đây.

Trong lòng Mục Dã Tinh Xuyên như bị đóng băng, anh đứng ngây người ra.

Ánh đèn mờ mờ đang chiếu rọi xuống.

Con dê nhỏ đã ăn no, lại quăn quýt húc đầu vào chân Lam Tịnh Vũ, anh cúi người xuống vuốt ve con thú cưng của mình: “Tôi nghĩ tôi có quyền được biết, tại sao anh lại xuất hiện ở nhà tôi vào lúc này.”

“Đây là một hiểu lầm...” Mục Dã Tinh Xuyên bối rối.

“Hiểu nhầm sao?” Đôi mắt của Lam Tịnh Vũ như nước biển, lạnh lẽo vô cùng, “Nếu đã là hiểu lầm thì lần sau đừng gặp lại.”

Nói xong anh quay người đi vào phòng ngủ.

Mục Dã Tinh Xuyên cũng chạy theo sau.

Lam Tịnh Vũ nhìn cô gái đáng yêu đang nằm trên giường của anh, đôi mắt ánh lên chút âm áp.

Ánh trăng như nước, tràn qua cửa sổ, soi rọi cả căn phòng.

Mục Dã Tinh Xuyên bước qua Lam Tịnh Vũ, bế Hạ Nặc Kỳ lên và nói: “Thật sự xin lỗi, tôi nghĩ đây là nhà của Hạ Nặc Kỳ đã làm phiền cậu rồi.”

Lam Tịnh Vũ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên.

Quan sát anh ta.

Anh vẫn giữ vẻ điềm nhiên lúc trước.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Kẻ đứng sau thì ánh mắt kiêu căng ngạo mạn, kẻ đứng trước thì ánh mắt ẩn hiện lên những tia sáng màu xanh.

Từ từ, ánh mắt Lam Tịnh Vũ chùng xuống, anh hỏi: “Cô ấy bị sốt sao?”

“Ừ, ừ...” Vì bị chuyển động mạnh, thêm nữa tư thế nằm không thoải mái, lại không có chăn ấm, bất chợt Hạ Nặc Kỳ chau mày, ho sặc sụa.

Mục Dã Tinh Xuyên cẩn thận ôm chặt lấy Hạ Nặc Kỳ: “Quần áo, tôi mượn tạm, ngày mai sẽ trả lại cho cậu.”

Nói xong, anh bước ra khỏi phòng ngủ, trước khi đi, anh do dự một lúc, quay người lại nói: “Đây không phải là vấn đề cậu cần phải quan tâm.” Sau đó, mở cửa bỏ đi.

Lam Tịnh Vũ đứng trong căn phòng mờ mờ, ảo ảo: “Thực sự đây là chuyện mình không nên quan tâm sao?”

05

Ánh trắng sáng trong như nước len lỏi qua những cành cây chiếu xuống, Mục Dã Tinh Xuyên ôm Hạ Nặc Kỳ đi về phía căn hộ của anh. Càng ôm càng cảm thấy thoải mái, Hạ Nặc Kỳ chớp chớp mắt liên tục rồi mở hai mắt ra, cô tỉnh giấc.

“Anh, anh!” vừa mở mắt ra, cô liền nhận được ánh mắt nồng nhiệt của Mục Dã Tinh Xuyên.

Anh chăm chú nhìn cô: “Em tỉnh rồi à”.

“Bỏ em xuống.” Hạ Nặc Kỳ cố giãy giụa để thoát ra khỏi lòng anh, nhưng chân vừa chạm đất, cô liền cảm thấy đầu mình nặng trĩu còn chân thì nhẹ bẫng, đứng không vững, nên đành phải ngồi xuống bậc thềm.

“Thêm nhà lạnh lắm, như vậy sẽ khiến bệnh em nặng thêm đấy.” Mục Dã Tinh Xuyên muốn kéo cô đứng dậy.

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu: “Không lạnh đâu.”

Cô hít một hơi thật sâu, răng và môi cô bắt đầu run lập cập. Gió luồn qua từng kẽ áo chui vào, cô kéo cổ áo lên, “Hết sức rồi, không đi được nữa.”

“Vậy em muốn chết cóng trên miếng đá này sao?”

Bậc thềm đá thật lạnh lẽo, Mục Dã Tinh Xuyên cũng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Hạ Nặc Kỳ, “Nhà của anh không xa đây, mặc dù không được sang trọng lắm, nhưng đảm bảo là rất ấm.”

“Nhà của anh?” Hạ Nặc Kỳ hít hít mũi, run lẩy bẩy như sắp đuối hết sức, mới chợt nhận ra, “Vừa rồi chúng ta...”

“Vừa rồi chúng ta đang trên đường đi về nhà anh.” Mục Dã Tinh Xuyên lạnh nhạt nói.

“Vậy... quần áo của anh...”

“Trên xe của anh có chuẩn bị sẵn, lúc xuống xe đã thay đổi.”

“Nhưng đã có xe rồi, tại sao không chạy thẳng đến nơi cần đến?” Bao câu hỏi ngập tràn trong đầu Hạ Nặc Kỳ, hình như lúc đó có ai đó tựa đầu vào vai cô, đầu óc cô trống rỗng.

Hạ Nặc Kỳ sững sốt, cặp lông mi khẽ run lên.

Mục Dã Tinh Xuyên dựa vào cô, ánh mắt anh sáng lên. Anh nhẹ nhàng nói: “Cái đồ ngốc như em, lấy đâu ra lắm câu hỏi thế.”

“Ngồi xa người ta ra một chút, anh đang khinh thường người ốm quá đấy.”

“Anh là chăm sóc người ốm, để đảm bảo giữ ấm nhiệt độ cơ thể của người ốm, anh không ngại hi sinh bản thân mình.”

“Anh...” Hơi thở nóng nóng của anh phả vào tai cô, cơ thể của cô vì có hơi ấm cơ thể của anh, dần dần ấm lên.

Trong màn đêm tĩnh mịch, gió đêm thổi tới, những bóng cây ở hai bên bậc thềm đưa qua đưa lại.

“Tại sao không cởi áo ra đưa cho cô mặc, như vậy còn thực tế hơn.”

Dưới bóng đêm, bóng của hai người nghiêng nghiêng chiếu lên bậc thềm đã ướt sương.

Bầu trời bắt đầu sáng dần ra, những đám mây màu sắc tụ lại ở đường chân trời, tạo thành màu hồng phấn nhàn nhạt. Một tia nắng đã từ trên không rơi xuống, chỉ còn lại vài ngôi sao thoát ần thoát hiện.

Xung quanh sương trắng bao phủ, có tiếng dế kêu râm ran. Con gió sớm mai như thấm vào ruột gan, thông thả nghịch ngợm trên những ngọn cây, rồi lại nhẹ nhàng từ phía trước thổi tới, giống như một người mẹ hiền từ đang dùng đôi bàn tay ấm áp của bà để vuốt ve đứa con yêu quý của mình, vô cùng dịu dàng. Một vài con chim ríu ra ríu rít đậu trên ngọn cây, vươn cổ lên, giũ giũ cánh, đua nhau hót líu lo.

Con gió thanh mát thổi tới, hương thơm của những đoá hoa cũng theo gió bay vào trong chiếc mũi đang khe khẽ thở của từng người. Mục Dã Tinh Xuyên đột nhiên kéo tay Hạ Nặc Kỳ, ánh mắt của anh sáng long lanh: “Nhìn kia, sao mai đấy.”

Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, ngôi sao mai giữa bầu trời đã biến mất, chỉ còn con gió nhẹ thổi đến, nghịch ngợm những sợi tóc trên trán cô, Cô thở dài nuối tiếc: “Trời cũng đã sáng rồi, không còn sao mai nữa.”

Hơi thở nhẹ nhàng của cô giống như con gió buổi sớm lướt nhẹ trên những cánh hoa, khiến cho trái tim của Mục Dã Tinh Xuyên đau đớn.

“Sao mai và sao băng anh đều rất quý trọng, nhưng khoảng cách giữa chúng và chúng ta xa như vậy, mặc dù rất muốn trân trọng, nhưng cũng đành phải từ bỏ, vì mãi mãi anh không bao giờ có được nó.” Mục Dã Tinh Xuyên khẽ thở dài.

Hạ Nặc Kỳ ngơ ngàng nhìn Mục Dã Tinh Xuyên. Đôi mày của anh là sự pha lẫn giữa nét thanh tú và nho nhã, khuôn mặt như ánh nắng mùa xuân của anh còn mang những nét ngây thơ của trẻ con, một vẻ ngoài rất đáng yêu. Còn đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người của anh đang âu yếm nhìn cô chăm chú.

“Anh nói...” Mục Dã Tinh Xuyên hít một hơi dài, nhìn vào đôi mắt tinh nhanh đáng yêu của Hạ Nặc Kỳ, như là mê muội thì thầm: “Anh đang nghĩ, anh là thiên thạch bị rơi xuống nhân gian, trên đường quay về không cẩn thận nằm mơ thấy em, sau đó vô cùng thần kì lại gặp được em. Anh như là tụng canh cứ gọi đi gọi lại tên em, vì, anh... tình nguyện yêu em vô điều kiện!”

Hạ Nặc Kỳ thẫn thờ.

Mùi thơm của hoa quỳện với mùi đất sét theo con gió bay tới, bầu không khí trong lành mang theo hơi ẩm dịu nhẹ đặc biệt của tiết trời đầu hè.

Hạ Nặc Kỳ cúi đầu khẽ thở nhẹ, con gió nhẹ vuốt ve vầng trán trắng mịn của cô, vầng trán thanh cao. Cô không dám nhìn vào Mục Dã Tinh Xuyên đang ngồi bên cạnh, chỉ lơ đãng nhìn về phía trước.

Rất lâu sau, cô mới vuốt vuốt tóc, khẽ nói: “Xin lỗi, em không thể đáp lại tình yêu đó được. Em rất cảm động, nhưng yêu một người thì không thể miễn cưỡng được...”

Người ngồi bên cạnh cô không có phản ứng gì.

Trong con gió mát lạnh buổi sớm vắng lại tiếng ngáy khe khẽ.

Hạ Nặc Kỳ nghiêng đầu nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, chỉ thấy anh đang nhắm chặt mắt lại, thở đều đều, đầu anh gật gù gật gù.

Cô thử nhẹ nhàng lắc lắc người anh.

“Này! Này!”

Anh vẫn nhắm chặt mắt, không chút động đậy.

“Hic... ngủ rồi sao?” – Hạ Nặc Kỳ không dám tin ngược nhìn Mục Dã Tinh Xuyên đang chìm vào trong giấc mộng, tức tối hét lên: “Anh tỏ tình kiểu gì vậy?”

Sau khi Hạ Nặc Kỳ nói xong, Mục Dã Tinh Xuyên chỉ trở mình một cái, rồi lại ngủ say tít.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thứ 6, ngày mùng 1 tháng 1. Tuyết rơi.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy chơi đàn, đó là vào buổi tối tết nguyên đán, trường học tổ chức lễ chúc mừng.

Hôm đó, anh mặc một bộ vest đuôi tôm màu trắng, anh nho nhã bước giữa thảm đỏ, tôi cảm thấy tim tôi như muốn ngừng đập.

Anh thanh khiết như đoá hoa nở giữa trời tuyết rơi, thậm chí tôi còn nghe thấy những bông tuyết nhỏ rơi trên người anh phát ra những tiếng xào xạc.

Đầu anh khẽ ngẩng lên, hai tay nhanh nhẹn lướt trên phím đàn, ánh đèn chiếu lên người anh, tạo ra một quang sáng màu vàng quanh anh...

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc hoàn hảo, tất cả các diễn viên đều đứng trên sân khấu sang trọng để tỏ lòng cảm ơn, tay anh khẽ đưa về phía tôi, đúng lúc đó, ánh đèn cũng chiếu rọi theo cánh tay trắng của anh, khiến tôi trở thành trung tâm chú ý của mọi người.

Anh ra hiệu cho tôi lên sân khấu, để tôi đứng cạnh anh, sau đó nói với tất cả mọi người, tôi là tất cả với anh ấy!

Dưới ánh đèn huyền ảo, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tôi chăm chú ngắm nhìn anh đang đứng cạnh tôi, cảm giác toàn thân mê mẩn.

Thật sự hi vọng, thời gian mãi mãi ngừng lại ở khoảnh khắc này, không trôi đi nữa...

Vân Phi

01

Một buổi sáng tươi đẹp trong lành, trên bầu trời những đám mây trắng lững lờ trôi theo gió, từng hạt sương sớm long lanh đọng lại trên những chiếc lá và trên hoa cỏ.

Một buổi sáng ngọt ngào như trái vải chín, xua tan đi màn đêm bao phủ, đang dang mình đón lấy những tia nắng đầu tiên của mặt trời.

Hạ Nặc Kỳ ngồi trên thềm đá, dụi dụi cặp mắt mơ ngủ, ngáp một cái, sau đó tiếp tục mở to mắt, tức giận nhìn cái đầu đang gối lên chân cô ngủ ngon lành.

Trong cơn gió nhẹ, mái tóc ngắn tuyệt đẹp màu sợi dây của Mục Dã Tinh Xuyên khẽ tung bay, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú mang một nụ cười ngọt ngào từ trong giấc mộng.

Hạ Nặc Kỳ nhìn anh, một suy nghĩ ranh mãnh từ từ loé lên trong lòng cô.

Cô mỉm cười, ánh mắt láu lỉnh, giống như thiên sứ đang đứng trong bóng tối để báo thù: “Mái tóc màu dây này thật đẹp biết bao.”

Cô thốt lên, những ngón tay khẽ nhẹ nhàng cầm lấy vài sợi tóc của Mục Dã Tinh Xuyên. Dưới ánh mặt trời, những sợi tóc màu dây ánh lên màu sắc dịu nhẹ.

Mục Dã Tinh Xuyên đang chìm trong giấc mộng, miệng lầm bầm: “Cảm ơn lời khen.”

Sau đó, tiếng ngáy ngủ lại tiếp tục vang lên.

Hơ... còn giả vờ ngủ hả?

Hạ Nặc Kỳ nghiêng đầu, đôi mắt đen của cô đảo lia lịa, rồi cười rặng rờ, sau đó không chút do dự nhổ lấy một sợi tóc màu dây: “Đẹp quá! Em phải giữ lại để thờ cúng.”

Lúc đó, một tiếng hét thê thảm động trời vang lên, khiến cho những con chim đậu trên ngọn cây đều phải thất kinh.

“Đau quá!”

Mục Dã Tinh Xuyên ôm lấy đầu, vừa hét vừa từ bậc thềm đá đứng dậy.

“Em!” Anh thờ hồn hên. hai mắt tròn tròn lên nhìn Hạ Nặc Kỳ, “Em muốn làm gì hả?”

“Thật là đáng yêu.” – Không thèm để ý đến ánh mắt như ngọn lửa đang cháy bùng bùng của anh, Hạ Nặc Kỳ cầm sợi tóc đáng thương đang đưa đi đưa lại ở trước mắt, cười thoả mãn, “Sợi tóc này thật là đẹp, em sẽ để nó làm mẫu, phải giữ lại thật cẩn thận, để sau này... ngày ngày thờ cúng!”

“Đáng ghét, người chết thì mới thờ cúng!”

“Ra là vậy.” Hạ Nặc Kỳ cười tinh nghịch, đôi mắt trong veo ngây thơ của cô nhìn Mục Dã Tinh Xuyên đang giận điên người, sau đó, cô nhẹ nhàng vứt sợi tóc trong tay đi, thân nhiên nhún vai, “Vậy... đợi đến lúc anh chết đi thì hãy làm vậy, lúc đó nhổ hết tóc của anh đi!”

Giọng nói của cô dịu dàng véo von vang lên trong không trung, khiến cho người khác cảm thấy không có chút ác ý nào, nhưng không vì thế mà mặt Mục Dã Tinh Xuyên trở lại bình thường, anh xoa lên trán, sau đó nhếch mày: “Ý em là gì?”

Hạ Nặc Kỳ tỉnh ngịch vuốt vuốt lên tóc, mặt ngây ngô cười nói: “Không có gì, chỉ là lúc ngắm mái tóc anh, không thể chịu đựng được khi nó được chôn cùng dưới đất, thế thì thật đáng tiếc, dù sao cũng là vật quý hiếm.”

Mục Dã Tinh Xuyên giật dỗi nhìn khuôn mặt ngây thơ của Hạ Nặc Kỳ: “Xem ra, có người không đói.”

“Đói?” Hạ Nặc Kỳ chưa kịp hiểu câu nói đó có nghĩa là gì, ngơ ngác nhìn anh.

Câu nói này có liên quan gì đến câu chuyện hai người vừa nói đâu chứ?

Đột nhiên, có một cảm giác khó chịu từ đầu ngón chân của cô lan ra.

Mục Dã Tinh Xuyên khẽ mỉm cười, đôi mắt hoa đào của anh ánh lên cái nhìn ranh mãnh: “Chẳng phải em đói sao? Anh đói lắm rồi, từ tối qua đến giờ chưa có cái gì vào bụng.”

Nghe vậy, Hạ Nặc Kỳ cũng cảm thấy có cảm giác như vậy, cô ôm cái bụng trống rỗng, đôi mắt đen láy lanh lợi của cô chớp chớp vui mừng: “Đúng vậy, em rất đói, chúng ta đi ăn sáng đi.”

Cô chống cằm, ra chiều suy nghĩ: “Đi đâu ăn thì ngon nhỉ?”

“Ra ngoài ăn à? Đừng có đùa nữa, thức ăn bên ngoài không hợp vệ sinh đâu.” Mục Dã Tinh Xuyên không đồng ý lắc đầu, sau đó mỉm cười – nụ cười tinh ranh mê hoặc lòng người, “Anh có thể nấu cho em một bữa sáng thơm ngon tuyệt trần.”

“Anh?” Hạ Nặc Kỳ mở tròn mắt kinh ngạc.

Mục Dã Tinh Xuyên vô cùng tự tin gật đầu.

Dưới ánh nắng chan hoà của buổi sớm mai, mái tóc màu sợi đay của anh ánh lên bảy sắc óng ánh.

Anh đứng đó, mỉm cười tao nhã, nhẹ nhàng nói với Hạ Nặc Kỳ: “Đúng thế, cho dù tay nghề không giỏi cho lắm, nhưng anh nghĩ, cũng có thể làm rung động được tâm hồn ngây thơ của em, vì đó là trái tim anh chân thành yêu em.”

Tay anh làm thành hình trái tim, âu yếm nhìn Hạ Nặc Kỳ, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của anh khẽ chuyển động.

“Thành ý yêu em?”

“Đúng, đúng, đúng.” Mục Dã Tinh Xuyên gật đầu mỉm cười, anh dùng tay dí dí lên cái mũi nhỏ nhỏ của Hạ Nặc Kỳ, nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương.

“Này... đau!” Hạ Nặc Kỳ giãy dụa, cố hết sức tránh cái mũi đáng thương của mình ra khỏi bàn tay ma quái của anh, sau đó, tội nghiệp xoa xoa lên cái mũi bị dí hẳn đỏ lên của mình, trợn mắt nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, khó chịu nói: “Gì mà thành ý tình yêu chứ? Làm gì có kiểu đánh đồng giữa chuyện ăn uống với chuyện đó chứ? Nếu như nói như vậy, yêu một người chẳng phải là đơn giản sao, chỉ cần cho người đó ăn, người đó sẽ yêu anh, tình yêu đó chẳng phải thật đáng buồn cười sao?”

Mục Dã Tinh Xuyên lắc đầu, đôi mắt hoa đào của anh sáng lên lấp lánh.

Anh vô cùng dịu dàng giải thích: “Yêu một người, muốn khiến cho cô ấy cảm động, có thể vì cô ấy làm rất nhiều rất nhiều việc, cũng có thể theo thời gian dần dần làm cô ấy cảm động, chỉ có điều là, anh cảm thấy không có gì có thể bằng với việc nấu cho cô ấy một bữa cơm thật thơm ngon. Vì, mình yêu một người, không chỉ muốn làm cho cô ấy luôn sống hạnh phúc, mà còn muốn người đó cảm thấy thế giới xung quanh của người đó trở nên khác biệt khi có sự tồn tại của mình, thử nghĩ mà xem, nếu như ngày nào em cũng chuẩn bị cho người đó một bữa sáng thịnh soạn, làm cho người đó những món ăn ngon, lại còn có thể còn khiến hai người dần dần gần lại bên nhau hơn, đây chẳng phải là một việc rất tốt sao?”

Hạ Nặc Kỳ sửng sốt, những ngón tay cô chột khẽ run lên.

Có thể khiến cho người đó ăn ngon miệng, lại còn có thể dần dần gần lại bên nhau hơn?

Trong cơn gió nhẹ nhẹ, trong lòng cô khẽ nhắc lại câu nói đó của Mục Dã Tinh Xuyên.

Cô nghĩ rằng, cô đã biết dùng cách gì để khiến cái người làm cô ngày đêm mong nhớ ấy cảm động rồi!

Cho dù, tay nghề của cô còn kém, có thể nói là vốn dĩ cô không biết nấu nướng, nhưng còn có cách khác... còn có cách khác.

Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu lên, ánh mắt cô sáng lên long lanh, cười như bắt được vàng.

Cô đứng thẳng người lên, ngẩng cao đầu, cô giơ tay thề với trời: “Được, cứ quyết định như vậy đi!”

Sau đó, cô không thèm nhìn Mục Dã Tinh Xuyên, nói: “Này, Mục Dã Tinh Xuyên, em đi trước đây, anh tự lo cho mình đi nhé.”

Cô phải về lấy tiền, cô phải thay quần áo, cô phải đi chuẩn bị cho người cô yêu một món quà đặc biệt.

Thấy Hạ Nặc Kỳ vui vẻ bỏ đi, Mục Dã Tinh Xuyên vẫn lặng lẽ đứng đó. Con gió nhẹ khẽ vuốt ve những sợi tóc màu cây đay của anh, ánh mắt anh buồn bã.

“Được...” giọng nói lí nhí, anh mềm yếu đến vậy ư? Đường như chỉ cần một con gió thổi là có thể gục ngã...

Ánh mặt trời chiếu lên hình dáng yếu đuối của anh, anh cố nhếch mép, cười đau khổ: “Vì hạnh phúc của em, đây là lần đầu tiên anh dạy cho con gái biết làm thế nào để làm một chàng trai cảm động, cũng là... lần cuối cùng.”

“Nếu như, cậu ta vẫn không biết trân trọng, thì mình sẽ không bao giờ buông tay!” Ánh mắt của anh tỏ rõ sự kiên quyết.

02

Bầu trời trong xanh tĩnh lặng. Hạ Nặc Kỳ vui vẻ đến cửa hàng tự chọn mua một đồng hạt hạnh đào.

Trong nhật kí Vân Phi đã viết, Vũ thích ăn nhất là hạt hạnh đào, nhưng, những hạt hạnh đào được bóc sẵn bán ở các siêu thị đều dùng máy để tách ra, nên có mùi vị hơi lạ, mà dùng tay để tách, thì phải vô cùng kiên nhẫn.

Vô cùng kiên nhẫn!

Hạ Nặc Kỳ cười híp mắt cầm lấy một nắm hạt hạnh đào được bọc bởi lớp vỏ cứng: “Vì yêu, dù phải bỏ ra hết sự kiên nhẫn của mình, em cũng cam tâm tình nguyện!”

Cô lại bóc thêm một nắm hạt hạnh đào, Hạ Nặc Kỳ ôm một túi giấy lớn đựng đầy đồ ăn đi ra khỏi cửa hàng tự chọn, lòng vui phơi phới ngược nhìn lên bầu trời xanh.

Bầu trời xanh thẳm, phẳng lì không một gợn mây, ánh mặt trời sáng chói.

Hai bên đường, cửa hàng san sát, những chiếc cửa kính sạch bóng sáng loáng.

Hạ Nặc Kỳ ôm cái túi giấy, bước vội về phía quảng trường đài phun nước ở đằng trước.

Quảng trường đài phun nước.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đài phun nước tuôn ra những hạt nước sáng long lanh lấp lánh như cầu vồng, trong cái hồ rộng lớn sóng gợn lên trong vắt, mặt nước sạch sẽ trong veo mang màu xanh nhạt.

Hạ Nặc Kỳ ngồi trên một chiếc ghế dài xung quanh chen chúc những khóm hoa, cô hạnh phúc ngồi tách những hạt hạnh đào ở trong tay.

Không khí thật thoải mái, không gian còn mang theo hơi nước mát lạnh của đài phun nước.

Những đóa hoa đẹp dễ khẽ rung rinh trong gió, cách đó không xa một đàn bò câu đang lặng lẽ nhặt nhanh thức ăn, thỉnh thoảng có người dừng lại, cười híp mắt lúi đờ ăn ra, vãi cho chúng.

Vì bây giờ là giữa trưa, nên rất đông người ở trên quảng trường.

Thậm chí để thu hút khách hàng, quán cà phê Lộ Thiên ngay gần đó còn mời đến một nhạc sĩ piano nổi tiếng, ngồi dưới trời xanh mây trắng biểu diễn cho mọi người.

Âm thanh lành lớt như tiếng những viên đá bị ném xuống mặt nước, bao trùm khắp quảng trường.

“Pour Elise?” đôi tay đang cầm cùi tách những hạt hạnh đào của Hạ Nặc Kỳ khẽ dừng lại, cô ngẩng đầu, nhìn về phía quán cà phê Lộ Thiên.

Chỉ nhìn thấy, một nhạc sĩ piano mặc bộ vest đuôi tôm màu trắng tao nhã ngồi trước một cây đàn piano, giờ hai tay ra, để những ngón tay trên phím C màu trắng của cây đàn, nhẹ nhàng lướt đàn...

Trong chốc lát, âm thanh ồn ào trên quảng trường biến mất, tất cả mọi người đều nín thở, vô cùng kinh ngạc lắng tai nghe tiếng đàn du dương trầm bổng như trong hư ảo.

Hạ Nặc Kỳ sững sờ nhìn.

Ánh mặt trời chiếu lên vỏ ngoài màu đen của chiếc đàn piano, phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Những ngón tay thon dài của người nhạc sĩ piano như biết nhảy nhót một cách linh hoạt, chạm vào phím đàn, cùng lúc như cũng chạm vào lòng Hạ Nặc Kỳ. Cô lặng người lắng nghe, suýt nữa quên mất cả bản thân mình.

Trong nhật kí của Vân Phi đã từng viết...

Lúc Vũ đánh đàn, tiếng đàn cũng lay động lòng người như vậy, tựa như mặt nước đang phẳng lặng lại tuôn ra vô vàn con sóng lăn tăn, những con sóng

cứ thế hân hoan mà chảy ra vội vã.

“Hic!” Hạ Nặc Kỳ nắm chặt hạt đào trong tay, sầu não thờ dài.

Cả đời này, cô sợ rằng mình sẽ không có duyên được nghe Lam đánh đàn.

Vân Phi đã nói, anh ấy chỉ đánh đàn cho một mình cô nghe, trên thế giới này sẽ không có cô gái nào được lắng nghe tiếng đàn của anh nữa.

Cô sẽ là cô gái thứ hai đó, người con gái tiếp sau Vân Phi yêu anh đến điên dại, vì anh, dù chuyện hoang đường đến thế nào, cô cũng có thể làm, nhưng cô nhận lại được gì chứ?

Ánh mắt của Hạ Nặc Kỳ nhìn chăm chăm vào hạt hạnh đào đang bóc dở nằm trên tay, sau đó, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Bất kể anh ấy thế nào!”

Nói tóm lại, cô yêu Lam, vì vậy, can tâm tình nguyện vì anh ấy mà hi sinh tất cả.

Mặc dù, cô mù quáng đến vô phương cứu chữa, nhưng vẫn cảm thấy một chút tủi thân, nhưng người cô yêu là anh ấy... đáng lắm!

Nghĩ vậy, cô không hề do dự mà cúi đầu xuống, tiếp tục tỉ mỉ tách những hạt hạnh đào.

Đài phun nước tuôn ra những tia nước lạnh, khẽ bám lên mái tóc của cô, vai của cô ướt đầm, nhưng cô vẫn ngồi ở đây – nơi không khí trong lành nhất.

Cô cứ tưởng tượng rằng những hạt nước mềm mại này là đôi tay của Lam, đang dịu dàng vuốt ve đôi tay cô.

Hạ Nặc Kỳ nhanh chóng bóc nốt những hạt hạnh đào trong tay, từ đầu đến cuối cô luôn nở một nụ cười mãn nguyện.

Nhìn chiếc túi ban đầu chứa đầy hạt hạnh đào dần dần vơi đi, chiếc túi nylon đặt ở trên mặt đất để đựng vỏ hạt hạnh đào đã sắp không có chỗ đựng rồi, còn một chiếc túi khác đặt ngay bên cạnh cô đựng nhân hạt hạnh đào thơm nức mũi cũng đã đầy ắp rồi.

Hạ Nặc Kỳ cười rất vui vẻ, không nén nổi thích thú dừng lại một lát, khẽ xoa xoa bàn tay nhỏ hơi đau của mình, ánh mắt cô ánh lên sự vui mừng.

Chỉ cần... cố gắng thêm một lát, cô có thể bóc hết một túi to hạt hạnh đào này, sau đó đem đến trước mặt Lam, mời anh ấy nếm thử tấm lòng của cô.

Dưới ánh mặt trời, đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang từ đằng sau cô, có người đang đứng thờ dài ở trước đài phun nước.

Trong không khí dịu nhẹ, tiếng của người đó ẩn chứa một nỗi đau vô bờ.

“Làm thế nào bây giờ?”

Hạ Nặc Kỳ ngạc nhiên... toàn thân cô run bắn, kinh ngạc quay đầu lại, cô nhìn xuyên qua những cành cây và những tán lá xanh rậm rạp của khóm hoa, một hình dáng màu trắng quen thuộc, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đứng ở sau lưng cô.

Vì ở giữa được ngăn cách bởi đài phun nước và khóm hoa, dù anh ấy có ngước mắt lên, thì cũng không nhìn thấy cô, vậy mà trong hoàn cảnh này, khoảnh khắc này anh lại đang buồn bã cúi đầu nhìn vào cái hồ nước mát lạnh dưới đài phun nước.

“Sao lại trùng hợp thế chứ?” Hạ Nặc Kỳ lẩm bẩm, đặt hạt hạnh đào đang bóc dở trong tay xuống, đứng dậy, chăm chú nhìn Lam Tịnh Vũ đang đứng đối diện, cố tiến lên phía trước...

“Vân Phi, anh phải làm thế nào đây? Hình như anh đã yêu cô ấy rồi...”

Lam Tịnh Vũ lấy một đồng xu lấp lánh ánh bạc ở trong túi quần ra ném vào trong đài phun nước, buồn bã nói: “Rút cuộc phải làm thế nào? Anh đã yêu người con gái tên là Hạ Nặc Kỳ rồi.”

Trong khoảnh khắc! Hạ Nặc Kỳ sững sờ, quên mất là phải đi thế nào. Cô mím chặt môi, toàn thân cô mềm nhũn ra như bị rút hết sức lực, đầu óc cô trống rỗng, có chút choáng váng.

Ở phía đằng xa, người nhạc sĩ piano cũng đã đàn hết bài nhạc, nhận được những tràng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, trong chốc lại toàn bộ quảng trường đài phun nước lại náo nhiệt trở lại, nhưng, Hạ Nặc Kỳ lại không nghe thấy gì cả, trong tai cô chỉ văng vẳng âm thanh giống như biển lớn phản chiếu lên thứ ánh sáng màu xanh buồn bã vừa nghe ban nãy, cô cố gắng dụi dụi mắt, để chắc rằng đây không phải là nằm mơ, mới nở một nụ cười rạng rỡ như thiên sứ.

Lúc này ánh mặt trời vào lúc ban trưa dường như càng ấm áp hơn.

Vạt áo của chiếc áo sơ mi trắng tinh trên người Lam Tịnh Vũ khẽ lay động trong gió, anh đang nhìn cái bóng phản chiếu trên hồ nước của mình, đôi mắt trong veo của anh như được phủ một lớp ánh sáng mờ ảo, môi anh khẽ nhếch lên cười một cách chua chát, anh lại mở miệng ra, như là nói với cái bóng của chính mình: “Người nói đi, người nói cho ta biết, rút cuộc ta phải làm thế nào?”

Ánh nắng như ngọc lưu li chiếu rọi từng lớp sóng này đến lớp sóng khác trên chiếc đài phun nước, phản chiếu ra ánh sáng bảy sắc rực rỡ tươi đẹp.

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ nhìn Lam Tịnh Vũ đang đứng ở phía đối diện, bất giác nắm chặt hai nắm tay lại.

Nước từ đài phun nước làm ướt mái tóc ngắn của cô, vai của cô, dưới tay cô có một cảm giác ẩm áp nhưng lại uơn ướt.

Cô khẽ buông tay ra, lòng cô còn cào vói bao giằng xé.

Rút cuộc thì có nên qua đó không nhỉ?

Lam Tịnh Vũ vẫn không biết đến sự xuất hiện của cô, anh ngẩn ngơ nhìn vào cái bóng đang phản chiếu trong cái hồ của đài phun nước, tiếp tục cười một mình một cách ngây thơ và tuyệt vọng: “Anh có nên nói cho cô ấy không? Vân Phi, em nói đi, anh có nên đi nói cho Hạ Nặc Kỳ rằng, anh yêu cô ấy không? Nếu như vậy, bọn anh sẽ ở bên nhau. Nhưng, Vân Phi, còn em thì sao? Em sẽ làm thế nào?”

Anh chỉ vào ngực của mình: “Trái tim anh không thể không có em, mặc dù đã yêu Hạ Nặc Kỳ, nhưng trong tim anh vẫn không thể nào xóa đi hình bóng của em...”

Lam Tịnh Vũ vô vọng thì thầm nhỏ nhỏ, người anh bắt đầu khẽ run lên, cây thánh giá treo lơ lửng ở trên ngực anh phát ra ánh sáng yếu ớt, ánh mắt của anh ngập tràn nỗi đau khổ.

“Anh phải làm thế nào, Vân Phi, làm sao anh có thể quên em và yêu người khác được chứ?” Đôi mắt anh chìm trong nỗi đau khổ tuyệt vọng, bờ môi đẹp đẽ của anh khẽ nở một nụ cười rầu rĩ thê thảm, “Sao anh lại đáng ghét thế này, sao anh không chết theo em chứ...”

Vài đứa trẻ cười đùa nghịch ngợm từ phía sau anh chạy ủa ra, một cặp vợ chồng trẻ lo lắng chạy theo phía sau chúng. Đột nhiên, có một đứa trẻ đi không cẩn thận, loạng choạng một lát, trông như sắp bị ngã. Người bố trẻ vô cùng hoảng hốt, gạt những người đang đứng cạnh, lách qua chạy lên đỡ đỡ.

Ầm! Anh ta đẩy mạnh Lam Tịnh Vũ.

Lam Tịnh Vũ đang chìm đắm trong những kí ức đau buồn không để ý đến tình hình xung quanh, đột nhiên bị một lực mạnh va vào người đổ nhào ra phía trước.

Anh đứng không vững, lao đảo vài bước, toàn thân lắc lư, sau đó anh ngã cắm đầu xuống hồ nước lạnh băng của đài phun nước một cách thảm hại.

03

Tùm!

Một tiếng động lớn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên quảng trường!

Mọi người thất kinh hét lên: “Có người bị đẩy ngã xuống hồ nước rồi!”

Hồ nước phẳng lặng bắn tung toé lên vô vàn những tia nước trong vắt, làm ướt nhẹp đôi mắt của Hạ Nặc Kỳ, trong khoảng khắc cô như ngừng thở.

Cô sững sờ nhìn chăm chăm vào Lam Tịnh Vũ đang ở trong đài phun nước đối diện, anh giống như một đứa trẻ không ai cứu vớt.

Trong làn nước trong veo, toàn thân anh bị ướt như chuột lột, trông mềm nhũn như bông, nhìn đáng vẻ anh hoảng hốt thất thần, không có sức sống.

Hạ Nặc Kỳ đứng như trời trồng ở phía đối diện, lặng lẽ nhìn, mặc dù, cô không đứng cùng anh ở trong hồ nước lạnh lẽo đó, nhưng con tim cô có thể cảm nhận được cái lạnh giá cắt da cắt thịt đó.

“Từ bỏ đi.” Cô nắm chặt bàn tay, đau khổ cười với chính mình, “Yêu một người, không được để cho anh ấy phải khó xử như vậy.

Vì một tập tranh vẽ, cô và Vân Phi quen nhau. Vì cuốn nhật kí của Vân Phi, cô quen Lam Tịnh Vũ. Vốn dĩ cô chỉ thay Vân Phi yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, nhưng tại sao bây giờ cô lại khiến anh càng đau khổ thế này?

Nếu như giành được tình yêu của anh lại khiến anh đau khổ thế này, vậy thì cô tự nguyện dứt bỏ tình yêu này, tự mình trốn ở một góc khuất không ai nhìn thấy để tự chữa lành vết thương. Cô tự nguyện một mình chịu hết mọi đau khổ...

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt trong veo của cô đọng đầy những giọt nước mắt long lanh, bờ môi cô vẫn mỉm cười như vậy, như cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp cuốn hút mọi người, cô mỉm cười nói: “Tình yêu như thế, thật khó... bất kể là đối với ai, đều là quá đau khổ... chỉ cần, biết rằng anh cũng yêu em... thế là đủ rồi... như vậy là đủ rồi!”

Cô ngoái lại nhìn Lam Tịnh Vũ đang đứng trong nước, cô bắt đầu từ từ gom lại những hạt hạnh đào đặt sang một bên.

Cho dù là chỉ là vỏ hạt hạnh đào, hay là những hạt hạnh đào đã bóc xong, và cả những hạt hạnh đào còn nguyên vỏ, cô đều trộn lẫn để chung vào một túi, sau đó, buộc chặt chiếc túi nylon, ôm chặt vào trong lòng, cứ như thể vật cô đang ôm gọn trong lòng là người yêu cô vậy.

Cô lặng lẽ quay đi, nhắm chặt mắt, chìm đắm trong một màn đen vô thức.

Trên quảng đường, bố mẹ của đứa trẻ vội vàng chạy lại, vừa an ủi đứa trẻ vì sợ hãi mà đang khóc thút thít, vừa xin lỗi Lam Tịnh Vũ.

“Thật là xin lỗi, lúc đó tôi lo quá, thực sự là tôi không cố ý!”

Những người tốt bụng xung quanh nói: “Ôi trời, một người kéo cậu ta lên đi. Nếu cứ đứng như vậy, thì sẽ bị ốm đấy.”

Lam Tịnh Vũ không nói lời nào, nước ở đài phun nước vẫn chảy róc rách.

Cuối cùng thì những giọt nước mắt cũng từ mắt Hạ Nặc Kỳ lăn dài ra, nó long lanh trong suốt như những viên ngọc.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên người cô, giữa những sợi tóc đen nhánh của cô, chiếc kẹp tóc hoa tuyết ánh lên sắc màu lạnh lẽo.

Cô cũng muốn nhảy xuống đó, nói cho anh ấy biết rằng cho dù là địa ngục tối tăm cô cũng bằng lòng nhảy xuống đó cùng anh... nhưng, cô đã không làm được, cô chỉ có thể nắm chặt lấy tay mình.

Nước chảy róc rách, dòng nước như tách ra thành những tia nước chảy xuống mái tóc đen của Lam Tịnh Vũ, chảy xuống khuôn mặt trắng nhợt của anh.

Anh tự nói với lòng mình, nếu phút giây đó có thể nhìn thấy Hạ Nặc Kỳ, vậy thì anh sẽ dừng cảm nắm lấy hạnh phúc của mình mà không buông tay nữa!

Đôi mắt anh mơ màng mở ra, nhìn xuyên qua dòng nước long lanh, cuối cùng ánh mắt anh cũng bắt gặp hình dáng ở phía trước cách đó không xa đang quay lưng lại với cái lạnh run người của anh.

“Là cô ấy...” Ánh mắt Lam Tịnh Vũ lộ rõ vẻ kinh ngạc, không dám tin, vui mừng và rất nhiều, rất nhiều những cảm xúc không thể diễn đạt được bằng lời, anh lâm bâm: “Quả nhiên là cô ấy!”

Xung quanh hồ phun nước chỗ nào cũng đầy áp người, vô cùng ầm ĩ.

Nhưng Lam Tịnh Vũ lại lặng lẽ nhìn Hạ Nặc Kỳ đang đứng dưới ánh mặt trời.

Chỉ cần nhìn thấy hình dáng của cô ấy, lòng anh cũng rất đau rồi.

Trên môi anh nở một nụ cười yếu ớt, anh như một hoàng tử bị thương, ánh mắt tràn ngập sự cô độc và đau thương.

“Những người yêu nhau tại sao lại không thể ở bên nhau? Cứ nhất định phải quay lưng lại với nhau vậy sao?” Đôi môi anh khẽ run lên, “Nếu biết chắc là đau khổ, vậy cứ để một mình anh chịu đựng!”

Hơi thở của anh dần dần trở lại bình thường, những dòng nước lạnh ngắt của đài phun nước đang chảy trên người anh trong giây phút này, không còn cảm giác như đâm vào da vào thịt nữa.

Trong những tiếng hò hét kinh ngạc của mọi người, Lam Tịnh Vũ đang cố hết sức bò lên từ hồ phun nước, sau đó, nhanh chóng đuổi theo cái bóng hình đã khiến anh đau khổ, ôm chặt lấy cô!

“Hạ Nặc Kỳ, đừng đi...”

Những hạt nước trên những sợi tóc ướt đầm của anh vương trên cổ cô, anh dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Xin em đừng đi, em có biết không? Lúc này anh ngược mắt lên nhìn em, gió thổi tung chiếc váy màu xanh của em, nó mở ra như một đôi cánh khổng lồ, sẽ mang em bay đi mất... lúc đó, lòng anh đau nhói, anh nghĩ, nếu như thật là em bay đi mất như vậy, và không bao giờ quay lại nữa, không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh nữa!”

Vì thế... anh không muốn cô đi, giống như lúc đó anh không muốn Vân Phi đi.

Hạ Nặc Kỳ đứng ngẩn người, chiếc túi nylon trong tay rơi “bịch” một tiếng xuống đất, vài hạt hạnh đào từ trong chiếc túi màu trắng lăn lóc ra ngoài, chúng lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó im lìm dừng hẳn.

Cảm giác này có phải là cảm giác hạnh phúc không? Từ địa ngục lạnh lẽo bước lên thiên đường ấm áp. Lúc đó, cô muốn cười thoả thích, muốn hét lên, muốn khóc lóc, muốn hò reo vui mừng, nhưng cuối cùng cô chỉ hạnh phúc nhắm mắt lại, lặng lẽ đón nhận cảm giác của khoảnh khắc này, chỉ sợ rằng một giây sau đó lại phát hiện ra, đây chỉ là một giấc mơ...

Không quan tâm đến việc bộ quần áo đầm nước của Lam Tịnh Vũ làm ướt nhẹp sau lưng cô, cô chỉ cảm thấy hơi lạnh lẽo truyền ra từ người anh, liền vội vàng quay lại, nắm lấy đôi tay anh, nhẹ nhàng cẩn thận lấy tay của mình xoa xoa lên đôi tay lạnh băng của anh: “Em không đi, sẽ không bỏ đi như vậy nữa, mãi mãi không bao giờ thế nữa.”

Giọng nói yêu thương của cô còn chứa đựng sự thương xót: “Tại sao lại để mình rơi xuống hồ nước lạnh thế chứ? Nếu như là vì em, em tự nguyện để anh rời xa em, chứ không bằng lòng để anh tự làm tổn thương bản thân mình thế này đâu.”

Lam Tịnh Vũ chăm chú nhìn cô, những ngón tay nằm trong bàn tay ấm áp của cô khẽ động đậy: “Hơi ấm từ lòng bàn tay em, có thể truyền thẳng đến tim anh.”

Anh nói xong, quên mất là xung quanh còn rất nhiều, rất nhiều người đang vô cùng kinh ngạc nhìn hai người.

“Thì ra là một đôi tình nhân!”

“Thật là mâu thuẫn? Vì vậy chàng trai mới nhảy xuống hồ phun nước, vì thấy cảm động trước cô gái này.”

“Đúng thế, bây giờ người trẻ tuổi vì tình yêu, việc gì cũng có thể làm được!”

...

Mọi người thi nhau bình phẩm, sau đó dần dần tản ra.

Lam Tịnh Vũ cầm tay Hạ Nặc Kỳ, dưới ánh mặt trời, lặng lẽ ngắm nhìn: “Vết thương trên tay em là bị làm sao vậy?”

“À...” Hạ Nặc Kỳ vội vàng rút tay lại, mặt cô đỏ bừng lên, cô ngại ngùng vuốt tóc, “Không... không sao đâu.”

Lam Tịnh Vũ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt anh ánh lên sự vui mừng: “Trên người em có mùi thơm của hạt hạnh đào!”. Anh thốt lên, rồi ánh mắt nhìn về phía cái túi nằm lẩn lóc trên mặt đất, “Cái này, lại là cái gì thế?”

Hạ Nặc Kỳ vội vàng nhặt cái túi nylon ở trên mặt đất lên, giấu chặt vào trong lòng, cứ như sợ anh phát hiện ra đây là cái gì không bằng, lúng ta lúng túng nói: “Hạnh đào... chỉ là hạt hạnh đào thôi mà, không phải là anh chưa từng nhìn thấy! Tại sao phải ngạc nhiên thế chứ, còn không mau quay về nhà thay quần áo đi, bị ướt hết như vậy, dễ bị cảm lắm đấy.”

“Hạnh đào?” Lam Tịnh Vũ nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng hồng không được tự nhiên của Hạ Nặc Kỳ, đôi mắt đen của anh sáng lên như ngọc lưu li, “Sao lại trùng hợp thế nhỉ, thứ anh thích anh nhất là hạnh đào, nhưng mà nhân hạt hạnh đào bán trong siêu thị đều là dùng máy bóc, có mùi vị hơi lạ, nhưng nếu mà dùng tay bóc, không chỉ rất phiền phức, mà còn không biết bóc, nên hạt nó không còn lại bao nhiêu, thường thì chỉ còn lại vụn thôi.

“Hi hi!” Hạ Nặc Kỳ cười gượng, “Lam, anh mau quay về nhà thay quần áo đi, nếu không cảm thật đấy.”

Lam Tịnh Vũ nở nụ cười trên môi: “Được, cùng đi nào.”

04

Căn hộ ở ngoại ô.

Hạ Nặc Kỳ đứng trên sân thượng, cô cẩn thận cầm lấy chiếc bình phun tưới lên cái chậu đặt trên bực cửa sổ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, những giọt nước lấp lánh như thạch anh không ngừng tuôn ra từ chiếc bình phun, làm ướt những đoá hoa, tạo thành một chiếc cầu vồng bảy sắc đẹp rực rỡ cuốn hút.

Những giọt nước được tưới lên những khóm hoa phát ra âm thanh rất vui tai, Hạ Nặc Kỳ cười vô cùng vui vẻ, thích thú hân hoan ngân nga lời bài hát: “Những chú xi trum đáng yêu... những chú xi trum đáng yêu... bọn chúng cùng nhau đồng tâm hiệp lực vượt qua bao trở ngại... bọn chúng vừa hát vừa nhảy múa thật hạnh phúc và vui vẻ... thật vui vẻ...”

Những lời ca vui vẻ vang khắp căn phòng.

Hát hò được một lúc, Hạ Nặc Kỳ đặt chiếc bình phun trong tay xuống, quay đầu lại nhìn, Lam Tịnh Vũ thay quần áo trong phòng ngủ vẫn chưa ra, cô quay người, nhìn khuôn mặt rạng rỡ nụ cười của mình phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, thủ thỉ nói: “Trời ơi, Lam cũng yêu mình! Cũng yêu mình!”

Cô thích thú viết một câu lên cửa sổ thủy tinh trong suốt: “Lam, anh biết không? Khung cảnh ở dưới nhà nhìn qua cái cửa sổ viết tên anh, trông thật mê hoặc lòng người!”

Chiếc đồng hồ bằng gỗ treo trên bức tường màu trắng sần sùi khẽ phát ra những tiếng “cạch, cạch”, dưới chiếc đồng hồ con lắc đồng hồ hình tròn nằm trong chiếc hộp rỗng hình chữ nhật khẽ kêu “Tích ta tích tắc” đang đưa qua trái qua phải.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, toả ra ánh sáng dịu nhẹ. Những tia sáng nhỏ nhỏ tinh nghịch nhảy nhót trên mái tóc đen ngắn của cô.

Chiếc rèm cửa sổ màu xanh khẽ lay động bên cạnh cô, nhìn chăm chú vào cái tên ở trên cửa sổ, Hạ Nặc Kỳ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Giỏi lắm, Lam thân yêu!”

Ngoài cửa sổ, một cơn gió mát lành thổi đến, mang theo hương thơm của hoa cỏ.

Hạ Nặc Kỳ nghiêng cổ hít hà không khí trong lành ngọt ngào, hi vọng mỗi ngày cũng đẹp để không gọn mây thế này.

Không biết từ lúc nào, Lam Tịnh Vũ đã đến bên cạnh cô, lặng lẽ đứng ở đằng sau cô, trên tay xách cái túi nylon màu trắng mà ban nãy cô để trên ghế sofa.

“Bây giờ nghĩ ra...”

Giọng nói ảm áp vang lên từ phía sau cô, Hạ Nặc Kỳ cười rạng rỡ quay người lại: “Lam, anh thay xong quần áo rồi à?”

Lam Tịnh Vũ gạt đầu, vài sợi tóc bị ướt vương ở trên trán anh, anh từ từ mở ra, khẽ đưa chiếc túi nilon đựng đầy hạt hạnh đào, đọng đầy yêu thương nhìn cô chăm chú: “Nếu anh đoán không nhầm, cái này là chuẩn bị để cho anh ăn phải không?”

Đôi mắt trong veo của anh chứa đầy yêu thương, cây thánh giá thạch anh treo ở trước ngực ánh lên ánh sáng lấp lánh.

“Cái này?” Trong ánh mắt đầy yêu thương của anh, Hạ Nặc Kỳ ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, sau đó cúi đầu nhìn xuống chân mình, “Làm sao có thể, em đâu biết Lam thích ăn hạnh đào.”

“Là sự trùng hợp!” Lam Tịnh Vũ tiến lên, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, lặng lẽ nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang khẽ đỏ bừng lên vì sự ngại ngùng của cô, anh vô cùng dịu dàng thì thầm, “Giữa chúng ta có thật nhiều sự trùng hợp! Nó khiến anh cảm thấy rằng dường như em biết anh đã từ rất lâu, rất lâu rồi, em hiểu anh đến vậy, thậm chí biết cả những điều nhỏ nhất, mà những điều này phải những người quen biết rất lâu với anh mới biết được.”

Hạ Nặc Kỳ đột nhiên bị kinh động như một bầy ong vỡ tổ.

Có lẽ, chính vì thế, nên anh mới yêu cô chẳng? Suy nghĩ đó như ngôi sao băng vụt lên qua đầu cô.

Hạ Nặc Kỳ sững sờ, đột nhiên cảm giác bàn tay đang nắm gọn trong lòng bàn tay của cô dần dần trở nên lạnh ngắt, cô hít một hơi thật sâu, giữa những sợi tóc đen nhánh, chiếc kẹp phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cô nhìn đôi mắt ngây thơ như đứa trẻ của anh, trong lòng nhen nhóm một động lực thôi thúc cô nói thẳng ra tất cả, nhưng những lời nói chạm đến đầu môi, lại bị đẩy ngược trở lại.

Không cảm thấy sự khác thường của cô, Lam Tịnh Vũ dịu dàng buông tay cô ra, cười hiền hoà: “Nào, mình cùng ăn hạnh đào”. Nói xong, anh ngồi xuống bàn ăn, đặt chiếc túi nilon chứa đầy hạt hạnh đào lên mặt bàn sáng loáng, ga lăng kéo ghế, làm dáng vẻ cung kính với Hạ Nặc Kỳ: “Mời”

Hạ Nặc Kỳ vội vàng khẽ bước lên, nhưng sau đó liền dừng lại, đứng yên không động đậy, hàng mi cong vút khẽ run lên: “Lam, tại sao anh yêu em? Có thể nói cho em được không?”

Đôi mắt của cô cố giấu đi sự lo lắng và bất an.

Lam Tịnh Vũ khẽ nhoen mi cười, chăm chú nhìn cô, giọng nói của anh chứa chan yêu thương: “Vì... hiểu và hiểu ngầm, sự hiểu biết của em về anh vượt qua sức tưởng tượng của anh...”

Hạ Nặc Kỳ sững sờ, cứng đờ như hoá thạch, thần thờ nhìn Lam Tịnh Vũ.

“Còn nữa, điều đặc biệt ở em... còn có rất nhiều, rất nhiều, anh không thể nói rõ hết được...”

Anh vẫn còn đang nói, nhưng tại sao Hạ Nặc Kỳ ong ong lên, không nghe rõ nữa.

Thì ra, tình yêu của anh dành cho cô, được xây dựng trên cơ sở là Vân Phi.

Hạ Nặc Kỳ đau khổ mím chặt môi lại.

Vì cô có cuốn nhật kí của Vân Phi, nếu khá hiểu về anh, cô cứ thế xuất hiện trước mặt anh, đúng là anh có rung động, cứ cho là anh cũng yêu cô đi, nhưng từ đầu đến cuối Vân Phi vẫn đứng giữa hai người.

Hạ Nặc Kỳ đau đớn nhắm mắt lại, khe khẽ lắc đầu, hi vọng có thể gạt bỏ cái suy nghĩ này ra ngoài, bất giác cô nhẹ nhàng xoa lên chiếc kẹp tóc hoa tuyết ở trên đầu, lòng cô khẽ thổn thức: “Xin lỗi, Vân Phi, xin cho tớ được ich kỉ một chút trong lúc này, để tận hưởng khoảnh khắc này, chỉ cần một chút thôi cũng được, chỉ cần cho tớ tưởng tượng rằng, giây phút này đây, Lam thực sự yêu tớ, chứ không phải vì sự tồn tại của cậu.”

Nghĩ đến đây, cô khẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Cô cười như một thiên thần bước đến bên cạnh Lam Tịnh Vũ, ngồi lặng lẽ bên anh, cô ăn thử những hạt hạnh đào mà cô phải khổ sở trong một thời gian dài mới bóc hết được.

Khẽ đặt một hạt vào miệng, hương hạnh đào nồng nồng bắt đầu lan toả trên đầu lưỡi.

Cô nghiêng đầu, nhìn Lam Tịnh Vũ đang ngồi cạnh: “Ăn ngon không?”

Đôi mắt Lam Tịnh Vũ khẽ động đậy, khuôn mặt thanh tú của anh mang một nụ cười ảm áp, anh gạt đầu, thì thầm bên tai cô: “Rất ngon, đây là hạt hạnh đào ngon nhất mà cả đời này anh từng được ăn.”

Trong mắt của Hạ Nặc Kỳ ánh lên niềm vui: “Nhưng mà, em đã cho Lam ăn hạt hạnh đào ngon như thế này, vậy Lam có thể đồng ý với em một việc, đó là cho em nghe tiếng tim anh đập, em rất muốn biết, lúc yêu một người, tim sẽ đập như thế nào.”

Nói xong, không đợi Lam trả lời, cô liền dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim anh đập.

Nhịp đập mạnh và bình thản, “thình thịch thình thịch” làm tai cô rung động, rất nhanh sau đó, tim của cô đập cùng nhịp với tim của anh. Nghe tiếng tim anh đập, cảm nhận hơi thở của anh, lại được ôm trong vòng tay ấm áp của anh.

Hạ Nặc Kỳ cười ngọt ngào, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chủ nhật, ngày 14 tháng 2. Trời nắng.

Tôi nghĩ rằng, trong trái tim của mỗi người đều có một tấm bản đồ thuộc về hạnh phúc.

Mà nơi đâu trong tấm bản đồ hạnh phúc của tôi đều có anh.

Cho dù hôm nay anh ấy thua cuộc trong cuộc thi, không hoàn thành được ước nguyện của tôi, đó là lần tôi cùng đi tham gia cuộc thi thần thoại truyền kì của Vương Quốc Anh.

Nhưng tôi không trách anh, tôi biết anh đã rất cố gắng.

Mặc dù không thể có mặt tại cuộc thi, nhưng, chúng tôi có thể xem hình ảnh đẹp mê li thần kì của trường đua Vương Quốc Anh trên báo hay tạp chí.

Rộng lớn vô cùng, từng lớp từng lớp cát đập chùng trái dài cuốn bay trong gió...

Vân Phi

01

Cuộc thi MotoGP cúp Thánh Tuyên được tổ chức trong khuôn viên của một tư nhân ở phía nam, do Nặc Á Đặc thuộc tập đoàn “Thế giới Media” đứng ra tổ chức.

Cuộc đua xe ô tô kịch tính và có uy tín nhất này thu hút rất nhiều các phương tiện truyền thông, vì, năm sau cuộc thi này sẽ tổ chức giải vô địch, lần này chỉ là một lần thử nghiệm, phía ban tổ chức đang có kế hoạch tăng thêm các hạng mục thi, để có thể lựa chọn được những quán quân, á quân thực sự có năng lực để tham gia cuộc thi Vương Quốc Anh vào tháng 10.

Mặc dù lần này đường đua của cuộc thi được đặt trong khuôn viên của một tư nhân, nhưng không vì thế mà đường đua bị giới hạn, đường đua dài 2.85 km, có 8 khúc cua gấp.

Mặc dù, ước tính tốc độ cao nhất chỉ có 180km, nhưng vẫn thu hút không ít tuyển thủ nổi tiếng tham gia.

Trong số đó có cả những người thực sự có năng lực như là Lam Ứng và Bạo Long, đã trở thành điểm nóng cuốn hút mọi người.

Sáng sớm, trong ngoài khuôn viên đều bị vây kín như bưng.

Đám phóng viên điên cuồng kẻ chụp ảnh lia lịa, người cầm micro, chạy ủa đến, vây quanh cửa một chiếc xe Lincoln Limousine dài, màu đen, thúc ép người ở trong xe ra ngoài.

“Bạo Long! Ra ngoài đi!”

“Bạo Long, ra ngoài đi!”

Cửa chiếc xe Lincoln Limousine từ từ mở ra, Mục Dã Tinh Xuyên mặc một bộ đua xe chói mắt, lịch thiệp bước ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ anh không được khỏe cho lắm, làn da có chút nhợt nhạt. Khi đối diện với các phóng viên, đôi mắt hoa đào của anh ánh lên cái nhìn mê hoặc lòng người, anh thoải mái cười: “Tôi vừa mới đến, mà các bạn phóng viên đã chào đón tôi nhiệt liệt thế này, thực sự thì tôi không có sức để chống đỡ.”

Lời nói cảm động của anh vừa dứt, thì một cô gái trà trộn trong đám phóng viên vội chạy lên trước mặt anh, trong lúc anh chưa kịp phản ứng, cô ta ôm

lấy anh, hôn mạnh lên má anh một cái.

Mục Dã Tinh Xuyên khẽ chau mày, nhưng lại không hề nổi giận.

Cô gái vô cùng phấn khích, thích thú hò reo rồi bỏ chạy: “Tôi đã được hôn Bạo Long rồi! Thật là tôi đã được hôn Bạo Long!”

Đám phóng viên được một phen rối loạn, có người cười nói: “Bạo Long nhận được sự chào đón như vậy, đương nhiên sẽ là điểm nóng phỏng vấn của chúng tôi, đừng trách chúng tôi nóng lòng săn lùng tin tức, mà làm phiền đến ngài nhé.”

“Vậy sao?” Mục Dã Tinh Xuyên liếc nhìn người phóng viên vừa nói, rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay trắng tinh, cô hết sức lau sạch nước bọt của cô gái ban nãy dính trên má anh, sau đó vứt chiếc khăn tay xuống đất, rồi vô tình giẫm lên trên.

“Vậy, mọi người có câu hỏi gì thì hỏi đi, tôi còn chuẩn bị để tham gia cuộc thi.”

Giọng điệu anh lạnh lùng, nhưng từ đầu đến cuối trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười mê hoặc lòng người.

Đám phóng viên nhanh chóng chớp thời cơ, lần lượt từng người từng người một đặt ra câu hỏi...

“Trước tiên, từ lúc anh tham gia cuộc thi, mọi người thường so sánh anh với tay đua xe nổi tiếng Loris, anh ta cũng được mệnh danh là T-rex, được so sánh với tay đua xe lão luyện như vậy, anh có cảm thấy áp lực không?”

“Áp lực ư?” Mục Dã Tinh Xuyên tự tin cười, ánh mắt anh ánh lên cái nhìn vô cùng ngạo mạn, “Bạo Long là loài khủng long ăn thịt lớn nhất, sức đột phá rất mạnh, tính cách mạnh mẽ tàn bạo, trong cuộc thi, trong các cuộc đua chuẩn bị thật tốt, đánh trận nào thắng trận ấy, ai có bản lĩnh thì người đó sẽ nhận được danh hiệu đó, vì thế, tôi không có bất cứ áp lực nào.”

“Vậy, còn Lam Ứng?” Trong đám phóng viên một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên: “Lam Ứng cũng là tay đua trẻ tuổi như anh, các anh đã từng thi với nhau, anh ấy đã từng khiến một người bất khả chiến bại như anh phải chịu thua một cách đáng tiếc, lần này, các anh lại thi cùng với nhau, mà người tổ chức cuộc thi lại là bố của anh, ông chủ tập đoàn “Thế giới Media” như vậy liệu có chút thiên vị nào không?”

“Thiên vị?” Mục Dã Tinh Xuyên lạnh lùng ngược mắt lên, nụ cười anh lộ ra vẻ lạnh lẽo, “Trên đường đua làm gì có thiên vị? Hơn nữa...” Anh còn muốn nói thêm điều gì, nhưng đột nhiên dừng lại, ánh mắt anh dán chặt vào phía trước, không nói gì thêm nữa.

Dưới gốc cây hải đường cách đó không xa, Hạ Nặc Kỳ nhìn Mục Dã Tinh Xuyên đang đứng ở phía xa xa chăm chăm nhìn cô, cô có chút bối rối, tay của cô bị Lam Tĩnh Vũ nắm chặt, không biết từ lúc nào lòng bàn tay cô bị toát ra một ít mồ hôi, hơi ươn ướt, nhưng liền ngay sau đó chúng liền ngấm vào những kẽ đường chỉ tay trong lòng bàn tay đang nắm chặt.

Mục Dã Tinh Xuyên lặng lẽ nhìn hai người đang nắm chặt tay nhau, bất giác nắm chặt nắm tay, sau đó lại bỏ ra.

“Sao vậy?” Một người trong đám phóng viên cố rướn lên hỏi anh, nhưng anh không trả lời.

Ánh mắt của mọi người đều hướng theo ánh mắt của Mục Dã Tinh Xuyên...

“Ồ! Lam Ứng?” Một giọng nữ cao chói tai vang lên giữa đám phóng viên: “Thì ra là Lam Ứng cũng ở đây!”

“Mà còn nắm tay một cô gái!”

Tất cả mọi người đều thi nhau thốt lên!

“Có phải là vừa có bạn gái mới không nhỉ?”

“Đây đúng là một tin vô cùng hot!”

Mọi người cùng gật đầu, sau đó, liền bỏ mặc Mục Dã Tinh Xuyên đáng vẻ có chút cô đơn đứng đó, như một bầy ong vỡ tổ chạy về phía cây hải đường đang bị gió thổi tung những cánh hoa nhỏ.

Mục Dã Tinh Xuyên thở hắt ra, trong đôi mắt hoa đào của anh ẩn chứa bao nỗi niềm khó tả và một nỗi đau sâu lắng, anh một mình bước vào trong trường đua.

02

Trong chớp mắt, đám phóng viên điên cuồng lóp trong lóp ngoài quây lấy Hạ Nặc Kỳ và Lam Tĩnh Vũ.

“Hic...” Hạ Nặc Kỳ vốn dĩ ban đầu thấy thờ bình thường, nhưng đột nhiên thấy không khí xung quanh thật bức bối, cô nhón gót chân lên, vươn dài cổ ra, hi vọng có thể hít được một chút không khí trong lành, nhưng đành bất lực vì cô quá thấp, làm thế nào cũng tốn công vô ích.

“Cô là ai? Bạn gái của Lam Ứng phải không?”

Lợi dụng lúc Hạ Nặc Kỳ đang bị hoa mắt chóng mặt bởi vô vàn những ánh đèn máy ảnh chớp lia lịa, một nữ phóng viên điên cuồng, khua chiếc tay đây

móng dài, cầm chặt lấy cánh tay cô, để lại một vết hằn rất sâu.

“Đau quá...” Hạ Nặc Kỳ bị đám người trước mắt xô ngã, cánh tay cô rất đau nhưng không biết làm thế nào, chỉ muốn khóc. Trong lúc cô đang muốn vùng thoát khỏi người phụ nữ “nanh vuốt quỷ quái” này, thì ở bên cạnh Lam Tịnh Vũ lịch thiệp nhưng cũng rất kiên quyết kéo mạnh người phóng viên đó ra.

“Rất xin lỗi, nếu như có câu hỏi thì cứ hỏi, không được làm bạn gái tôi bị thương!”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng mềm mại như nước, dường như có thể tạo nên những bọt hoa sóng trên đá ghềnh, nhưng lại khiến lòng người rung động.

Hạ Nặc Kỳ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của anh, hai bầu má cô bối rối ngượng ngùng dần dần đỏ hồng lên, bỗng chốc cả người cô giống như một quả đào mật ngọt lịm quyen rũ lòng người.

Trên mặt cô nở một nụ cười dạt dào hạnh phúc, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền vào người cô, máu trong người cô chạy loạn xạ!

Cô như một cô gái nhỏ dựa sát vào Lam Tịnh Vũ, cái đầu nho nhỏ của cô cứ thế mà tựa vào bờ vai rộng của anh.

Lam Tịnh Vũ khẽ nghiêng đầu lại nhìn, mỉm cười với cô đầy âu yếm.

“Ôi trời ơi! Yêu thật là hạnh phúc!”

“Cuối cùng cũng có thể khiến Lam Ứng mỉm cười!”

Tất cả mọi người ngạc nhiên kêu lên!

Mấy tay phóng viên không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng hiếm có, chớp lấy khoảnh khắc này vội vã bấm tanh tách chiếc máy ảnh trong tay.

Hạ Nặc Kỳ bị chụp ảnh nhiều đến mức cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng vẫn thấy hạnh phúc lâng lâng.

Cứ thế đến phòng thay đồ, Lam Tịnh Vũ mới bỏ tay cô ra, lấy trong tủ ra bộ đồ đưa xe. Còn cô thì vẫn đang chìm đắm trong cái cảm giác hạnh phúc đó, ngẩn ngơ nhìn anh.

“Lê nào em muốn nhìn anh thay quần áo sao?”

“Được rồi!” Muốn hay không muốn, Hạ Nặc Kỳ gạt đầu theo bản năng, sau đó cô bị gõ mạnh một cái vào mũi.

Giọng nói dờ khóc dờ cười của anh thì thấm bên tai cô: “Không được, em lên khán đài đợi anh, đợi anh thay quần áo xong, nhận số báo danh xong, anh sẽ mua một bịch coca và bóng ngô lên cho em.”

“Một bịch coca và bóng ngô?” Hạ Nặc Kỳ khó khăn nuốt nước bọt, “Anh có chắc là một bịch, chứ không phải là một chai coca và một túi bóng ngô sao?”

“Đúng thế, anh chắc chắn.” Lam Tịnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, “Em mau đi đi, nếu không anh sẽ không kịp thời gian để đưa cho em mất.”

Trong đôi mắt long lanh của Hạ Nặc Kỳ ngân ngấn những dòng lệ hạnh phúc: “Lam, anh đúng là một người yêu rất tâm lý, ha ha, sắp đến giờ thi rồi mà còn mua đồ ăn cho em, anh thật tốt.”

Cô hạnh phúc như một con chim sẻ nhỏ tung tăng lú lo đi ra khỏi phòng thay đồ, đi về phía khán đài.

Cuối cùng những tia nắng mặt trời vàng rực rỡ cũng ló ra khỏi đám mây.

Vừa đặt mông ngồi xuống, thì có người ngồi bên cạnh Hạ Nặc Kỳ.

“Ngồi ở chỗ này xem cuộc đua thì thích nhất, có thể nhìn rất rõ, thậm chí có thể nhìn được những cảnh sắc khác nhau.”

Hạ Nặc Kỳ khẽ “Ồ” lên kinh ngạc, nhìn Mục Dã Tinh Xuyên đang ngồi bên cạnh, “Sao anh lại ở đây?...”

“Xem ra, hai người có vẻ như đang yêu nhau. Nhưng, cậu ta có yêu em không? Em có chắc chắn không?”

Mục Dã Tinh Xuyên chăm chú nhìn cô, trong giọng nói của anh lộ rõ sự mềm yếu.

Hạ Nặc Kỳ thần thờ.

“Mục Dã Tinh Xuyên, anh...”

“Thôi bỏ đi, không cần phải nói với anh đâu.” Mục Dã Tinh Xuyên nghịch chiếc chìa khóa xe trong tay, nghiêng đầu, chăm chú nhìn Hạ Nặc Kỳ, “Dù thế nào em vẫn cứ yêu cậu ta, không phải vậy sao? Còn anh chưa bao giờ tồn tại trong trái tim em dù chỉ là khoảnh khắc, như hôm nay, nhìn cậu ta cầm tay em, anh chỉ hi vọng đời này cậu ta sẽ luôn cầm tay em như thế.”

“Mục Dã Tinh Xuyên, sao anh phải tốt như vậy? Tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

Hạ Nặc Kỳ cúi đầu xuống, thờ dài đầu khổ, cô thấy mũi cay cay, không nói nổi một lời, chỉ có thể nghe anh ấy nói.

Giọng anh mơ hồ huyền ảo tựa mây khói, từ đầu đến cuối trên môi anh luôn nở một nụ cười yếu đuối.

“Đồ ngốc, em đừng quá xúc động như vậy chứ, thực ra anh rất xấu xa. Nói thẳng ra cho em biết nhé, anh nói tất cả những điều này với em, chỉ là để khiến em mãi mãi nhớ đến anh mà thôi, mãi mãi luôn cảm thấy anh thật tốt, thậm chí lúc ở bên cạnh Lam Tịnh Vũ, em cũng không làm chủ được mình mà nghĩ đến anh.”

Ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh trong vắt.

Trên khán đài ồn ã, cô và anh ngồi kề vai nhau, nhưng chỉ có giọng nói của một mình anh trầm buồn vang lên: “Ha ha, nghe ‘thối’ quá phải không? Đừng có cười anh nhé.”

Không đâu, cô sẽ không cười anh đâu.

Hạ Nặc Kỳ lắc đầu quầy quậy: “Sao có thể thế được chứ?”

Những ngón tay của cô cứng đơ, một cảm giác đắng chát khó chịu xuất hiện khiến lòng cô cảm thấy buồn buồn, giống như bị nhét đầy những sợi bông.

Cô thở một hơi dài, đôi mắt cô tự dưng ươn ướt.

Mục Dã Tinh Xuyên vẫn nhẹ nhàng nói, mái tóc màu sợi đay của anh che lấp đi đôi mắt sáng long lanh như vì sao của anh.

“Cuộc thi hôm nay, anh phải cố gắng hết sức giành chiến thắng, dù biết là sẽ không có cơ hội, anh cũng phải cố gắng giành được giải nhất, sau đó đưa chiếc cúp cho em, ồ, không, phải nói là cho hai người, để làm quà chúc mừng cho hai người đã trở thành một cặp tình nhân hạnh phúc.”

Anh chỉ tay lên, khẽ cười: “Bởi vì, sau này mỗi lần nhìn thấy chiếc cúp sẽ lại nhớ đến anh, như vậy cái đồ ngốc như em lại có thêm một lý do để ngoại tình. Ha ha, anh thật thông minh phải không?”

Hạ Nặc Kỳ không biết phải nói thế nào nữa, cô biết Mục Dã Tinh Xuyên đang tự an ủi chính mình, khiến bản thân mình không phải áy náy như vậy nữa. Nhưng anh càng như vậy, Hạ Nặc Kỳ càng cảm thấy buồn... thực sự rất buồn.

Cô thần thờ gật đầu, tim cô quặn đau khiến cho lồng ngực bị chặn lại như sắp nghẹt thở.

Mục Dã Tinh Xuyên đứng dậy, gió thổi vạt áo của anh lên, anh dùng tay che đi ánh mặt trời chói gắt, nhìn ra phía xa: “Nhớ nhé, ở bên cạnh Lam Tịnh Vũ em phải thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Nếu như em mà không hạnh phúc, nhất định anh sẽ không tha thứ cho em đâu. Nếu như hai người sống cùng nhau mà không hạnh phúc, anh nhất định sẽ chạy đến trước mặt em cười nhạo em!”

Giọng của Mục Dã Tinh Xuyên khàn đi, anh đứng bên cạnh Hạ Nặc Kỳ rất lâu, lúc lâu sau mới bỏ đi.

“Mục Dã Tinh Xuyên, em xin lỗi...” Hạ Nặc Kỳ líu ríu nói, cho đến lúc bóng dáng của anh mất hút, cô mới không nhìn theo nữa.

03

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ ngồi nghĩ mông lung xa xăm...

Lần đầu tiên gặp mặt, cô và Mục Dã Tinh Xuyên đã đối đầu vô cùng kịch liệt.

“Ngày, mời cô rời khỏi đây”, trong hội trường đầy tiếng nói cười, trên sân khấu Mục Dã Tinh Xuyên không thể chịu nổi nữa, anh ra lệnh.

“Xin lỗi, thật sự tôi không cố ý”, Hạ Nặc Kỳ mếu máo.

“Vậy là cô cố tình rồi! Lẽ nào, cô là fan của Lam Ứng, nên mới đến đây làm loạn? Đừng cho rằng cô có ý đồ xấu, mà vì thế tôi mất đi cơ hội giành chức vô địch!”

“Ồ...không...phải” Hạ Nặc Kỳ cúi gằm mặt, sợ hãi liếc nhìn ánh mắt sắc lẹm đủ giết chết người trên sân khấu. Cô cảm thấy, hình như mình bị ánh mắt đó đâm đau nhói cả người.

“Được thôi, tôi tin cô không phải vậy, nhưng nếu cô không rời khỏi đây tôi sẽ cho rằng cô cố ý đến làm loạn, đến lúc đó sợ rằng cô muốn đi cũng đi không nổi!”

Haiz! Lại còn đe dọa uy hiếp người ta như vậy nữa! Cô không thể khuất phục được.

Nhưng ...trong đầu Hạ Nặc Kỳ lại xuất hiện ra cảnh tượng bất gặp lúc này ở cổng trường, ắt hẳn lượng fan của cái tên Bạo Long này rất lớn, rất quy mô, vậy thì những lời uy hiếp này của anh ta cũng có thể thành sự thật.

Lần gặp gỡ tiếp theo, Mục Dã Tinh Xuyên vì cô mà bị thương.

Hạ Nặc Kỳ bước vào phòng bệnh, đứng cạnh anh, cô chân thành mỉm cười: “Tôi nghĩ là anh có thể bị đòi, anh bị thương như vậy cũng là do tôi, nên tôi chuẩn bị đồ ăn sang cho anh.” Cô vừa cười vừa giơ hộp cơm lên, cặp lông mày của cô như cũng đầy thích thú, rướn hẳn lên trên.

“Không cần!” Mục Dã Tinh Xuyên nhăn mặt từ chối, nhưng một tràng tiếng “ùng ục” bỗng vang lên trong phòng bệnh.

“Ồ, xem ra, bụng của anh chân thật hơn cái miệng của anh rất nhiều” Hạ Nặc Kỳ mỉm cười, đẩy hộp cơm trong tay về phía anh, “Mau ăn đi, canh xương lợn vừa ngon vừa đẹp mắt! Ngoài gia vị ra, tôi không cho thêm chất độc nào khác đâu.”

Cô mở hộp cơm cho anh, dùng mùi thơm của thức ăn để khiêu khích anh chàng đang cố nuốt nước bọt.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cuối cùng, Mục Dã Tinh Xuyên không chịu nổi nữa bê hộp cơm lên ăn lấy ăn để, nuốt xong ngum canh cuối cùng, anh thỏa mãn liếm chút nước canh còn đọng trên môi, “Cô dùng cái gì để nấu canh này vậy? Mùi vị...thực sự đặc biệt.”

“Anh nói canh xương lợn này à?”, Hạ Nặc Kỳ mỉm cười, trông cô đẹp như đóa cúc trắng nhỏ xinh nở giữa ruộng đồng làm lay động lòng người.

“Đó là lúc bà ngoại tôi lấy ông ngoại, đã dùng những nguyên liệu quý giá nhất trên thế giới kết hợp với xương của con lợn được to béo nhất, rồi kỳ công nấu thành cao, sau đó còn hầm trong bảy ngày bảy đêm.”

“Bà ngoại của cô?” Mục Dã Tinh Xuyên tròn tròn mắt, “Thế chẳng phải đã nửa thế kỉ rồi sao?”

“Đúng thế.” Hạ Nặc Kỳ gật đầu, cố nhịn cười, “Lúc đó, ông ngoại không nở ăn hết, nói là muốn cho con cháu cùng được thưởng thức. Sau đó, cứ truyền từ đời này qua đời khác.”

“Vậy...canh để lâu như vậy, không bị ngộ độc sao?”

“Thời gian lâu như vậy rồi sao lại không bị ngộ độc được? Thực ra thì có một đám rêu mốc màu xanh xanh ở trên, nhưng đã bị tôi dùng thìa móc đi rồi...”

Lưng của Mục Dã Tinh Xuyên cứng đờ dựng đứng hẳn lên: “Vậy...canh này...còn uống được không?”

“Đương nhiên là uống được, mà uống canh này còn có tác dụng rất tốt trong việc trị liệu cái chân bị thương này.”

Nhìn đường nét khuôn mặt thanh tú của anh ta từ trắng chuyển sang tái nhợt, rồi sau đó lúc tím tái, lúc đen sạm, Hạ Nặc Kỳ suyt nửa thì phì cười. Lần này mọi hận thù cũ mới đều trả được rồi!

Sau đó, anh ngang ngược bảo cô làm bạn gái của anh.

“Vậy...” Mục Dã Tinh Xuyên liếc nhìn cô, trên miệng nở một nụ cười, “Cô có muốn làm bạn gái tôi không?”

“Cái gì? Bạn gái sao?” Hạ Nặc Kỳ há hốc miệng không dám tin. Là ai với ai chứ, mọi chuyện xảy ra thật là đột ngột. Thậm chí đến tên cô hẳn ta còn chưa biết, lại còn ngông cuồng muốn cô làm bạn gái hẳn! Cô không nghe nhầm chứ?

Hạ Nặc Kỳ bất ngờ đến mức há hốc mồm, ngay sau đó lại cảm thấy rất giận dữ: “Trò đùa của anh ở trong phòng học vẫn chưa chấm dứt sao? Không phải anh lại muốn phá hoại quan hệ của tôi và Lam Tịnh Vũ chứ? Anh đạt được mục đích của mình rồi đấy! Tại sao anh lại muốn tôi làm bạn gái anh chứ? Trêu đùa tôi anh thấy rất vui sao? Tôi chỉ là sợ ý hại anh nằm viện mà thôi, tôi đã xin lỗi rồi, lại còn nấu canh cho anh bồi bổ, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào?”

Mục Dã Tinh Xuyên có vẻ bị tổn thương, anh lặng lẽ nhìn cô, đột nhiên chau mày, nói giọng bức tức “Đúng vậy, tôi thấy trêu đùa cô rất vui! Cô có biết không, từ trước đến nay chưa từng có người con gái nào dám trước mặt tôi mà coi tôi không ra gì, càng chưa từng có người nào như cô, đứng trước mặt tôi nói về sự quan tâm của mình dành cho Lam Tịnh Vũ. Khiến một đứa con gái thích cậu ta chuyển sang thích tôi, đối với tôi là một thách thức cần phải vượt qua, điều đó rất thú vị.”

“Thách thức sao?” Hạ Nặc Kỳ nhìn anh ta như nhìn một người bị điên.

“Không sai! Mục tiêu cuộc đời tôi là đi thách thức người khác, tham gia kịch cũng là vì thế, trở thành một vận động viên đua xe cũng là vì thế, những mạch máu trong người tôi tồn tại cũng là vì sự thách thức cả.”

Hạ Nặc Kỳ bỗng thấy mình thật ngốc nghếch.

Cuối cùng anh nói với Hạ Nặc Kỳ rằng, anh thật lòng yêu cô...

Mục Dã Tinh Xuyên hít một hơi thật sâu, mỉm cười quay ra nhìn Hạ Nặc Kỳ, ánh mắt anh ngây thơ như một đứa trẻ.

Anh nhìn cô trêu mến, giọng nói trầm bổng lúc ẩn lúc hiện nhưng động lòng người: “Trước tiên em làm bạn gái của anh đã nhé? Sau đó, đợi anh tốt nghiệp chúng ta sẽ đính hôn. Anh không phải là để khiêu chiến, mà là vì anh thích em, thực sự rất thích em, vậy có được không?”

Trong lúc anh nói, như có một hương thơm nhẹ nhẹ chuyển động trong khoảng không gian giữa cô và anh.

Hạ Nặc Kỳ sững sờ nhìn anh, rất lâu sau, cô mới nhẹ nhàng lắc đầu, đôi môi nhợt nhạt của cô nói: “Xin lỗi, nếu như không có Lam Tịnh Vũ, có lẽ em sẽ đồng ý, nhưng bây giờ, em chỉ nghĩ đến anh ấy, trong trái tim em, tràn ngập hình dáng anh ấy!”

Nói xong, Hạ Nặc Kỳ quay người chạy một mạch theo hướng mà Lam Tịnh Vũ vừa đi.

Nghĩ lại, Hạ Nặc Kỳ mới phát hiện ra rằng, kỉ niệm giữa hai người nhiều đến vậy: có tranh chấp, có đối đầu, có sự quan tâm chăm sóc, có cả sự tôn thương... những kỉ niệm đông đầy hóa thành một loại hoa mang mùi hương ngọt ngào, dù được giấu ở nơi sâu nhất trong trái tim Hạ Nặc Kỳ, nhưng khó lòng có thể dập tắt, vẫn phảng phất hương thơm.

Tĩnh tang...

Từ đài phát thanh phát ra âm thanh báo hiệu cuộc thi sắp bắt đầu.

Âm thanh đột ngột của chiếc đài phát thanh khiến Hạ Nặc Kỳ đang miên man trong dòng kí ức bưng bình, lúc này, cô mới phát hiện ra thời gian đã trôi qua rất lâu.

“Lam đâu rồi? Tại sao vẫn chưa đến?”

Cô có chút lo lắng nháo nhác nhìn khắp xung quanh để tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang cố gắng thoát khỏi đám fan cuồng, đi về phía cô đang ngồi.

Nhưng, trong tay anh không có Coca và bóng ngô.

Mắt Hạ Nặc Kỳ sáng lên, vội vàng đứng dậy, chạy qua đó.

“Lam?”

Luôn lách qua đám fan cuồng đang vây kín như bưng, Hạ Nặc Kỳ cố hết sức nắm lấy tay Lam Tịnh Vũ: “Anh sao rồi?”

Lúc vừa chạm vào tay anh, lập tức cô cảm thấy đôi tay anh lạnh giá một cách bất thường.

Trong mắt anh như có một đám sương mù bao phủ.

Về mặt dờ dẩn của anh có chút hoảng loạn, đám fan cuồng cố hết sức giơ tay ra để chạm vào anh.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Nặc Kỳ bỗng cảm thấy ngạc nhiên.

Lam Tịnh Vũ chỉ lặng lẽ đứng đó, trông như một bức tượng điêu khắc, không hề động đậy.

Bàn tay đang nắm lấy tay anh của Hạ Nặc Kỳ hơi đau, cô muốn bỏ tay ra, nhưng lúc cô đang định buông tay ra, Lam Tịnh Vũ lại nắm chặt lấy tay cô.

“Lam?” Hạ Nặc Kỳ lo lắng nhìn anh, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

Lam Tịnh Vũ chăm chú nhìn cô, khẽ mỉm cười với cô: “Anh không sao.”

Sau đó, nắm chặt lấy tay cô, kéo chạy một mạch đến một nơi yên tĩnh ở phía ngoài đài gần cách.

Đám fan điên cuồng đuổi theo.

Hai người cẩn thận trốn ở một nơi, cho đến khi đám fan lung sục xung quanh một hồi không tìm thấy, dần dần bỏ đi, Hạ Nặc Kỳ mới dám thở ra, cô nghi ngờ hỏi: “Lam, thật là anh không sao chứ?”

Lam Tịnh Vũ nhìn cô, gật đầu khẳng định: “Anh không sao.”

Đôi mắt sáng của anh ánh lên tia sáng trong veo, như chứa đầy ánh sáng của những vì sao, rất rực rỡ, nhưng lại cố giấu đi sự cô độc.

Anh lặng lẽ nhìn cô, hồi lỗi nói: “Anh quên mua cho em coca và bóng ngô rồi, thật là ngại quá.”

Hạ Nặc Kỳ vuốt vuốt tóc: “Lẽ nào vì chuyện đó mà khiến anh hoang mang lo sợ thế sao?”

Lam Tịnh Vũ lặng lẽ nhìn cô, không nói gì.

Dưới ánh mặt trời, anh lịch thiệp đứng dậy, cái bóng dài nhỏ của anh chiếu trên mặt đất.

Hạ Nặc Kỳ cảm động đến mức sắp không thốt nên lời: “Không sao đâu, em có thể không uống coca, không ăn bỏng ngô mà.”

“Có lẽ... là như vậy.”

Lam Tịnh Vũ lẩm bẩm nói, đôi mắt đen tuyền của anh toát lên ánh nhìn rất khó đoán.

“Chắc chắn là như vậy rồi!” Hạ Nặc Kỳ như một con chim nhỏ vui mừng, ríu ra ríu rít: “Đương nhiên rồi, nếu như có Lam ở bên cạnh, có Lam chăm sóc em như vậy, em có thể không cần ăn bất cứ bữa cơm cao lương mỹ vị nào, chứ nói gì đến chút coca và bỏng ngô nhỏ nhặt ấy chứ!”

Cô tiếp tục nói trong niềm hạnh phúc: “Lam, đừng tự trách mình nữa, cuộc thi mới là quan trọng nhất, anh biết không?”

“Ừ...” Lam Tịnh Vũ nhìn cô, khẽ gật đầu, “Phải thi cho thật tốt.”

Gió nhẹ nhẽo thổi, ánh mặt trời rực rỡ.

Cuộc thi sắp bắt đầu, Hạ Nặc Kỳ ngồi ở hàng khán đài cao cao.

Gió thổi bay mái tóc ngắn mỏng manh của cô, chúng như đang tình nghịch nhảy nhót, dưới ánh mặt trời, chiếc kẹp tóc hoa tuyết nằm giữa những sợi tóc của cô phát ra ánh sáng lấp lánh đẹp mắt.

Cô lặng lẽ ngồi đó, đôi mắt cô ngập tràn tình yêu thương, nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu trắng ở phía trước.

Gió thật tĩnh lặng, nhẹ nhàng vuốt ve bên cạnh cô.

Không biết từ lúc nào, trên khán đài bắt đầu trở nên náo nhiệt, những tiếng hò hét thi nhau vang lên.

Cuộc thi đã bắt đầu!

Hạ Nặc Kỳ bắt đầu chăm chú theo dõi cuộc thi.

Không khí ngập tràn bụi mù mịt bay lên từ trường đua, trên đường đua từng chiếc từng chiếc xe phân khối lớn đang chuyển động nhanh như cuồng phong phóng qua trước mắt cô, như những tia chớp trong không trung, còn không kịp nhìn rõ, thi đã mất hút, bên tai chỉ nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm gầm gừ.

Từng vòng, từng vòng một.

Đến khi chiếc xe đã chiến thần tốc Desmosedici GP7 lại chạy qua trước mắt, cuối cùng Hạ Nặc Kỳ cũng tìm được người cô mong đợi.

Một màu trắng tinh khôi, một bộ quần áo đua xe tinh xảo, trên tay áo in hình một con chim ưng màu xanh đang dang rộng đôi cánh, làm cho Lam Tịnh Vũ nổi bật lên trông như một con chim ưng dũng mãnh đang sải cánh bay giữa bầu trời!

Không phải anh đang thi đấu, chỉ là anh đang thể hiện sức cuốn hút của mình.

Những người đang chạy xe đằng sau vốn dĩ không phải đối thủ của anh, từ sớm đã bị anh bỏ xa gần một nửa vòng đua.

Cả người Hạ Nặc Kỳ đờ đẫn ra. Vì có sự tồn tại của anh, nên những vòng đua buồn tẻ của cuộc thi cứ thế mà trôi đi, cô vừa nhìn đã thấy không phân biệt nổi đầu với đầu nữa. Cô hoàn toàn quên rằng mình đeo tai nghe, tiếng động cơ xe nào cũng vang thấu trời xanh.

Ở bên cạnh vang lên những tiếng hò hét động trời...

“Lam Ứng thật pro!”

“Lam Ứng cố lên!”

“Bạo Long, Bạo Long! Mãi mãi là số một!”

Những cô gái trong đội cổ vũ mặc quần áo màu đỏ rực đang nhún nhảy những điệu nhảy nóng bỏng quen thuộc của họ để cổ động khí thế, nhìn trong ánh mắt Hạ Nặc Kỳ, có thể thấy cô đang có cảm giác rất lạ lùng.

Không ngờ bạn trai của mình lại có nhiều người ủng hộ như vậy, cô cảm thấy rất kiêu ngạo và tự hào, cô uy phong ưỡn người lên.

Hạ Nặc Kỳ ngồi thẳng lưng lên, cùng hò hét với mọi người trên khán đài: “Lam, cố gắng lên!”

Đường như Lam Tịnh Vũ nghe thấy tiếng hét của cô, khuôn mặt chụp kín mũ bảo hiểm hướng nhìn lên phía khán đài một lát, sau đó giảm tốc độ lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hạ Nặc Kỳ lo lắng nhìn vào chiếc xe đua màu đỏ đậm đang từ từ giảm tốc độ.

Những người trên khán đài thì càng lo lắng, dường như tất cả mọi người đều đứng dậy, mọi người bắt đầu bàn tán to nhỏ.

“Lam Ứng làm sao vậy?”

“Tại sao phải giảm tốc độ?”

...

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Lam Tịnh Vũ cứ hướng lên trên khán đài.

Mục Dã Tinh Xuyên vốn đang chạy ở vị trí thứ hai vẫn đang tăng tốc đuổi theo, nhưng trong lúc đó, anh cũng giảm tốc độ lại.

“Cậu nhìn cái gì mà nhìn? Bây giờ đang thi đấu mà!” Mục Dã Tinh Xuyên tức giận hét về phía Lam Tịnh Vũ đang mất hồn mất vía ở bên cạnh.

“Nếu cứ dừng lại như vậy, thì nguy hiểm biết bao, cậu có biết không? Có bao giờ cậu nghĩ cho Hạ Nặc Kỳ không?”

Lam Tịnh Vũ không trả lời anh, cũng không có ý định rời mắt khỏi khán đài.

Hai bọn họ cứ cứng đầu cứng cổ tiếp tục như vậy.

Những tay đua ở phía sau nhìn thấy cơ hội này, liền từ từ tăng mã lực, chạy băng băng đuổi theo!

Khán giả trên khán đài náo loạn...

“Lam Ứng làm sao vậy?”

“Bạo Long làm sao vậy? Tại sao cũng không chạy xe nữa?”

Hạ Nặc Kỳ sững sờ nhìn hai con người đang ương bướng dừng ở trên đường đua.

Lẽ nào là vì cô?

Nhưng, nếu Mục Dã Tinh Xuyên vì cô mà đua xe không tốt, thì còn có thể nghe được, vì cuối cùng sau khi cô và Lam Tịnh Vũ khẳng định mối quan hệ, anh ấy dường như cũng có chút ảnh hưởng.

Nhưng... còn Lam Tịnh Vũ là vì sao?

Hạ Nặc Kỳ bắn khoăn nhìn chằm chằm vào cái bóng dáng màu trắng đó.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi, cô thờ thẩn đứng trên khán đài, dán mắt nhìn vào Lam Tịnh Vũ ở phía xa xa.

Trong cơn gió, mái tóc ngắn đen nhánh của cô khẽ tung bay, dưới ánh nắng mặt trời chiếc kẹp tóc của cô ánh lên sắc màu thật bắt mắt.

04

Cuộc đua...cuối cùng cũng kết thúc.

Cuối cùng, hai tuyển thủ nổi tiếng được kì vọng sẽ được giải quán quân – Lam Ứng và Bạo Long đều về tay không!

Tất cả mọi người đều như quả bóng da bị xịt hơi, thất vọng rời khỏi trường đua, thậm chí đến lễ trao giải tiếp sau đó cũng không buồn xem.

Mọi người dần dần bỏ về.

Hạ Nặc Kỳ vẫn đứng ngây ra, nhìn Lam Tịnh Vũ.

Trên đường đua tĩnh lặng, bóng anh đồ thật dài, thật dài dưới ánh mặt trời.

Anh lặng lẽ bỏ chiếc mũ bảo hiểm xuống, mỉm cười hồi lỗi với Hạ Nặc Kỳ đang đứng trên khán đài cao: “Anh đã không hoàn thành được việc đã hứa với em, em không trách anh chứ?”

Giọng của anh rất nhỏ, nhưng Hạ Nặc Kỳ lại có thể cảm giác được, cô mỉm cười với anh đầy thông cảm: “Em sẽ không trách anh đâu, bởi vì, em biết anh đã cố hết sức rồi.”

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ cùng Lam Tịnh Vũ bước vào phòng thay đồ, cô nhìn Lam Tịnh Vũ xếp gọn bộ đồ đua xe, rồi đặt vào túi quần áo, từ đầu đến cuối anh không nói một lời.

Toàn bộ khuôn mặt của anh như được phủ ánh ngọc lưu ly màu hổ phách, đáng vẻ trông có vẻ thất vọng.

Hạ Nặc Kỳ có chút lo lắng, khẽ liếm đôi môi khô của mình.

Cô phải nói thế nào để an ủi anh đây? Thực ra thì bị thua cũng chẳng có gì nghiêm trọng, không nên giữ trong lòng.

Cô nghĩ như vậy, nhưng lại không thể nói được. Yên lặng... toàn bộ phòng thay đồ yên lặng một cách lạ thường.

Hạ Nặc Kỳ không thể chịu đựng thêm được nữa, cô đứng trước mặt Lam Tịnh Vũ: “Lam, anh xem này...”

Cô vừa nói, vừa giơ tay phải lên, làm thành hình chiếc súng, tay trái giả vờ cầm lấy chiếc báng súng tưởng tượng, sau đó, khẽ nheo mắt phải lại nhắm thẳng vào ngực Lam Tịnh Vũ, lém lỉnh cười nói: “Bùm! Bắn trúng mục tiêu!”

Lam Tịnh Vũ đứng ngây ra.

“He he.” Hạ Nặc Kỳ cười, bỏ hai tay xuống, giống như người chị lớn đang an ủi đứa em bé nhỏ sau khi bị thương đang khóc sút sịt, dịu dàng nói: “Chỉ là một cuộc thi thôi mà, thua rồi thì có thể thi lại, Lam, đừng để bụng nữa nhé, cần phải biết, thất bại là mẹ của thành công, nếu như không có thất bại này, làm sao có được thành công lần sau chứ?”

Lam Tịnh Vũ rất kinh ngạc, khẽ chau mày lại, lặng lẽ chăm chú nhìn vào chiếc cặp tóc hoa tuyết đang sáng lên long lanh giữa sợi tóc của cô, mơ màng...

“Thực sự là anh không nên buồn quá.” Hạ Nặc Kỳ cười tít mắt nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh như những vì sao, “Không được nghĩ ngợi gì hết, em biết anh rất mệt rồi, em có thể một mình tự về nhà, anh có thể yên tĩnh một mình!”

Nói xong, cô hôn lên má anh: “Chúc anh tối nay có giấc mộng đẹp.”

Sau đó, cô đi thẳng.

Lam Tịnh Vũ vẫn đứng sững sờ ở chỗ cũ, mùi hương ngọt ngào như hoa cỏ vương trên má anh, từ từ thấm vào lòng.

Bước một mình trên đường về nhà, Hạ Nặc Kỳ băn khoăn ngược nhìn lên bầu trời: “Ông có thể nói cho tôi biết, tại sao Lam lại thua cuộc không?”

Xung quanh chỉ là một màn im lặng, không ai trả lời cô.

“Hic, đúng là đoán mãi không ra!” Cô cúi gầm mặt, im lặng thờ dài, “Nhưng, tôi chỉ muốn biết một câu trả lời thôi, lẽ nào không thể nói sao?”

Vẫn không có một động tĩnh gì, bốn phía xung quanh yên lặng đến mức chỉ có không khí bay qua bay lại, Hạ Nặc Kỳ lắc đầu: “Thôi bỏ đi, không nên nghĩ ngợi quá nhiều.”

Đột nhiên, cái cảm giác “Càng biết quá nhiều điều, thì càng cảm thấy tổn thương” cứ ngập tràn trong đầu cô, cô chau mày, một mình lặng lẽ đi về nhà.

Lúc cô vừa đến cửa nhà, đột nhiên, cô dừng bước.

Trước cửa, dưới tán lá xum xê rậm rạp của cây đại thụ, có một cô gái đang đứng đó.

Cô ấy mặc một chiếc váy công chúa cao quý, đẹp lộng lẫy, ẩn hiện trong mái tóc dài đen nhánh dày như tảo biển là cặp mắt bồ câu đen hút hồn, chiếc mũi thanh cao, bờ môi đẹp đẽ.

Người Hạ Nặc Kỳ khẽ run lên, ánh mắt cô trong lúc đó lộ rõ sự kinh ngạc!

Trong đôi mắt cô phủ đầy sự kinh ngạc, cái hình dáng xinh đẹp đó như một cơn gió đêm lạnh băng thổi qua người cô, lạnh đến nỗi cô chịu không nổi nữa phải rung mình lên.

Chuyện gì xảy ra vậy? Đây là... nhìn thấy ma sao?

Người cô cứng đờ không tài nào nhúc nhích được, đầu óc trống rỗng, trong lúc đó trái tim cô như chìm vào một khoảng không mờ mịt, lồng ngực cô cũng trở lên hoảng loạn, bối rối đến mức như bị chặn nghẹn lại.

Hạ Nặc Kỳ mặt trắng bệch, hai tay run bần bật.

Rất lâu sau đó, cô mới mở miệng hỏi dò: “Vân Phi?”

Cô gái đứng ở trước cửa khẽ gật đầu, chạy nhanh về phía cô, đứng ngay sát cạnh cô, thân thiết nắm lấy tay cô: “Nặc, tớ nhớ cậu quá, cậu không cho tớ vào quên lãng làm tớ cảm động lắm!”

Giọng của cô như một lời ca mềm mại. Nhưng Hạ Nặc Kỳ lại cảm thấy nó sắc nhọn đâm vào người cô đau nhói.

“Quên lãng?” Cô lẩm bẩm nhắc lại hai chữ đó.

Sao cô có thể quên được, cô gái si tình đã đưa cho cô cuốn nhật kí, người đã cầu xin cô đi chăm sóc bảo vệ cho Lam Tịnh Vũ.

Chỉ là....

Cô không ngờ rằng, ở đây, trong giây phút này, thượng đế lại sắp xếp cho họ gặp mặt.

Quá đột ngột! Thậm chí cô còn cho rằng đây là một giấc mơ, nhưng, đôi tay này lại đang nắm chặt lấy tay cô.

Môi Hạ Nặc Kỳ lạnh ngắt không một giọt máu, gió thổi tung mái tóc ngắn của cô, chiếc kẹp tóc hoa tuyết giữa những sợi tóc khẽ run rẩy theo người cô, khẽ động đậy, phát ra màu trắng toát sâu thẳm.

Đầu cô khẽ nghiêng nghiêng, cố gắng để giữ giọng bình tĩnh: “Vân Phi, tất cả mọi chuyện, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Mặt Vân Phi tối sầm lại, mắt đỏ hoe nhìn cô: “Bây giờ, tớ có thể nói mọi chuyện với cậu rồi.”

Ngày mai, cô phải rời khỏi đất nước này, rời khỏi anh.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên trong kì nghỉ đông này, bệnh tình của Vân Phi đột nhiên xấu đi, bác sĩ trị liệu chính đề nghị bố mẹ Vân Phi nên đưa cô ấy ra nước ngoài, dùng những trang thiết bị hiện đại ở đó để trị liệu, may ra còn có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Nhưng, thực sự cô không muốn đi.

Trong căn phòng ấm áp của mình, một mình cô lặng lẽ nằm sấp trước cửa sổ, nhìn những bông hoa tuyết đang chậm chậm rơi trong không trung ở bên ngoài: “Mình nghĩ nếu mà mình đi rồi, sẽ không đợi được đến lúc tuyết ngừng rơi nữa, sẽ không đợi được đến lúc anh ấy quay về nữa, để mình đáp một người tuyết nhỏ ở trước cửa nhà.”

Không biết từ lúc nào, cửa được mở ra, mẹ nhẹ nhàng đến bên cạnh Vân Phi, dịu dàng an ủi cô, bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô: “Đây không phải là bệnh nan y, thực sự là không phải, chỉ cần có cơ hội thì chúng ta sẽ không bao giờ được từ bỏ, mẹ cầu xin con, con gái ngoan của mẹ, xin con đừng từ bỏ có được không? Nếu như, con từ bỏ, mẹ sẽ cùng con rời khỏi thế giới này.”

“Mẹ yêu của con...”

Những giọt nước mắt long lanh rơi trên mái tóc của Vân Phi, nó lạnh lạnh, giống như những bông hoa tuyết ngoài cửa sổ. Cô quay người ôm chặt lấy mẹ, ngược nhìn mái tóc đen lốm đốm bạc của bà, không nén nổi lòng mình, đau khổ khóc òa lên.

Thực sự Vân Phi không muốn đi, việc quyết định ra đi lặng lẽ khiến cô có cảm giác thật sợ hãi, vì tương lai ở phía trước chưa biết sẽ thế nào, có khả năng cả đời này cô sẽ không thể mở mắt mà nhìn thấy cái màu xanh thẳm trong đôi mắt của anh nữa.

Còn anh thì sao? Vân Phi không thể tưởng tượng được anh sẽ đau khổ đến mức nào, có lẽ, đến cả cái dùng khi để đối diện với cô, anh cũng không có.

Nhưng, nếu nói với anh ấy lí do cô rời đi, đến lúc phẫu thuật thất bại thì phải làm thế nào?

Cho anh ấy hi vọng, sau đó lại nhẫn tâm cướp đi tia hi vọng đó của anh, vậy, chỉ bằng từ đầu đến cuối không cho anh một tia hi vọng nào hết!

Nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ, Vân Phi lặng lẽ lau khô những giọt nước ở khóe mắt, tự nhắc nhở lòng mình phải quyết tâm giữ bí mật, cái lí do cô phải ra đi, nhất định phải giữ bí mật với anh ấy.

“Có lẽ, nỗi đau khi không tìm thấy mình, anh ấy còn có thể chịu đựng được, vì, anh vẫn còn ôm hi vọng, vẫn mong chờ một ngày nào đó mình xuất hiện trước mặt anh ấy.”

Vân Phi thổ lộ tất cả những suy nghĩ trong lòng với mẹ, mẹ cô nhận lời, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng, đi thông báo cho bố cô.

Bên ngoài những bông hoa tuyết vẫn rơi, người giúp việc bắt đầu thu dọn hành lí, chiếc xe của người quản gia đã dừng ở trước cửa, trên chiếc xe đen sẫm dần dần phủ đầy những bông hoa tuyết trắng tinh khiết.

Đôi mắt của cô gái trẻ ẩn chứa nỗi buồn khổ, đôi hàng mi dài khẽ rung rung: “Nếu cuộc phẫu thuật mà không thành công, thì đối với người đang chờ đợi và luôn ấp ủ hi vọng là một việc rất tàn nhẫn, chỉ bằng nói luôn với anh ấy là tớ đã đi rồi, như vậy, buồn bã và đau thương có thể đỡ hơn rất nhiều... ít nhất thì không hi vọng, nên sẽ không cảm thấy thất vọng... anh ấy là người tớ yêu nhất, tớ chỉ muốn giảm thiểu đến mức thấp nhất cú sốc tinh thần đối với anh ấy...”

Hạ Nặc Kỳ đứng chờ người ra, ngay giây phút đó không biết phải nói những gì, không khí nặng nề khiến người ta nghẹt thở.

Y Vân Phi chớp đôi mắt to tròn đáng yêu, sau đó quay lại mỉm cười: “Bây giờ, mọi chuyện đều tốt rồi, cuộc phẫu thuật đã thành công Nặc, cậu có mừng cho tớ không?”

“Mừng ư? Hi hi, đương nhiên rồi!” Hạ Nặc Kỳ ngăn ngor gật đầu. Cô phải vui chứ, Vân Phi hiền lành như vậy, thượng đế đúng là không công bằng, đã khiến cô ấy phải chịu sự giày vò của bệnh tật trong nhiều năm như vậy, bây giờ thì bệnh chữa khỏi rồi, rất đáng để vui mừng đấy chứ.

“Cảm ơn!” Vân Phi vui mừng nhảy nhót, hạnh phúc như một con chim nhỏ, “Tớ biết, Nặc, cậu thật là tốt, nếu không tớ cũng không đưa cuốn nhật kí cho cậu, nhờ cậu thay tớ chăm sóc Lam Tịnh Vũ.”

Bỗng nhiên Hạ Nặc Kỳ thấy trong lòng buốt lạnh, môi cô mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng thắt lại, không thốt ra được điều gì cả.

Cô chỉ đứng ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn Y Vân Phi, cả người mềm nhũn ra như mất hồn.

“Nặc, tớ...” Y Vân Phi nhìn cô, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, có chút lo lắng, có chút mong đợi... cô do dự một lát, nhưng cũng rất cẩn thận mới từ từ mở miệng: “Hôm nay mình đi xem cuộc thi, tớ nhìn thấy...”

“Cậu cũng đi xem cuộc thi?”

Lòng ngực Hạ Nặc Kỳ như bị thứ gì đó đập mạnh vào, khiến cho trái tim cô rơi vào một nơi sâu thẳm yếu mềm nhất.”

Cô kinh ngạc nhìn Y Vân Phi, máu trong đầu cô chạy tứ tung.

Chả trách, lúc ở cuộc thi Lam lại trở nên kì lạ như vậy: đồng ý mua cho cô bông ngô, nhưng lại quay về tay không; rồi giảm tốc độ chiếc xe đang lao vun vút lại... Chắc chắn vì anh ấy nhìn thấy Vân Phi nên mới phản ứng như vậy.

Trái tim Hạ Nặc Kỳ bị bóp chặt đau đớn, một nỗi đau nện đảng bao phủ bầu trời như một con sóng lớn nhấn chìm lấy cô.

Trong đôi mắt trong veo của cô ngập tràn sự lạnh lẽo, cô độc như sương giá, tay từ từ nắm chặt lại, môi mím thật chặt như nén thở.

Con gió đêm chột lạnh buốt.

Y Vân Phi khẽ run run gạt đầu, đôi mắt trùng xuống, nhẹ nhàng nói: “Đúng, tớ đã đến xem cuộc thi, hơn nữa, tớ nhìn thấy hai người nắm tay đi vào trường đua, tớ biết hai người đang ở bên cạnh nhau, tớ nên đi, nhưng...”

Hạ Nặc Kỳ bóp chặt những ngón tay, hàng mi cong vút khẽ run run, tạo thành một chiếc bóng mờ mờ trên da của cô: “Nhưng làm sao?”

Dường như cô có thể đoán được những lời mà Vân Phi sẽ nói tiếp theo.

“Xin lỗi!” Quả nhiên Vân Phi nhẹ nhàng nói, trong mắt cô ánh lên những tia sáng long lanh, “Nặc, tớ nhớ Vũ, những ngày trước khi tớ rời bỏ anh ấy, bất kể là ngày hay đêm tớ đều rất nhớ anh ấy, nhưng tớ cho rằng bệnh của tớ không chữa khỏi được nữa, vì thế thà rằng tớ ra đi trong đau khổ, còn hơn là khiến anh ấy phải buồn... Nhưng, bây giờ bệnh của tớ đã khỏi hẳn, tớ sẽ không đột ngột rời bỏ anh ấy nữa, anh ấy không vì thế mà buồn nữa, tớ... tớ muốn quay trở về bên cạnh anh ấy, có được không? Thực sự tớ rất yêu Vũ, cậu có thể... cho tớ quay lại bên cạnh anh ấy không?”

Hạ Nặc Kỳ hoàn toàn đờ đẫn, nỗi đau cứ thế lan dần trong trái tim cô.

Rất lâu sau, cô lặng lẽ nói: “Vân Phi, cậu muốn quay trở về bên cạnh Lam sao? Cậu hi vọng có thể được như trước, không có sự tồn tại của tớ, chỉ có hai người thôi sao? Nhưng, cậu coi Lam là gì chứ? Là một thứ hàng hóa có thể tùy tiện mua bán hoặc chuyển nhượng cho người khác sao?”

Gió đêm thổi lên những cái cây xung quanh, tiếng lá cây va vào nhau xào xạc.

Y Vân Phi bối rối gạt đầu, rồi lại bối rối lắc đầu: “Xin lỗi... tớ biết là tớ đã muốn hai người ở bên nhau, nhưng bây giờ lại nói với cậu những lời này, là tớ sai, tớ không nên như thế... nhưng... thực sự tớ không có cách nào để rời xa Vũ... vì thế, xin cậu suy xét một chút... cầu xin cậu, cậu không cần phải lập tức trả lời tớ... nhưng, chỉ suy nghĩ một chút... một chút thôi...”

“Suy nghĩ để rời xa Lam sao?” Hạ Nặc Kỳ bước bình mím chặt cặp môi trắng nhợt đang khẽ run lên, nước mắt bất giác lăn ra từ mắt cô, “Không! Tớ không muốn rời xa Lam, tớ vừa mới được ở bên anh ấy, những tháng ngày hạnh phúc vừa chỉ mới bắt đầu, bây giờ lại bảo tớ từ bỏ sao? Tớ không làm được, Vân Phi, thực sự tớ không làm được.”

Y Vân Phi đáng thương nhìn cô, đau đớn nói: “Tớ biết tớ thật ích kỉ, nhưng, thực sự tớ không thể sống thiếu Vũ được! Xin cậu, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, cầu xin cậu, Nặc, chỉ là xem xét một chút thôi.”

Hạ Nặc Kỳ kinh hãi, bất giác, những giọt nước mắt cứ thế lăn ra.

Trong mắt cô và Vân Phi đều đọng đầy những giọt nước mắt long lanh, họ đều cùng vì một người con trai mà rơi nước mắt.

Hạ Nặc Kỳ muốn lau đi những giọt nước mắt trên mặt Y Vân Phi, nhưng những ngón tay cô cứ run lên. Cuối cùng, cô bất lực bỏ hai cánh tay xuống, nặng nề gạt đầu: “Được, tớ đồng ý với cậu, tớ sẽ suy nghĩ.”

Sau đó, dường như cô không thể đối mặt với Vân Phi thêm nữa, nhanh chóng chạy đến cửa, bàn tay run run rút chìa khóa ra, mở cửa.

Sau khi bước vào trong nhà, cô đóng “sầm” cửa một cái, tê đại ngồi trên nền nhà.

Cửa sổ chưa đóng, nên từng cơn gió từ ngoài lùa vào, thổi tung những sợi tóc vương trước trán cô.

Cô mơ màng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, cười bi thảm, cười đến mức mắt càng ngày càng nhòe đi trong dòng nước, ướt đầm hai bên má.

Duyên phận giữa con người với nhau đúng là một thứ thật kì lạ.

Một tình yêu mà cứ dây dưa giữa ba người, cuối cùng nhất định sẽ có người phải ra đi, lặng lẽ chịu đau đớn một mình.

Cô không thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: end

Thứ 5, ngày 21 tháng 3. Trời mưa.

Xung quanh là một không gian tĩnh lặng. Chỉ nghe thấy tiếng ve kêu inh ỏi: “Biết rồi... biết rồi...”

Không khí sau cơn mưa càng oi bức, mặt trời gay gắt như một quả cầu lửa đang thiêu đốt mặt đất, những cơn gió thổi đến trước mặt khiến tôi choáng váng. Ánh mặt trời chói chang, chiếu lên người Vũ trắng toát, khiến mình nhìn không rõ khuôn mặt của anh, chỉ nhìn thấy anh đang từ bên cạnh mình từ từ bước đi, tiến về phía trước...

Mình sẽ sờ nhìn theo bóng dáng của anh, đôi tay đang nắm chặt bỗng cảm thấy đau dữ dội, nhưng anh ấy vẫn cứ bước đi.

Trước mắt tôi bỗng tối sầm lại, tôi nhắm mắt, máu trong người như chảy điên đảo loạn xạ, đầu óc cứ kêu vo ve, cho đến lúc như muốn nổ tung ra, đau đớn khó chịu!

“Vũ, anh đừng rời xa em!” tôi khóc, hét lên đau đớn, toàn thân toát mồ hôi.

Một cơn ác mộng thật đáng sợ!

Vân Phi

01

Buổi sáng. Những cái cây xung quanh căn hộ ở ngoại ô đang chìm trong màn sương mờ ảo, trời đổ mưa phùn.

Không khí vừa trong lành vừa ẩm ướt, trong rừng thỉnh thoảng khẽ vẳng lại tiếng ve kêu, tiếng hót hân hoan của những con chim đang vỗ cánh chuyễn cảnh.

Hạ Nặc Kỳ đeo trên lưng chiếc ba lô yêu thích của mình, đứng dưới nhà Lam Tịnh Vũ, do dự.

Cô muốn nói, cô thật lòng yêu anh, nhưng sự tồn tại của Vân Phi là thật. Thực ra cô đã quen Vân Phi từ lâu, hơn nữa, qua cuốn nhật kí của Vân Phi, cô mới muốn tiếp cận anh, mới hiểu anh nhiều đến vậy.

Cô muốn nói, mục đích cô đến lần này là để thú nhận tất cả, Vân Phi đã quay về, cô rất hoảng loạn, không biết làm thế nào, rút cuộc có nên từ bỏ không?

Ày da, Hạ Nặc Kỳ hít sâu một cái, chán nản lau những giọt mồ hôi nhỏ nhò trên trán.

Thôi bỏ đi. Hay là để câu hỏi đó cho Lam, cho anh ấy lựa chọn, hoặc là cô hoặc là Vân Phi.

Mặc dù quyết định như vậy, nhưng, trong lòng cô vẫn có chút lo lắng, cuối cùng anh ấy sẽ chọn ai? Một bên là tình yêu mới bắt đầu, một bên là tình yêu đã có từ mười mấy năm nay.

Hức hức hức... cô không dám đối diện!

Hạ Nặc Kỳ bắt lực ôm lấy đầu mình, có chút lưỡng lự.

Đổi lại nếu như cô phải lựa chọn, cô nhất định sẽ chọn về sau, tất nhiên là chọn thứ tình cảm đã có rất nhiều năm nay.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, tình yêu không giống như cổ vật, càng lâu thì càng đáng nhiều tiền, có lẽ, trong trái tim của Lam Tịnh Vũ, cũng có chỗ khó của riêng mình?

Nắm chặt chiếc ba lô đeo trên vai, Hạ Nặc Kỳ lấy lại sức, tự cổ vũ cho chính mình.

Dù thế nào cũng phải đối mặt! Dừng cảm lên một chút nào!

Cô không ngừng cổ vũ cho bản thân, nhưng vẫn không đủ dũng khí để nhấc chân lên.

Trên con đường tĩnh lặng, bờ vai của Hạ Nặc Kỳ khẽ run lên, cô ngồi xổm xuống, co ro lại. Cô giống như một đứa trẻ bị lạc đường, mịt mờ đứng trong màn mưa phùn, thế thảm mà khiến người ta đau lòng.

Không biết là đã đứng bao nhiêu lâu, Hạ Nặc Kỳ vẫn chưa quyết định. Những hạt mưa phùn cứ đổ xuống, làm ướt nhẹp mái tóc của cô.

Một giọng nói âm áp nhẹ nhàng vang lên bên cạnh cô...

“Sao không dùng ô?”

Một chiếc ô màu xanh che đi những hạt mưa lạnh buốt trên đầu cô.

Hạ Nặc Kỳ khẽ từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen lay láy của cô ngập tràn hơi sương ướt đầm.

Cô lặng lẽ nhìn Lam Tịnh Vũ, vẻ mặt có chút thất thần.

Rất lâu sau, cô hít một hơi sâu, bắt giắc nắm chặt lấy cái ba lô trên vai, tự nói với lòng mình: việc cần đối mặt cuối cùng cũng phải đối mặt, muốn trốn chạy, nhưng đến cuối cùng cũng là chạy không nổi.

Cô đứng dậy, cố hết sức hít mấy hơi liền, cố nén lòng đang hỗn loạn.

“Em... em không sao...” cũng không rõ trên mặt cô là mồ hôi hay là nước mưa nữa, cô cố dùng sức lau đi, lau đi... hi vọng có thể lau sạch mọi thứ trước mắt, nhưng, cho dù màn mưa phùn dày đặc bao trùm lấy ánh mắt cô, nhưng, cô vẫn nhìn thấy rất rõ ánh mắt quan tâm của Lam Tịnh Vũ.

Gió thổi qua những tán lá, kêu xào xạc.

“Sao anh lại biết em ở đây?” Hạ Nặc Kỳ xóc lại tinh thần, ân cần nhìn Lam Tịnh Vũ.

“Vừa nãy anh đứng ngay ở cửa sổ, nhìn thấy em không có ô, nên vội qua đây đưa ô cho em.” Lam Tịnh Vũ mỉm cười nói, “Sao em lại không biết tự chăm sóc cho bản thân mình như vậy? Trời thì mưa, phải mang ô chứ.”

Nụ cười quan tâm lo lắng của anh thật âm áp, giống như một bông hoa tuyết đang bay giữa không trung.

Cánh tay Hạ Nặc Kỳ run lên, cô khẽ nhủ mảy lại.

Tại sao, tại sao cứ nhằm vào lúc này mà quan tâm cô như vậy chứ, tại sao lại cười với cô âm áp như vậy chứ?

Thái độ của anh khiến cho cô không thể không chế được sự tham lam muốn nắm giữ lấy hạnh phúc trước mắt của cô.

Cô có thể ích kỉ một chút được không, thực sự cô không muốn đem tất cả mọi thứ đẹp để trước mắt này nhường cho người khác.

Lòng cô giằng xé.

Chiếc ba lô trên vai dù chỉ đựng một cuốn nhật kí nhưng bỗng trở nên rất nặng, nặng đến nỗi khiến cô khó thở!

Dù trời mưa không to, nhưng cô cảm thấy cái lạnh như cắt da cắt thịt, giống như cô đang ngâm mình giữa trời băng đất tuyết vậy.

Thân hình mảnh mai của cô khẽ run lên: “Lam, đừng tốt với em như vậy.” Nếu như vậy, cô sẽ không nở mà từ bỏ.

Cô nhìn anh âu yếm, đôi mắt ngấn những dòng lệ long lanh, giống như một đóa hoa bị rút hết nước.

“Cái đồ ngốc này.” Lam Tịnh Vũ chăm chú nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ngập tràn yêu thương, giọng nói trầm ấm càng khiến người ta nghẹt thở, “Em là bạn gái của anh thì anh phải quan tâm em chứ.”

Hạ Nặc Kỳ sững sờ.

Cô quay đầu đi, chiếc kẹp hoa tuyết nằm giữa những sợi tóc khẽ lay động.

Cô không dám nhìn vào mắt anh, khó khăn nói, trong cái giọng run run ẩn chứa sự đau thương: “Chúng ta lên phòng nói đi, em có rất nhiều điều muốn nói với anh.”

“Được thôi.” Mặc dù Lam Tịnh Vũ cảm thấy Hạ Nặc Kỳ không bình thường, nhưng anh không hỏi gì, chỉ kéo tay cô bước lên phòng.

02

Trong căn hộ gọn gàng.

Con dê con đang vui đùa vào găm cỏ non ở trong đĩa đựng thức ăn, mùi cỏ non thanh thanh bay khắp nơi.

Vài sợi tóc bị ướt nước mưa dính trên trán Lam Tịnh Vũ che khuất đi ánh mắt như vì sao giá của anh.

Hạ Nặc Kỳ muốn chạy lên phía trước, giúp anh vén những sợi tóc đó lên, nhưng, khi cô nhìn thấy cây thánh giá thạch anh treo trước ngực anh như đang thể hiện, cô chỉ khẽ động đậy mấy ngón tay, cuối cùng không làm gì.

Lam Tịnh Vũ lặng lẽ đến bên cửa sổ, khẽ đóng chiếc cửa sổ đang mở lại, chỉ để hở một khe nhỏ. Sau đó, anh bật chiếc bình lên bắt đầu đun nước: “Em cần một cốc trà ấm nóng, tuy nước mưa bây giờ không lạnh lắm, nhưng bị ướt rồi thì dễ bị ốm lắm đây.”

“Vâng.” Hạ Nặc Kỳ hiền lành gật đầu, ngồi trên ghế sofa, nhìn theo Lam Tịnh Vũ đang chạy khắp phòng tìm lá chè.

Một bộ quần áo ở nhà màu trắng, vài sợi tóc màu đen vương trên trán.

Anh bây giờ, khi tiếp xúc với cô, không còn lạnh lùng như trước nữa, cả người anh như một viên ngọc đẹp rực rỡ toát ra một vẻ gì đấy rất hiền hòa.

Cô ngẩn ngơ chăm chú nhìn anh, lòng đau đến tê dại.

Thực sự phải từ bỏ sao?

Cô tự hỏi mình, sau đó lại lắc đầu, những giọt nước mắt long lanh đọng đầy trong mắt cô.

Không muốn đâu!

Mình không muốn từ bỏ!

Nhưng... cô phải đối diện với nó.

Nói như vậy thì để cô đánh cược đi, đánh cược rằng tình yêu của cô sẽ không thua Vân Phi, đánh cược rằng trong trái tim của Lam Tịnh Vũ, cô và Vân Phi chiếm phần quan trọng như nhau.

“Nặc, em làm sao vậy?” Không biết từ lúc nào, Lam Tịnh Vũ đã bê tách trà nóng hơi hổi đến trước mặt cô.

Lặng lẽ đón lấy tách trà ấm nóng, Hạ Nặc Kỳ xuyt xoa vuốt chiếc quai tách trà, sau đó nhẹ nhàng thổi, uống một ngụm nhỏ: “Nhìn cái dáng pha trà của anh, nghĩ đến những chuyện trước kia của chúng ta, đột nhiên em cảm thấy cay cay. Tình cảm đó có được, thật sự không dễ dàng, anh nói xem nếu chúng ta từ bỏ, tất cả sẽ thế nào?”

Lam Tịnh Vũ ngẩn người, rồi cầm một cốc trà khác, ngồi xuống bên cạnh Hạ Nặc Kỳ.

Khói trắng nghi ngút bốc lên từ trong cốc, hương trà từ từ lan ra khắp phòng.

Anh lặng lẽ nhìn đắm chiều vào chiếc cốc trà trong tay, khẽ mỉm cười lạnh lẽo: “Đừng có nghĩ lung tung thế.”

Cô lại hóp một ngụm trà, cảm nhận dòng nước ấm nóng chạy thẳng từ cổ họng vào trong lòng, Hạ Nặc Kỳ đặt cốc trà xuống, nhìn anh chăm chăm, bàn tay vô thức chạm vào chiếc ba lô trên vai.

Cô quyết định, đặt chiếc ba lô xuống, sau đó từ từ gỡ chiếc kẹp tóc hoa tuyết xuống, đưa cho Lam Tịnh Vũ.

“Em nghĩ, lần đầu tiên Lam thấy em, chắc sẽ tự hỏi rằng, tại sao em lại có chiếc kẹp tóc hoa tuyết này...”

Lam Tịnh Vũ nắm chặt lấy chiếc kẹp tóc, thẳng thắn gật đầu: “Đúng thế, anh thấy rất kì lạ, tại sao em lại có chiếc kẹp tóc giống hệt như chiếc kẹp tóc chính tay anh đã làm để tặng cho một người con gái khác, nhưng, anh nghĩ có lẽ trên thế giới này có rất nhiều sự trùng hợp như vậy, nên cũng chẳng nghĩ gì.”

Ngón tay Hạ Nặc Kỳ khẽ run lên một lúc: “Thực ra...”

Một trận gió thổi đến, cánh cửa sổ vốn đang khép hờ hờ một khe nhỏ bị bật tung ra. Gió ào vào, chiếc rèm cửa sổ trắng tinh trong phòng lay động theo cơn gió.

Lam Tịnh Vũ đứng dậy, đến bên cửa sổ và đóng chặt lại.

Nhưng trong lúc ấy, đột nhiên anh sững lại, đứng lặng bên cửa sổ, ánh mắt kinh ngạc hướng ra phía bên ngoài.

Tiếp đó, anh như điên cuồng dùng tay cố hết sức gạt đi những giọt nước mưa trên ô cửa sổ thủy tinh, để có thể nhìn rõ hơn ra bên ngoài.

“Lam?” Hạ Nặc Kỳ ngồi phía sau anh, tò mò hỏi nhỏ nhỏ: “Anh làm sao vậy?”

“Anh muốn nhìn rõ hơn một chút!”

Hạ Nặc Kỳ ngo ngắc. Giọng nói của anh chứa đầy sự lo lắng và chờ đợi, nhưng cũng có chút gì đó đau đớn, khiến lòng cô bất giác rung mình. Một cảm giác kì lạ cứ từng chút từng chút một len lỏi trong lòng cô, từ từ phủ kín tâm hồn cô! Lẽ nào...

“Lam?” Hạ Nặc Kỳ đứng dậy, “Anh muốn nhìn rõ cái gì?”

Cô vừa nói, vừa chạy đến bên cạnh anh, Lam Tịnh Vũ đột nhiên quay người lại, nhanh như một tia chớp vọt ra cửa!

“Sao vậy?”

Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc đuổi theo Lam Tịnh Vũ mấy bước, nhưng Lam Tịnh Vũ đã chạy nhanh như bay theo cầu thang “thình thịch thình thịch” lao xuống dưới, bước chân vội vã đến riu lại.

Hạ Nặc Kỳ không biết làm thế nào đứng ngây ở cửa, sau đó nhanh chóng chạy vào phòng, vội vã bước đến bên cửa sổ nơi vừa thu hút ánh nhìn của anh phóng tầm mắt ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, dưới lầu, những hạt mưa phún bay bay.

Ánh hoàng hôn chiếu lên những đường nét mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện của hai người đang đứng đối diện nhau trong mưa.

Nhưng Hạ Nặc Kỳ lại nhìn thấy rất rõ, Lam Tịnh Vũ đang nhìn chăm chăm vào Y Vân Phi, người anh cảm động đến nỗi run lên bần bật. Anh dịu dàng dùng ngón tay nhẹ nhàng giúp Vân Phi vuốt lại mái tóc rối vì bị gió thổi, miệng nói điều gì đó. Một giây sau đó, dường như anh đột nhiên bình tĩnh, vội vàng cởi chiếc áo khoác màu trắng đang mặc trên mình che lên đầu cho Vân Phi, không để cô phải chịu thêm chút mưa gió nào nữa.

Y Vân Phi nở một nụ cười ngọt ngào, khẽ gật đầu, sau đó vô cùng dịu dàng vuốt những sợi tóc vương trên trán Lam Tịnh Vũ, vén những sợi tóc đó ra phía sau tai anh...

“Không giống, thật sự... không giống...”

Hạ Nặc Kỳ mím chặt môi, không dám thở mạnh, một cảm giác đau đớn không tên cứ chảy trong người cô.

Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô cảm thấy mình thật cô độc, trái tim như bị một chiếc dao sắc nhọn đâm vào, máu tuôn xối xả, đau đớn!

Đôi môi đang mím chặt khẽ đau nhói, khiến cô tỉnh táo một chút.

Cô nghĩ, cô biết kết quả thế nào rồi.

Anh ấy vì Vân Phi mà không còn tâm trí để lái xe; anh đã bỏ rơi cô, thất thần hốt hoảng chạy xuống dưới nhà tìm Vân Phi; anh đã nhẹ nhàng giúp Vân Phi vuốt lại mái tóc bị ướt nước mưa, chứ không phải là đưa tay ra giúp cô; anh đã vội vàng cởi áo khoác ngoài ra, để che kín Vân Phi lại, với cô, anh chỉ lặng lẽ dùng một chiếc ô, để che mưa che gió cho cô.

Trong mắt anh, trong trái tim anh chỉ có một mình Vân Phi, còn cần phải chứng minh gì nữa chứ?

Thực ra, hôm qua Vân Phi vốn không cần phải đến cầu xin cô điều gì, từ đầu đến cuối Lam Tịnh Vũ đều thuộc về Y Vân Phi, còn cô chỉ là một người khách qua đường, một người khách qua đường nực cười.

Trong trò chơi tình yêu này, từ đầu đến cuối cô chỉ là một nhân vật phụ, mãi mãi không bao giờ là nhân vật chính.

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ cầm cuốn nhật kí bìa màu xanh từ trong ba lô ra, khẽ vuốt đi vuốt lại vài cái, cuối cùng cố nén lòng đặt nó lên trên chiếc bàn học bên cạnh cửa sổ.

Cô lặng lẽ, rồi đeo ba lô lên, cầm chiếc ô bị Lam Tịnh Vũ bỏ quên ở ngoài hành lang lên, đi về phía hai người đang đứng dưới mưa.

“Minh nghĩ, hai người cần một chiếc ô.” Hạ Nặc Kỳ bật ô lên, đưa cho Y Vân Phi.

Lam Tịnh Vũ không nói gì, sững sờ nhìn cô.

“Xin lỗi, tớ lên đi theo cậu đến đây, lúc đầu tớ chỉ muốn đứng từ đằng xa nhìn một lát...” trong cơn mưa khuôn mặt thanh tú của Y Vân Phi thật khiến người ta rung động, cô mím chặt môi, cặp mắt trong veo của cô dần dần phủ đầy hơi sương, “Xin... xin... lỗi...”

Giọng nói trầm trầm nhỏ nhẹ của cô giống như một bông hoa yếu ớt vừa chớm chím nở, lúc nào cũng có thể lụi tàn.

“Cậu không có gì sai cả, chúng ta đều sai...” Hạ Nặc Kỳ đau khổ nhắm mắt lại, toàn thân đau đớn, đau như một bức tượng gỗ bị tách ra từng mảnh sau đó lại bị cưỡng ép ghép lại, “Chỉ là, trong thế giới của tình yêu, ba người sẽ trở nên quá chật...”

Nói xong, cô không quay lại nhìn Lam Tịnh Vũ, mà đi thẳng về phía trước!

Mưa vẫn đang rơi lúc nhúc. Khi vừa quay người đi, nước mắt, cuối cùng cũng từ mắt Hạ Nặc Kỳ tuôn ra.

Cô lặng lẽ lau đi, một mực tự nói với bản thân mình: “Không được khóc.”

Lúc đó người đầy rất hạnh phúc, không phải sao?

Thực sự yêu một người, chẳng phải là mong anh ta được hạnh phúc sao.

Vốn dĩ anh ấy thuộc về Y Vân Phi, bọn họ ở bên nhau mới có thể diễn được vở kịch tình yêu hoàn hảo. Như hôm nay nhân vật nữ chính quay về, cũng là lúc nhân vật phụ như cô phải rời khỏi vở diễn.

Bất chợt Hạ Nặc Kỳ mỉm cười, nhưng những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, nước mắt hòa với nước mưa thấm ướt đầm khuôn mặt Hạ Nặc Kỳ, chảy vào miệng cô mặn chát.

Hạ Nặc Kỳ từ từ ngồi sụp xuống mặt đất, vùi đầu vào giữa đầu gối, bao nhiêu kỉ niệm chợt ùa về như sóng nước...

Lam Tịnh Vũ lấy một đồng tiền xu lấp lánh ánh bạc ở trong túi quần ra ném vào trong đài phun nước, buồn bã nói: “Rút cuộc phải làm thế nào? Anh đã yêu người con gái tên là Hạ Nặc Kỳ rồi.”

Trong khoảnh khắc, Hạ Nặc Kỳ sững sờ, quên mất phải làm thế nào. Cô mím chặt môi, toàn thân mềm nhũn như bị rút hết sức lực, đầu óc trống rỗng, có chút choáng váng.

Ở phía đằng xa, người nhạc sĩ piano cũng đã đàn hết bài nhạc, nhận được những tràng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, trong chốc lát toàn bộ quảng trường đài phun nước lại náo nhiệt trở lại, nhưng, Hạ Nặc Kỳ không còn nghe thấy gì cả, bên tai chỉ văng vẳng âm thanh giống như biển lớn phản chiếu lên thứ ánh sáng màu xanh buồn bã vừa nghe ban nãy, cô cố gắng dụi dụi mắt, để chắc rằng đây không phải là nằm mơ, mới nở một nụ cười rạng rỡ như thiên sứ.

...

“Rất xin lỗi, nếu như có câu hỏi gì thì cứ hỏi, không được làm bạn gái tôi bị thương!”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, mềm mại như nước, dường như có thể tạo nên những bông hoa sóng trên ghềnh đá, nhưng lại khiến lòng người rung động.

Hạ Nặc Kỳ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của anh, hai bầu má ngượng ngập dần dần đỏ hồng lên, bỗng chốc cả người cô giống như một quả đào mật ngọt lịm quấy rầy lòng người.

Cô nở một nụ cười dạt dào hạnh phúc, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền vào người cô, ấm nóng!

Cô như bé nhỏ lại tựa sát vào Lam Tịnh Vũ, đầu tựa vào bờ vai rộng của anh.

Lam Tịnh Vũ khẽ nghiêng đầu lại nhìn, mỉm cười với cô đầy âu yếm.

Không thể nghĩ thêm được gì nữa. Đau quá, đau xé tim xé gan. Hạ Nặc Kỳ lấy tay ôm lấy ngực, thở một cách khó khăn. Những giọt nước đọng trên hàng mi, trên tóc rớt xuống thấm lên mặt cô.

Cô rất muốn quên đi, nhưng lại không thể nào quên được anh. Giây phút được ở bên anh cứ đan xen nhau hiển hiện lên trong đầu cô. Nó mạnh mẽ đến nỗi khiến cho tinh thần cô trở nên yếu đuối. Thì ra, từ trước đến giờ anh không thật sự yêu cô, không thật sự yêu người con gái có tên là Hạ Nặc Kỳ!

“A!” đầu đau nhức như búa bổ, liệu ngủ một giấc có thể được giải thoát không?

Mặt đất chứa đầy nước, nhưng cô không để ý. Mặt cô chạm vào mặt đất thô cứng, cô không còn sức lực để mở mắt ra nữa.

Vậy cứ ngủ đi, đến lúc tỉnh dậy, có lẽ sẽ phát hiện ra rằng, tất cả chỉ là một giấc mộng.

03

Một tuần cứ thế vô tình thấm thoát trôi đi, rất nhanh lại đến ngày lễ kỉ niệm của trường.

Chỉ có Hạ Nặc Kỳ là không tham gia biểu diễn trong một tiết mục nào, cũng không phải giúp một bạn học nào, nên thành thoi ngồi một mình. Còn người bạn tốt Tiểu Do lại gánh trên mình bao việc, bận đến nỗi không thêm để tâm đến cô nữa.

Đã từng hi vọng người hại cô trở nên mất hồn mất vía thế này đến tìm cô, nhưng, thời gian cứ từng ngày trôi qua, người đó vẫn mãi không xuất hiện.

Vẫn chưa hết hi vọng sao? Cô đã hoàn toàn từ bỏ, hoàn toàn tỉnh ngộ, hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Bây giờ, cô đã không còn ôm chút hi vọng nào nữa, cứ đứng giờ đến trường, rồi tan trường. Nhưng, trái tim cô trống rỗng, giống như một linh hồn cô độc không có suy nghĩ, không có tim có phổi ngầy ngầy ngô ngô mà sống.

Đối với cô mà nói, đến trường tan trường, vào học tan học chả có gì khác biệt, bất kì lúc nào đầu óc cô cũng như ở trên mây, đôi mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì nữa, nhưng đôi mắt ấy ngập tràn sự đau khổ giống như nước biển đủ để khiến người ta bị nhấn chìm.

Bây giờ, cô cũng nói cười cùng các bạn học, thậm chí còn cười to như nắc nẻ cùng với Tiểu Do. Nhưng Tiểu Do lại nói với cô: “Nặc Kỳ, nếu như cậu không muốn cười, thì cũng đừng tự ép bản thân mình, nhìn về mặt ủ rũ buồn bã của cậu, tớ thật sự rất buồn. ...”

Sau đó, nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt lăn theo má của cô rơi xuống.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, vật đổi sao dời. Rất nhanh, một tuần trôi qua, rất nhanh, lại một tuần nữa trôi qua. ...

Thấm thoát, một tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Nặc Kỳ đã cố gắng thử tìm một việc gì đó có hứng thú để làm mong có thể phân tán suy nghĩ của mình. Rất nhanh, cô đã tìm được một việc... cho những con chó hoang ăn.

Chỉ là không ngờ có một ngày, cô đi nhằm vào một đám chó dại, ở trong tình huống này, chỉ có thể tìm một nơi để ẩn nấp một lát, thế mới là mưu trí.

Nhìn đám chó dại đang đuổi theo ở phía sau, Hạ Nặc Kỳ nhanh chóng nhảy vọt lên, khéo léo trèo qua cái lan can đang chắn ở trước mắt.

Lúc đầu cứ nghĩ tất cả đều hoàn hảo như là một vận động viên thể thao quốc tế vậy, nhưng lại do một lần nữa đứng không vững, cả người cô như một quả bom to nặng, bị mất thăng bằng... sợ rằng khó tránh khỏi việc ngã vào một con chó, nhưng chân phải của cô như giẫm phải thứ gì đó, tiếp theo, cả người cô bỏ nhào ngã vào một vòng tay ấm áp như gió mùa xuân!

“Hình như lúc nào em rơi vào hoàn cảnh thế thảm nhất thì anh lại gặp em!”

Giọng nói bất cần đòi vang lên bên tai cô. Lòng cô chợt cảm động, nhưng ngay sau đó thì lại hết hi vọng.

“Là anh?” giọng nói của cô tỏ rõ sự thất vọng. “Mục Dã Tinh Xuyên, sao anh lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến để tìm em rồi, ai ngờ trên đường lại gặp một truyện thú vị như vậy.” Sau khi Mục Dã Tinh Xuyên giữ chắc Hạ Nặc Kỳ, anh đi nhanh đến trước đầu xe của mình, leo lên xe, tăng tốc rồ ga, đâm thẳng về phía đám chó hoang.

Lũ chó hoang thấy như vậy, sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, chạy tán loạn ra xung quanh.

Cô đứng ngây người nhìn Mục Dã Tinh Xuyên đang quay lại, rồi hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì?”

Giọng nói của cô như được thốt ra từ một linh hồn đã chết, khuôn mặt cô tiêu tụy hốc hác như mấy ngày rồi không ngủ.

Mục Dã Tinh Xuyên mỉm cười xoa đầu cô, làm rối mái tóc ngắn vốn dĩ đã không được gọn gàng cho lắm, trong đôi mắt hoa đào của anh thoáng buồn.

“Xem ra cái đồ ngốc này thất tình rồi.” Anh nói tiếp, chế giễu thổi vào mặt cô một cái, “Lúc đầu anh cũng chả ưa gì bọn em, bây giờ thì vui rồi.”

“Nếu như anh đến đây chỉ để nói với em những điều này, anh nói xong rồi, thì có thể đi.” Hạ Nặc Kỳ cố mỉm cười mạnh mẽ, nhưng những giọt nước mắt cứ đua nhau trào ra, chảy theo má rơi xuống mặt đất.

Mục Dã Tinh Xuyên ngừng lại một chút, giọng của anh khê thờ dài, “Tại sao vậy? Từ trước đến nay anh chưa từng gặp một đôi tình nhân như hai người, mặc dù yêu nhau như vậy, nhớ nhau như vậy, tại sao không nói rõ với nhau chứ...”

Nói đến đây, anh dừng lại một lát, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của anh ánh lên óng ánh, anh mỉm cười: “Anh thấy cái tên ngu ngốc đó đang tự dần vặt mình, còn em thì lại ở đây ngu ngốc đợi hán ta, anh cảm thấy thật không chịu đựng nổi... Bây giờ nhìn bộ dạng em như này, anh muốn làm một người tốt, kết duyên cho hai người...”

Hạ Nặc Kỳ sùng sốt.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt, cô quên cả việc lau nó đi, chỉ thần thờ dán mắt vào Mục Dã Tinh Xuyên: “Anh... vừa nói gì?”

“Anh ấy à?” Mục Dã Tinh Xuyên trông vô cùng đẹp trai chỉ vào mũi mình, “Là đến để bảo em rằng, lúc Lam Tịnh Vũ đưa con dê đến cho anh đã hỏi về em, nhưng anh không nói cho cậu ta, ai bảo cậu ta cướp mất người con gái anh thích chứ! Nhìn dáng vẻ đau khổ của của cậu ta...”

Mục Dã Tinh Xuyên còn nói gì đó, nhưng Hạ Nặc Kỳ hoàn toàn không nghe thấy gì được nữa, cô vội vã nắm lấy cổ áo của anh: “Những gì anh nói là thật chứ?”

Mục Dã Tinh Xuyên gật đầu: “Đương nhiên là thật.”

“Vậy, bây giờ Lam Tịnh Vũ ở đâu?”

“Sân bay, hôm nay, anh nghe nói cậu ta phải cùng cái cô gái tên là Y Vân Phi gì đó đáp máy bay ra nước ngoài.”

04

Lúc Hạ Nặc Kỳ bước vào sân bay, bầu trời tràn ngập những đám mây xám xịt vẫn vũ mờ ảo.

Trong căn phòng lớn vô cùng ồn ào, người chia tay, người đoàn tụ, xung quanh ngập tràn tiếng cười vui vẻ và cả những giọt nước mắt.

Rất nhanh, Hạ Nặc Kỳ liền phát hiện ra cặp tình nhân có ngoại hình rất cuốn hút.

“Nặc?”

Vân Phi vô tình liếc nhìn cô một cái, cuối cùng cũng phát hiện ra sự có mặt của Hạ Nặc Kỳ, vì thế, Hạ Nặc Kỳ đành cố lấy hết tinh thần bước lên phía trước.

“Hôm nay hai người bay à?” Trên gương mặt của Hạ Nặc Kỳ nở nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt không dám nhìn vào Lam Tịnh Vũ, “Chúc hai người lên đường may mắn.”

“Cậu không biết sao? Vũ không nói với cậu là chúng tớ...” Vân Phi có chút ngạc nhiên hỏi Hạ Nặc Kỳ, cô chưa nói hết câu, thì bị Lam Tịnh Vũ chen vào.

“Đúng thế, 45 phút nữa, máy bay của bọn anh cất cánh rồi.” Lam Tịnh Vũ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hốc hác của Hạ Nặc Kỳ, mắt anh ánh lên sự đau khổ, “Cảm ơn em đã đến tiễn bọn anh.”

“Ừ.” Hạ Nặc Kỳ cúi thấp đầu khẽ thốt lên một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Ba người im lặng đứng trong phòng chờ của sân bay, đối lập hoàn toàn với không khí náo nhiệt xung quanh.

Rất lâu sau, Hạ Nặc Kỳ lấy hết dũng khí nhìn về phía Lam Tịnh Vũ: “Đúng rồi, lần trước anh vẫn chưa kể hết câu chuyện Mi Nhân Ngư đó... trước lúc anh đi, có thể kể nốt câu chuyện đó được không?”

Hạ Nặc Kỳ tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Lam Tịnh Vũ, ánh mắt đầy sự mong đợi.

Ánh mắt Lam Tịnh Vũ ẩn chứa sự nổi tiếc, anh quay lại lạnh nhạt nói: “Tiểu Mi Nhân Ngư thích nghe nhất những câu chuyện liên quan đến thế giới con người trên mặt đất, bà ngoại của cô ấy đem tất cả những hiểu biết của mình về tàu thuyền, thành phố, loài người và các loại động vật khác kể cho cô ấy nghe...” Giọng nói hiền từ chậm rãi kể tiếp, “Đặc biệt có một việc khiến Tiểu Mi Nhân Ngư vô cùng thích đó là, bà ngoại đã đồng ý với cô ấy, đợi đến lúc cô ấy 15 tuổi, sẽ cho phép cô ấy bơi lên mặt biển để nhìn rừng cây và thành phố trên đất liền...”

Vân Phi nhìn Lam Tịnh Vũ, sau đó lại nhìn Hạ Nặc Kỳ, nín thinh đứng ở một bên. Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ nhìn Lam Tịnh Vũ, như muốn khắc ghi lại hình ảnh của anh ở trong đầu, nghe rất chăm chú, cẩn thận, sợ rằng sẽ bỏ sót chi tiết nào dù là nhỏ nhất.

Mặc dù Hạ Nặc Kỳ được nghe giọng nói của anh, thậm chí là có thể nghe thấy tiếng anh thở, nhưng trái tim cô vẫn còn rất đau đớn. Suy cho cùng, anh ấy vẫn thuộc về Vân Phi...

Trong không trung, chỉ vang lên giọng nói lạnh nhạt của anh: “Sau đó trở đi, không biết là qua bao nhiêu đêm, Tiểu Mi Nhân Ngư đứng ở bên cạnh chiếc cửa sổ đang mở, xuyên qua làn nước biển sâu xanh thẳm nhìn ngóng lên trên, nhìn những con cá đang quẫy chiếc đuôi của mình. Cô còn nhìn thấy mặt trăng tròn vàng vạc và những vì sao lấp lánh, tuy chúng chỉ phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, nhưng khi xuyên qua nước biển, trông chúng to hơn rất nhiều so với loài người nhìn thấy... ngày tháng cứ thế mà trôi đi, cho đến một ngày kia cô có thể bơi lên mặt nước biển...”

“Đừng kể nữa.” Hạ Nặc Kỳ nói, “Em không muốn nghe đoạn sau khi cô ấy gặp hoàng tử, một cuộc gặp gỡ như vậy thà rằng từ trước đến giờ không gặp còn hơn, cũng sẽ không phải đau khổ.”

Một cảm giác đau đớn như những dòng nước đang từ từ chảy dưới mặt băng, âm ỉ luân chuyển trong lòng cô.

“Em không phải là Tiểu Mi Nhân Ngư, sao em lại biết là đau khổ? Có lẽ sau khi gặp hoàng tử mà cô ấy yêu, cô ấy tự nguyện biến thành những bọt sóng trong biển lớn, anh cũng không muốn để câu chuyện kết thúc như vậy.” Ánh mắt Lam Tịnh Vũ như ngọn đuốc nhìn chăm chăm vào cô, “Nếu cuộc sống chưa từng xảy ra tất cả những điều đó, thì càng khiến cho người ta thêm đau khổ.”

“Lam...” Nước mắt từ từ lăn trên má Hạ Nặc Kỳ. Cô khẽ thở nhe nhẹ, cố gắng để mỉm cười, nhưng nước mắt cứ thế trào ra.

Thấy tình cảnh đó, Vân Phi lặng lẽ bỏ đi, để cho Lam Tịnh Vũ và Hạ Nặc Kỳ có không gian riêng.

Ánh mắt Lam Tịnh Vũ trở nên yếu đuối, anh điềm tĩnh kể tiếp: “Người mà mình cần gặp thì cuối cùng cũng sẽ gặp được, người mà mình yêu thì dù có

chạy cũng không thoát khỏi được duyên kiếp của tình yêu, Tiểu Mi Nhân Ngư lần đầu tiên bơi lên trên mặt biển đã gặp chàng hoàng tử định mệnh của mình...”

“Đừng kể nữa, em không muốn nghe...” Hạ Nặc Kỳ nghẹn ngào, khẽ ngắt lời anh.

Lam Tịnh Vũ trầm ngâm một lát, rồi tiếp tục nói: “Chàng hoàng tử trẻ tuổi đó rất khôi ngô tuấn tú! Khi nghe tiếng nhạc dần dần tan biến đi trong màn đêm rực rỡ ánh đèn, hoàng tử và các thủy thủ thân thiết nắm lấy tay nhau, cười nói vui vẻ. Đêm đã rất khuya, nhưng Tiểu Mi Nhân Ngư không nỡ rời ánh mắt của mình khỏi chiếc thuyền lớn và vị hoàng tử sang trọng...”

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ nhìn anh, rồi đột nhiên bật cười.

“Nhưng đúng vào lúc đó, từ đáy biển sâu nổi lên những âm thanh ảm ảm. Từng đợt sóng từ phía chân trời ào đến, những đám mây đen kịt phủ kín bầu trời, những tia chớp sáng chói lóe lên ở phía đằng xa! Đám thủy thủ vội vàng kéo buồm xuống, con thuyền bắt đầu lắc lư trên mặt biển đang sắp nổi bão chạy nhanh về phía trước.

Hạ Nặc Kỳ chăm chú nhìn thẳng vào mắt Lam Tịnh Vũ, Lam Tịnh Vũ tiếp tục kể tiếp: “Hoàng tử bị sóng lớn nhấn chìm vào trong biển, Tiểu Mi Nhân Ngư cứu lấy anh, sau đó cho anh ấy uống một loại thuốc rất thần kì, hai chân của hoàng tử lập tức biến thành đuôi cá. Sau khi con sóng lớn đi qua, hoàng tử tỉnh lại, anh ấy vô cùng cảm động trước tất cả những gì Tiểu Mi Nhân Ngư đã làm cho mình, vì từ rất lâu anh ấy đã rất muốn sống dưới đại dương mênh mông, vì thế, Tiểu Mi Nhân Ngư và Hoàng tử cùng nhau quẫy chiếc đuôi cá đẹp đẽ của mình bơi xuống đáy biển sâu, đi đến cuộc sống hạnh phúc mà chỉ thuộc về hai người...”

“Một cái kết rất đẹp.” Sau khi anh kể xong, Hạ Nặc Kỳ mỉm cười mãn nguyện, “Nếu như cuộc sống thực tế không có gì là hoàn mỹ, thì ít nhất hãy để cho câu chuyện thiếu nhi được hoàn mỹ.”

Lam Tịnh Vũ lặng lẽ nhìn cô, sau đó, đưa tay ra nhẹ nhàng giúp cô lau đi những giọt nước mắt chưa được lau hết còn vương trên khóe mắt: “Đây là câu chuyện đồng thoại chỉ dành riêng cho mình em, chứ không dựa theo nguyên bản.”

Cô sụt sịt khóc đến nỗi mũi cô đỏ ửng lên, Hạ Nặc Kỳ nhìn anh: “Truyện đồng thoại? Cuộc sống thực tế có giống như trong truyện đồng thoại không?”

“Anh nghĩ là có.” Lam Tịnh Vũ gật đầu, đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên: “Nhất định sẽ có, chỉ cần em dùng trái tim mình để nghĩ, thì truyện đồng thoại đẹp như giấc mộng này sẽ xuất hiện ngay bên cạnh em.”

Sắc mặt Hạ Nặc Kỳ bỗng trở nên bình thản lạ thường: “Lam tin vào truyện đồng thoại, có phải là vì những câu chuyện đồng thoại đều kết thúc rất có hậu không? Dù là không có hậu nhưng ít nhất cũng không cảm thấy nuối tiếc?”

Mặt Hạ Nặc Kỳ trở nên nhợt nhạt, ánh mắt cô khẽ đượm buồn: “Mặc dù, cuối cùng Tiểu Mi Nhân Ngư không được ở bên cạnh hoàng tử, dù những gì mà cô ấy làm cho anh ấy, đều biến thành những bọt nước, nhưng tình yêu đó vẫn luôn vĩnh hằng, giống như tình yêu của Vân Phi dành cho anh, và tình yêu của anh dành cho Vân Phi.”

Nói xong, cô yên bình cười như công chúa ngủ say trong câu chuyện đồng thoại.

“Nếu như, em nói là nếu như, em và Vân Phi cùng một lúc gặp anh, anh có yêu em như bây giờ đang yêu Vân Phi không?”

Lam Tịnh Vũ lặng im nhìn cô, không trả lời.

Nụ cười trên môi Hạ Nặc Kỳ dần dần trở nên méo xệch đau đớn: “Chắc rằng sẽ không như vậy, có đúng không?”

Lam Tịnh Vũ vẫn im lặng.

Lúc này, Vân Phi từ từ đi đến: “Đến giờ rồi, phải lên máy bay thôi.”

Nói xong, Vân Phi ôm lấy Hạ Nặc Kỳ: “Nặc, cảm ơn cậu. Tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy, chúc cậu hạnh phúc.”

Hạ Nặc Kỳ ôm chặt lấy Vân Phi, thút thút nói: “Vân Phi, tớ cũng sẽ rất nhớ cậu. Cậu là cô gái hiền hậu nhất trên thế giới này, nhất định sẽ rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn tớ.”

“Thôi, chúng ta đi đi.” Lam Tịnh Vũ dịu dàng nhìn Vân Phi, không nói lời từ biệt với Hạ Nặc Kỳ, kéo thẳng Vân Phi ra chỗ cửa lên máy bay.

Hạ Nặc Kỳ lặng lẽ đứng đó, nhìn Lam Tịnh Vũ đi vào cửa lên máy bay, cho đến khi mất dạng, cô mới quay người đi ra cửa.

Ra khỏi phòng chờ ở sân bay, đứng ở cửa, Hạ Nặc Kỳ cố bịt chặt lấy miệng không để mình khóc nức lên, Nhưng, trái tim cô đau quá, rất đau!

Cái anh chàng mang ánh sáng màu xanh của đại dương kia đi rồi, sau này sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa... Vậy, cô phải làm thế nào?

“Em, có phải vì anh mà khóc không?”

Bên tai cô vang lên giọng nói quen thuộc, cùng lúc đó, một bó hoa nhỏ trắng tinh khiết hiện ra ngay trước mắt cô. Mùi hương của hoa thật thanh nhã.

Cô cảm thấy đột nhiên mình như ngừng thở, cô không dám quay đầu lại, sợ đây chỉ là ảo giác, khe khẽ nói: “Là anh sao? Anh không đi sao?”

“Là anh.”

Cô vội vàng quay người lại, đúng là nhìn thấy Lam Tịnh Vũ lặng lẽ đứng ở sau lưng cô, đang mỉm cười nhìn cô chăm chú, nụ cười đó long lanh như cầu vồng sau cơn mưa.

“Sao anh lại không đi?” Hạ Nặc Kỳ kinh ngạc nhìn Lam Tịnh Vũ, rồi lại nhìn bó hoa trong tay anh, sau đó, cẩn thận dùng ngón tay chạm nhẹ vào cánh hoa, hỏi anh: “Sao anh lại tặng em?”

Lam Tịnh Vũ đặt bó hoa vào trước mũi người: “Nghe nói những loài hoa có hương thơm thoang thoảng, đem tặng cho người bị tổn thương, sẽ không khiến người đó khóc nữa.”

Hạ Nặc Kỳ sững sốt, nghi hoặc nhìn những chiếc lá xanh thẫm rồi lại nhìn sang những cánh hoa màu trắng tinh khiết, cuối cùng nhìn vào trong mắt Lam Tịnh Vũ.

Cô mím chặt môi, cho đến khi môi hằn lên một vết mờ mờ, đối lập hẳn với bờ môi mềm mại màu hồng phấn của cô.

“Rút cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Vân Phi thì sao, cô ấy cũng không đi à?”

“Cô ấy đã lên máy bay rồi, còn anh đến tiễn người em gái tốt Vân Phi của anh lên máy bay. Sau này cô ấy sẽ rời xa anh, ra nước ngoài sống rồi, nghĩ đến việc này anh thực sự có chút không yên tâm. Nhưng, có một cô gái ngọc còn khiến anh không yên tâm hơn.”

Giọng nói mềm mại như cánh hoa hồng đó, nhẹ nhàng bay lọt vào trong tai cô. Đôi hàng mi cô khẽ run run, nhưng lại không dám hé lên vì sung sướng, cô vẫn lo sợ rằng mọi thứ đẹp đẽ trước mắt chỉ là ảo tưởng.

Giọng nói đó tiếp tục vang lên: “Cô gái ngọc ngà đó thật là đáng ghét, tự nhiên lại bước vào cuộc sống của anh, sau đó, lại cứ thế mà biến mất khỏi thế giới của anh, không nói rõ nguyên nhân, cũng không từ biệt, cũng đừng hi vọng đến chuyện cô ấy sẽ đến gặp anh... Nếu như em gặp phải một cô gái như vậy, em sẽ làm thế nào?”

Đúng rồi! Lần này không phải là giả.

Hạ Nặc Kỳ hết khóc lại cười: “Lam, em nói cho anh biết làm thế nào nhé, hãy giam cầm cô ấy cả đời, đừng để cho cô ấy biến mất khỏi tầm mắt của anh!”

Lam Tịnh Vũ cười, nụ cười anh mềm mại như nước: “Xem ra, em không còn bị tổn thương nữa rồi, vậy chắc không cần bó hoa này nữa đâu nhỉ?”

“Ai bảo vậy.” Hạ Nặc Kỳ lại đưa bó hoa trong tay lên mũi, ngửi ngửi, sau đó nhìn Lam Tịnh Vũ, bất giác nắm chặt tay lại, cảm thấy lòng thật ấm áp.

Cô cười vui vẻ, bất chợt cảm thấy đầu không đau nữa, tay chân cũng không buồn rùn nữa: “Nghe nói, chỉ khi thích một người, mới tặng hoa cho cô ấy...”

“Vậy anh có nên tặng cho Vân Phi không?” Lam Tịnh Vũ chân thành nhìn Hạ Nặc Kỳ.

“Ý của anh là gì vậy?”

“Anh thích Vân Phi, cả đời này vẫn thích cô ấy, nhưng không giống như cảm giác thích em.” Lam Tịnh Vũ vẫn bình thản nói tiếp, khuôn mặt vô cùng thanh tú của anh thật hiền hòa, “Xa cách em một thời gian, anh đột nhiên phát hiện ra đối với Vân Phi anh chỉ có cảm giác muốn yêu thương, muốn chở che, còn với em, lại đứng ở góc độ của một người con trai, đơn giản thích một cô gái mà thôi.”

“Ồ, ra là vậy, vậy anh có thể hôn em một cái không?” Vừa nói, Hạ Nặc Kỳ vừa liếc mắt nhìn khiến Lam Tịnh Vũ ngỡ ngàng.

“Hôn em?” Lúc đó khuôn mặt anh khẽ ửng hồng lên.

Đôi mày cô chau chặt đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi: “Có thể không vậy? Anh đã nói là anh đứng ở góc độ một người con trai, chỉ đơn thuần thích một cô gái, hôn một cái cũng không được sao?”

Nói xong, cô chu môi lên, nhắm hai mắt lại, bộ dạng như đang chờ đợi một nụ hôn.

“E hèm!” Lam Tịnh Vũ ngại ngùng hắng giọng, “Đây là phòng chờ ở sân bay...”

Nói xong, mặt anh nhanh chóng đỏ ửng lên.

“Em còn không sợ, thì anh sợ cái gì?” Hạ Nặc Kỳ vẫn nhắm chặt mắt nói, môi lại càng chu lên.

Ánh mặt trời mang theo mùi hương tươi mới của dâu tây, ngửi mùi hương như đang thấm vào ruột gan này, Lam Tịnh Vũ cảm thấy lòng mình ấm áp như đang nở hoa.

Cuối cùng anh cũng lấy hết can đảm, từ từ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi màu hồng phấn của cô.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, bao trùm lên người họ, sáng lấp lánh.

Hơi thở của họ như hòa vào làm một, mãi mãi không bao giờ lìa xa...

Lời của Vân Phi: Hòa nhập vào những vì sao xa xăm

Vào lúc máy bay bay lên không trung bao la, Vân Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi xinh xắn hé lộ một nụ cười, nhưng trên đôi mắt, những giọt lệ bất chợt trào ra.

Bên ngoài những đám mây trắng đang hồ hững trôi, cách cô rất gần, dường như chỉ cần thò tay ra là có thể nắm lấy mây vào trong tay mình.

Cảm giác được nắm lấy những đám mây sẽ như thế nào nhỉ? Mây liệu có giống tuyết, lạnh buốt, và mau chóng tan ra thành nước không?

Vũ thích tuyết của mùa đông nhất, mỗi lần tuyết ngừng rơi, anh ấy đều đến vườn hoa để đi tản bộ, dùng trái tim mình để cảm nhận âm thanh của bước chân khi đi trên những đám tuyết dày. Anh nói, âm thanh đó luôn làm anh nghĩ đến mùa đông anh gặp cô. Vân Phi cũng không thể nào quên được khung cảnh của lần đầu gặp anh.

Bệnh tim của Vân Phi là do di truyền trong gia đình, nhưng nó lại là hiếm gặp nhất, khi sinh ra bác sĩ đã nói cô sẽ không sống được quá 20 tuổi. Vì thế nên bố mẹ đều thương cô nhất.

Lúc cô 5 tuổi, bố cô quyết định tìm cho cô một người bạn, luôn luôn ở bên cạnh cô.

Ngày đó tuyết vừa ngừng rơi, ở cô nhi viện “Gia đình của những giấc mơ” toàn màu trắng của tuyết, Vân Phi bước vào cửa đã nhìn thấy anh.

Đứa trẻ cô độc đó đứng một mình trong góc nhà, không nói lời nào, thẳm sâu trong đôi mắt là sự cô độc và tuyệt vọng.

“Con muốn cậu bé có đôi mắt màu nước biển này!” Cô bé Vân Phi đứng trước mặt cậu, tuyên bố với mọi người, giọng kiên định.

Cậu bé ngậy người ra.

Cả bố mẹ cô bé cũng ngậy người ra, họ vốn dĩ muốn nhận nuôi một cô bé ngoan ngoãn làm chị cho Vân Phi, chơi cùng cô và chăm sóc cô.

Nhưng Vân Phi cố chấp chọn lựa một Lam Tịnh Vũ yếu ớt, cô độc đó.

Lam Tịnh Vũ luôn rất tốt với Vân Phi, chỉ thiếu không thể giúp cô hái những vì sao trên trời xuống. Lúc Vân Phi 12 tuổi, anh dành toàn bộ thời gian rảnh rỗi của mình đi học làm đồ trang sức với một người thợ mộc già, tính tình cổ quái nhưng tay nghề được coi là bậc nhất trong thành. Vào ngày sinh nhật của Vân Phi, anh đã tặng cô chiếc cài tóc hình hoa tuyết mà mình đã làm trong 3 tháng.

Lam Tịnh Vũ trang trọng nói với Vân Phi: “Không phải em muốn biết hoa tuyết trên thiên đường như thế nào sao? Bây giờ anh tặng nó cho em, sau này em không được rời bỏ anh để lên đó xem tuyết nữa.”

Vân Phi đỡ lấy chiếc kẹp tóc, cười lớn: “Nhưng đây rõ ràng là do Ngân Tử làm. Em thực sự rất muốn chết sớm một chút, như vậy có thể thực sự ngắm nhìn tuyết của thiên đường rồi. Có lẽ, tuyết sẽ trong suốt như thủy tinh, đẹp đẽ như đá quý...”

Vân Phi còn chưa nói xong thì Lam Tịnh Vũ đã vội vàng bịt miệng cô: “Không cho em rời xa anh! Cho dù tuyết của thiên đường có trong suốt như thủy tinh, đẹp đẽ như đá quý thì anh cũng không cho em đi nhìn tuyết ở đó! Chúng ta phải ở bên nhau mãi mãi, sống thật hạnh phúc, cả đời này không rời xa nhau!”

Từng giọt nước mắt lăn xuống, cơ thể Vân Phi không ngừng run rẩy, mái tóc dày như tảo biển che bớt đi sự yếu đuối trên khuôn mặt cô.

Cô cũng muốn Lam Tịnh Vũ ở bên cạnh mình mãi, cũng muốn không phải nhìn thấy vẻ mặt thất thần của anh, cũng muốn hét lên với bản thân rằng, Vũ đối với cô là tình cảm nam nữ, chứ không phải là tình cảm anh em...

Nhưng làm sao cô có thể để Vũ buồn bã được, sao có thể để đôi mắt màu nước biển kia thấm đượm nỗi bi thương chứ?

“Hôm nay thời tiết thật đẹp, thích hợp đi máy bay một mình sang nước khác, cũng thích hợp để giải thích mọi hiểu lầm với người mình yêu.” Vân Phi mỉm cười nói xong, Lam Tịnh Vũ đứng ngây người ra.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh.

Ánh hoàng hôn chiếu rọi qua cửa kính lên bộ đồ màu trắng cô đang mặc. Lam Tịnh Vũ lặng lẽ dò xét cô: “Vân Phi, em đang nói gì vậy?”

Sâu thẳm trong đôi mắt của Vân Phi là một thứ ánh sáng nhẹ nhàng, êm ái, kèm theo đó là một nụ cười tươi thắm: “Em nghĩ, có lẽ chúng ta đang lừa bản thân mình. Chúng ta từ nhỏ đã ở bên nhau, anh luôn luôn yêu thương em vô điều kiện, em cũng luôn dựa dẫm vào anh. Chúng ta đã coi đó là tình yêu, nhưng thực ra, đây chỉ là tình thân...”

“Vân Phi, em làm sao vậy?” Sắc mặt của Lam Tịnh Vũ trắng nhợt, nắm chặt chiếc vé trong tay, nắm mạnh đến mức trong lòng cũng cảm thấy đau đớn thì

mới bỏ tay ra. Ai dè, chiếc vé rơi xuống đất, lại rơi đúng vào chân Vân Phi.

“Thực ra, trong lòng anh luôn nhớ đến Nặc Kỳ, những ngày qua anh đau khổ như thế nào em đều thấy hết... Em nghĩ, có lẽ đó mới là tình yêu đích thực...” Vân Phi nghẹn ngào nói, mỉm cười, cố gắng không rơi lệ.

Dần dần, cả sân bay chìm vào trong yên lặng.

“Anh có thể ôm em một cái không?”

Vân Phi hít sau một hơi, sau đó cười khổ sở: “Cái ôm cuối cùng.”

Lam Tĩnh Vũ nhìn sự rụt rè của cô, gật đầu và nhẹ nhàng nói: “Được.”

Sau đó, anh từ từ ôm cô vào lòng.

Lúc anh buông cô ra, chợt phát hiện cây thánh giá bằng thủy tinh trước cổ đã bị Vân Phi giật lấy.

Vân Phi nhẹ nhàng vuốt ve nó, mỉm cười nói: “Lời thề của em bắt đầu từ nó, giờ đã kết thúc rồi, em cũng phải trả lại cây thánh giá này, sau này Vũ sẽ không bị em giam giữ nữa.”

Lam Tĩnh Vũ lặng người...

Thế là bên cạnh Vân Phi không còn là Vũ nữa.

Cô thở dài, nước mắt cứ chực trào ra.

Nếu như có thể làm lại một lần, bản thân cô có quyết định như vậy không? Vân Phi nắm chặt cây thánh giá thủy tinh, thần sắc không đổi.

Đương nhiên cô sẽ tiếp tục làm vậy!

Cô còn sống, hạnh phúc của anh cũng là hạnh phúc của cô.

Cô chết đi, cũng sẽ biến thành một vì sao trên bầu trời xa xôi, luôn luôn dõi theo anh, cầu chúc cho anh được hạnh phúc, cô hi vọng người con gái có nụ cười ấm áp đó sẽ thay cô yêu anh mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Thay Tôi Yêu Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.